

A dark tunnel with a car's headlights illuminating the path ahead. The light creates a bright, textured glow on the tunnel walls and floor, leading towards a vanishing point in the distance. The overall mood is mysterious and suspenseful.

ТЕС
ГЕРИТСЪН
В полунощ

ТЕС ГЕРИТСЪН В ПОЛУНОЩ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Телефонен звън прекъсва съня на Сара Фонтейн малко след полунощ. Вместо гласа на съпруга си, когото очаква да ѝ се обади от Лондон, чува този на Ник О'Хара от Държавния департамент. Той ѝ съобщава ужасната новина, че Джефри Фонтейн, неин съпруг само от два месеца, е загинал в пожар в някакъв берлински хотел...

Убедена, че Джефри е жив, Сара намира начин да се срещне с Ник и двамата се впускат в отчаяно кръстосване на Европа. Попаднали в тайния свят на международния шпионаж, те се забъркват в смъртоносни премеждия, а се налага да се справят и с внезапно избухналата страст помежду им...

— След това останах сам. Така беше по-лесно. Няма болка. Нищо. — Той докосна лицето ѝ и по устните му пробягна усмивка.

— Тогава ти влезе в офиса ми. Беше с онези смешни очила. Първия път, когато те видях, дори не обърнах внимание как изглеждаш. Но ето че ти свали очилата и тогава забелязах очите ти. В този момент те пожелах.

— Ще изхвърля тези стари очила.

— В никакъв случай. Много ги обичам.

Тя се разсмя, доволна да чуе всички онези глупави неща, които влюбените казват. За пръв път в живота си се почувства почти красива.

ПРОЛОГ

Необходими са дваайсет секунди натиск върху сънната артерия, за да изпадне човек в безсъзнание. След две минути смъртта е неизбежна. На Саймън Данс не му бе необходим наричник по медицина, за да провери тези факти — знаеше ги от опит. Освен това знаеше, че гаротата — този специален уред за душене, използван преди векове от Инквизицията, не бива да бъде отпусната. Ако не беше стегната и допуснеше, макар и минимален прилив на безценна кръв, която да захрани мозъка на жертвата, борбата ще бъде по-дълга. Това правеше целият процес мърляв, дори опасен. Няма нищо по-агресивно от един умиращ човек.

Приклекнал в мрака, Данс уви гаротата два пъти около ръцете си и погледна лъскавия циферблат на часовника си. Беше изгасил лампата преди два часа. Очевидно убиецът му бе предпазлив човек, който искаше да се убеди, че Данс е заспал дълбоко. Ако мъжът бе професионалист, със сигурност знаеше, че първите два часа сън са най-дълбоки. Това бе подходящото време за нанасяне на удар.

Навън в коридора се чу проскърцване на стъпки. Данс се стегна, след това бавно се изправи и зачака притаен в тъмнината зад вратата. Не обърна внимание на бясно блъскащото си сърце. Усети познатият прилив на адреналин, който превключи всичките му рефлексии на най-висока скорост. Изпъна гаротата в ръце. В ключалката се вмъкваше ключ. Данс долови металния звук на езика, натиснал друг метал. Ключът превъртя, бравата поддаде с меко щракване. Вратата бавно се откряна навътре и светлината от коридора нахлу в стаята. Една сянка се плъзна през процепа и се извърна към леглото, където по всичко личеше, че някой спи. Ръката на сянката се вдигна. Три куршума излязоха от заглушителя и се забиха глухо във възглавниците. В мига, когато третият куршум попадна в набеязаната жертва, Данс се насочи към своята.

Прехвърли гаротата около врата на убиеца и стегна кордата нагоре и назад. Тя се затегна около най-издадената точка на сънната

артерия на линията на челюстта. Пистолетът падна на пода. Мъжът се мяташе като уловена риба и бясно дърпаше гаротата. Пресегна се назад и се опита да издере лицето на Данс. Ръцете и краката му блъскаха и се извиваха във всички посоки. Постепенно краката се подгънаха, а ръцете се протегнаха за последно, преди да се отпуснат. Докато Данс броеше минутите, той почувства последните спазми на тялото, трепетът на лишените от живот, загиващи мозъчни клетки. Той продължаваше да стиска.

Изчака пълни три минути, преди да отпусне гаротата, след което тялото се свлече на пода. Данс отново запали лампата и погледна мъжа, когото току-що бе убил.

Изтерзаното лице му се стори смътно познато. Може да е виждал мъжа на улицата или в някой влак, но не знаеше името му. Прерови бързо дрехите на мъртвия, но откри единствено пари, ключове от кола и някои от задължителните в занаята подръчни средства — допълнителни амуниции, нож с пружинно острие, шперц. Безименен професионалист, помисли си Данс и се зачуди разсеяно колко са му платили.

Изтегли тялото върху леглото и отметна настрани трите възглавници, които бе подредил под одеялото. Прецени, че убитият е около метър и деветдесет. Двамата бяха почти еднакви на ръст. Данс си смени дрехите с тези на трупа. Едва ли бе необходимо, но той бе прецизен. След това си свали халката и се опита да я сложи на мъртвия, но тя не успя да мине по възлестия пръст. Отиде до банята, насапуниса халката и накрая успя да я пхне на пръста на убития. След това седна и изпуши няколко цигари. Наложил се да прехвърли наум всяка подробност, за да не пропусне нещо.

Трите куршума, разбира се. Данс повдигна възглавниците и дюшека и откри два. Третият сигурно се бе загнездил някъде в матрака. Канеше се да започне да търси по-внимателно, когато чу стъпки в коридора. Да не би убиецът да имаше партньор? Данс вдигна пистолета и зачака. Стъпките подминаха и заглъхнаха. Фалшива тревога. Независимо от това трябваше да тръгва, щеше да е глупаво да остава повече.

От чекмедже в скрина извади бутилка метанол. Щеше да се разгори бързо, без да остави никакви издайнически изпарения. Изсипа го върху тялото, по леглото и килима на пода. В стаята нямаше нито

противопожарни аларми, нито автоматични пръскачки. Данс именно затова бе избрал стария хотел. Остави пепелника до леглото, събра нещата на мъртвия, без да забравя празната бутилка метанол и ги пхна в плик за боклук. След това подпали леглото.

Пламъците си проправиха път със съскане и само за секунди обвиха тялото. Данс изчака достатъчно, за да се увери, че няма да остане нищо, което някой би разпознал.

Грабна плика с боклука и се упъти по коридора към противопожарната аларма. Нямахше смисъл да убива невинни хора, затова счупи предпазното стъкло и включи алармата. След това пое по стълбите надолу към партера.

От една алея на отсрещната страна на улицата наблюдаваше как пламъците се стрелнаха навън от неговия прозорец. Евакуираха хотела и улицата се напълни със сънени хора, увити в одеяла. Три противопожарни коли пристигнаха за по-малко от десет минути. Докато дойдат, в стаята вече бушуваше огнен ад.

Потушаването на пожара отне час. Тълпа любопитни се смеси с треперещите гости на хотела, а Данс разглеждаше лицата им и ги запомняше. В случай че видеше отново някой от тях, нямахше да има нужда от друго предупреждение.

И тогава, сред скупчените хора, той забеляза черна лимузина бавно да си проправя път по улицата. Позна човека на задната седалка. Значи ЦРУ бяха тук. Интересно.

Беше видял достатъчно. Беше късно, трябваше да тръгва, да се върне в Амстердам.

Три пресечки по-надолу изхвърли в един контейнер илика с боклука, където бе и празната бутилка от метанол. Беше се отървал и от последната улика. Приключи с това, заради което бе в Берлин. Беше убил Джефри Фонтейн. Време бе да изчезне. Отдалечи се, подсвирквайки си в тъмното.

Амстердам

Събудиха стареца в три сутринта, за да му съобщят новината.

— Джефри Фонтейн е мъртъв.

— Как се е случило? — попита старецът.

— Пожар в хотела. Казаха, че е пушил в леглото.

— Нещастен случай? Невъзможно! Къде е трупът?

— В берлинската морга. Силно обгорял.

Естествено, помисли си старецът. Трябваше да се сетя, че трупът ще бъде неузнаваем. Саймън Данс, както обикновено, беше покрил съвършено следите си. Значи отново го бяха изгубили.

Старецът си пазеше още един коз.

— Каза ми, че жена му била американка — отбеляза той. — Къде живее тя?

— Във Вашингтон.

— Някой да я следи непрекъснато.

— Но защо? Току-що ви казах, че той е мъртъв.

— Той не е мъртъв. Жив е. Сигурен съм. А тази жена може и да знае къде е. Искам я под наблюдение.

— Ще накарам моите хора.

— Не. Аз ще изпратя мой човек. Някой, на когото мога да разчитам.

И двамата замълчаха.

— Ще ви дам адреса ѝ.

След като остави слушалката, старецът не успя да заспи отново. Беше чакал пет години. Беше търсил пет години. Беше толкова близо, а ето че отново се бе провалил! Всичко вече зависеше от това, което знаеше жената във Вашингтон.

Трябваше да прояви търпение и да изчака сама да се издаде. Смяташе да изпрати Кронен. Той никога не го бе предавал. Кронен си имаше свои методи да извлича информация, методи, на които хората трудно успяваха да устоят. Това бе специалният талант на Кронен. Убеждението.

ПЪРВА ГЛАВА

Вашингтон

Минаваше полунощ, когато телефонът звънна.

Сара го чу през дълбоката пелена на съня. Звукът сякаш идваше незначайно от колко далече, сякаш чуваше аларма, зазвучала в стая, до която не би могла да достигне. Наложих си да се събудя, но се оказа хваната в капана на един свят между съня и реалността. Трябваше да се обади. Знаеше, че това е съпругът ѝ Джефри. Цяла вечер чака да чуе гласа му. Беше сряда вечер и по време на ежемесечните си командировки в Лондон, Джефри ѝ звънеше вкъщи всяка сряда. Тази вечер обаче, тя се сгуши рано в леглото, защото подсмърчаше и кашляше, жертва на последния грипен вирус, повалил Вашингтон. Това бе Хонконгският грип А-63, който тя за най-голямо съжаление споделяше с половината от колегите в микробиологичната лаборатория. Остана седнала в леглото цял час, докато упорстваше да остане будна. За съжаление комбинацията от настинка и последното издание на списание „Микробиология“ ѝ подейства по-бързо от което и да е приспивателно. След няколко минути вече се бе отпуснала на възглавницата, очилата все още стояха кацнали на носа ѝ. Ще подремне за малко, обеща си тя, само да затвори очи... Сънят, обаче, я покори.

Събуди се стреснато и откри, че нощната лампа свети, а списание „Микробиология“ се бе нагънало на гърдите ѝ. Очертанията на стаята бяха двойни и неясни. Повдигна очилата на носа си и погледна часовника върху нощното шкафче. Дванайсет и трийсет. Телефонът мълчеше. Сънувала ли беше?

Сграбчи нетърпеливо слушалката.

— Госпожа Сара Фонтейн? — чу тя мъжки глас.

Това не беше Джефри. Внезапен пристъп на паника я разтърси като токов удар. Беше се случило нещо ужасно. Тя веднага се изправи, вече напълно будна.

— Да, аз съм — отговори тя.

— Госпожо Фонтейн, обажда се Николас О'Хара от американския Държавен департамент. Съжалявам, че ви безпокоя в този час, но... — Той замълча. Това мълчание я ужаси, тъй като бе умишлено, личеше си, че е отиграно, един стратегически буфер, който я подготвя за предстоящия удар. — Страхувам се, че новините не са добри — довърши той.

Гърлото ѝ се стегна. Искаше ѝ се да изкрещи. „Просто ми кажете! Кажете какво се е случило!“ Успя единствено да прошепне:

— Да. Слушам ви.

— Става въпрос за съпруга ви Джефри — каза той. — Случила се е злополука.

„Това не е истина“, помисли си тя и затвори очи. „Ако на Джефри му се бе случило нещо, щях да почувствам. Все някак щях да разбера.“

— Случило се е преди шест часа — продължи той. — В хотела на съпруга ви е имало пожар. — Последва нова пауза. След това в гласа му се появи угриженост. — Госпожо Фонтейн? Чувате ли ме?

— Да. Слушам ви.

Мъжът прочисти гърлото си.

— Съжалявам, че трябва да ви съобщя такава новина, госпожо Фонтейн. Вашият съпруг... Той е загинал.

Мъжът остави един миг, в който тя се опита да потисне мълчанието си. Беше глупаво, но някакъв необясним прилив на гордост я накара да покрие устата си с ръка, за да заглуши риданието. Болката ѝ бе прекалено лична, за да я споделя с непознат.

— Госпожо Фонтейн? — повика я внимателно той. — Добре ли сте?

Тя успя да си поеме накъсано дъх.

— Да — прошепна Сара.

— Не се притеснявайте за уреждането на формалностите. Ще съгласувам необходимото с консулството ни в Берлин. Това, разбира се, ще забави нещата, но щом германските власти разрешат транспортирането на тялото, няма да има...

— Берлин ли? — прекъсна го тя.

— Нали разбирате, налага се да се съобразяваме с техните закони. Ще получим подробен доклад веднага щом берлинската позиция...

— Това е невъзможно...

Николас О'Хара се стараеше да запази спокойствие.

— Съжалявам, госпожо Фонтейн. Самоличността му бе потвърдена. Всъщност, няма съмнение за...

— Джефри беше в Лондон — извика тя.

Последва дълго мълчание.

— Госпожо Фонтейн — обади се най-сетне човекът с дразнещо спокоен глас, — злополуката е била в Берлин.

— Значи е станала грешка. Джефри беше в Лондон. Не е възможно да е бил в Германия!

Последва ново мълчание, този път по-дълго. Сега тя усети, че мъжът е озадачен. Притискаше слушалката към ухото си и в продължение на няколко секунди единственият звук, който успяваше да долови, бе биенето на сърцето ѝ. Сигурно бе станала грешка. Някакво нелепо недоразумение. Джефри е жив. Тя си го представи как се смее на това глупаво съобщение за смъртта си. Да, двамата ще се посмеят заедно, когато се прибере. Ако се прибере.

— Госпожо Фонтейн — заговори след известно мълчание мъжът, — в кой хотел е отседнал в Лондон?

— В... „Савой“. Тук някъде имам телефона... Ще трябва да погледна...

— Няма нужда, аз ще го намеря. Нека звънна на едно-две места. Може би трябва да се срещнем утре сутринта. — Думите му бяха премерено внимателни и предпазливи, изречени с равния монотонен глас на бюрократ, свикнал да не разкрива нищо. — Можете ли да дойдете в офиса ми?

— Как... ами как да го намеря?

— С кола ли ще дойдете?

— Не, нямам кола.

— Тогава аз ще изпратя.

— Става въпрос за някаква грешка, нали? Искам да кажа... при вас се случват грешки, права ли съм? — Зрънце надежда, това бе всичко, което тя очакваше от него. Едно мъничко зрънце, което да я крепи. Поне това можеше да направи за нея. Можеше да прояви този незначителен жест.

Единствените му думи бяха:

— Ще се видим утре сутринта, госпожо Фонтейн. Към единайсет.

— Моля ви, почакайте! Извинявайте, но дори не съм в състояние да мисля. Името ви... бихте ли ми повторили името си?

— Николас О'Хара.

— Къде е офисът ви?

— Не се притеснявайте — отвърна той. — Шофьорът ще ви докара. Лека нощ.

— Господин О'Хара?

Сара чу сигнала в слушалката и разбра, че отсреща са затворили. Тя веднага набра телефона на хотел „Савой“ в Лондон. Само едно телефонно обаждане и нещата щяха да се изяснят.

Моля те, изрече тя, докато чакаше сигнала, *нека чуя гласа ти...*

— Хотел „Савой“ — каза жената от другата страна на света.

Ръката на Сара трепереше толкова силно, че едва успяваше да задържи слушалката.

— Ало. Бихте ли ме свързали със стаята на господин Джефри Фонтейн — изломоти тя.

— Съжалявам, госпожо — отвърна гласът. — Господин Фонтейн напусна хотела преди два дни.

— *Напуснал?* — извика тя. Но къде е отишъл?

— Не е оставил новия си адрес. Ако искате да му оставите съобщение, с удоволствие ще го препратим на постоянния му адрес.

Тя дори не съобрази да каже довиждане. Усети, че стои загледана в телефона, сякаш той бе нещо чуждо, вещ, която никога преди не бе виждала. Погледът ѝ бавно се плъзна към възглавницата на Джефри. Двойното легло ѝ се стори огромно. Сара винаги се свиваше в един ъгъл. Дори когато той не си бе у дома и тя можеше да се разположи на цялото легло, никога не сменяше мястото си.

А ето че сега Джефри може би никога нямаше да се върне.

Сара оставаше сама в огромното легло, в тихия апартамент. Потръпна от нахлупата безшумна вълна от болка, която се надигна в гърлото ѝ. Отчаяно ѝ се искаше да заплаче, но сълзите ѝ бяха пресъхнали.

Отпусна се тежко на леглото и зарови лице във възглавниците. Те пазеха мириса на Джефри, на кожата и косата, и смеха му. Тя стисна едната възглавница и се сгуши в самия център на леглото, точно на мястото, където обикновено лягаше Джефри. Чаршафите ѝ се сториха леденостудени.

Джефри може би никога нямаше да се върне. Бяха женени само от два месеца.

Ник О'Хара изгълта третата си чаша кафе и разхлаби вратовръзката. След двуседмична ваканция, по време на която обличаше само банския, вратовръзката му се струваше като примка около врата. Беше във Вашингтон само от три дни и раздражителността му отново се бе върнала. А се предполага, че ваканциите трябва да презаредят износените батерии. Нали затова замина за Бахамските острови. Прекара две великолепни седмици, през които се излежаваше полугол на слънцето. Имаше нужда от време, за да остане сам, за да си зададе някои мъчителни въпроси и да стигне до някои заключения.

Единственото заключение, до което стигна бе, че е нещастен.

След осем години служба в Държавния департамент, на Ник О'Хара му бе писнало от тази работа. Въртеше се в кръг, също като кораб, останал без управление. Кариерата му бе в застой, а вината бе изцяло негова. Постепенно бе загубил търпение към политическите игри — не беше в настроение за игри. Въпреки това се бе задържал на тази работа, защото вярваше в нея, в деликатността, с която се постигаха нещата. Същата вяра бе проявил и към мирните демонстрации в младостта си, и към мирните преговори по време на възхода в кариерата си.

Сам бе открил, че идеалите не водят до някъде. По дяволите, та дипломатията не се градеше на идеали. Градеше се, както и всичко друго, на протокол и партийна политика. Бе усвоил тънкостите на протокола, но не успя да разбере политиката. Не че не можеше. Не желаше.

В това отношение Ник съзнаваше, че е лош дипломат. За съжаление началниците му очевидно бяха съгласни с него. Затова и бе заточен на тази никаква консулска служба в окръг Колумбия и едно от задълженията му бе да съобщава лошите новини на вдовиците. Това бе доста груб шамар. Той, разбира се, можеше да откаже назначението. Можеше отново да започне да преподава в уютната ниша, която си бе създал в Американския университет. Имаше нужда да помисли и за

това. Да, наистина трябваше да помисли и да бъде сам през тези две седмици на Бахамите.

Нямаше никакво желание да се връща отново към всичко тук.

С въздишка прехвърли папката, на която бе написано Фонтейн, Джефри Х. Една дреболия го измъчваше цяла сутрин. Още от един сутринта седеше пред монитора и изравяше всичко, до което можеше да се добере, от обемните правителствени файлове. Прекара половин час на телефона с приятеля си Уес Коригън от консулството в Берлин. В разочарованието си най-сетне прибягна до няколко необичайни източника. Проверката, започнала като рутинно обаждане до вдовицата, за да ѝ изкаже съболезнованията си, се превръщаше в нещо объркано, в загадка, части от която липсваха.

Истината бе, че с изключение на подробностите за смъртта на Джефри Фонтейн, Ник не разполагаше с почти нищо друго. Той мразеше пъзели с липсващи части. Те направо го подлудяваха. Когато се налагаше да се рови за допълнителна информация, за повече факти, той ставаше неуморим. Ето че сега, щом вдигна тънката папка, посветена на Фонтейн, му се стори, че държи в ръце плик, пълен с въздух, нищо съществено, освен едно име.

И една смърт.

Очите на Ник горяха. Отпусна се назад на стола и се прозя. Когато бе на двайсет, още в колежа, бе амбициозен да седи буден половината нощ. Сега, на тридесет и осем, това го правеше раздражителен. И гладен. В шест сутринта изгълта три понички. Инжекцията захар за организма му, а също и кафето, му бяха достатъчни, за да продължи. А сега любопитството му бе прекалено разпалено, за да спре. Пъзелите винаги му действаха по този начин. Не беше сигурен, че това го радва.

Вдигна поглед, когато вратата се отвори. Влезе приятелят му Тим Грийнстайн.

— Бинго! Открих го! — каза Тим.

Той подхвърли една папка на бюрото и се усмихна с характерната си широка глуповата усмивка. Повечето време тази усмивка бе отправена към екрана на монитора. Тим се занимаваше с аварийни ситуации, той бе човекът, към когото всички се обръщаха, когато данните поднасяха изненади. Очила с дебели стъкла смаляваха

очите му, резултат от детска катаракта. Буйна черна брада скриваше по-голямата част от лицето му, с изключение на бледото чело и носа.

— Нали ти казах, че ще успея да вляза — продължаваше Тим и се отпусна на кожения стол срещу Ник. — Накарах моя приятел във ФБР да поразрови тук-там. Той, обаче, не откри нищичко и се наложи сам да ровя. Да ти призная, хич не беше лесно да стигна до секретните файлове. Назначили са някакъв нов идиот, който държи сам да върши тази работа.

Ник се намръщи.

— Искаш да кажеш, че си свършил тази работа през главата на охраната.

— Ами да. Имаше и още, но не успях да вляза. Оказва се, че ЦРУ имат досие за твоя човек.

Ник отвори папката и се загледа изумен. Видяното го накара да зададе нови въпроси, на които, изглежда, нямаше отговори.

— Какво, по дяволите, означава това? — измърмори той.

— Его, затова не можеш да намериш нищо за Джефри Х. Фонтейн — каза Тим. — Допреди една година, този човек дори не е съществувал.

Ник стисна зъби.

— Можеш ли да се добереш до още нещо?

— Ей, Ник, все ми се струва, че навлизаме в чужда територия. На онези момчета от Компанията може да им припари под краката.

— Ами тогава да ме съдят. — Ник не се притесняваше от ЦРУ. Не и след срещите си с множество некомпетентни служители на управлението. — Както и да е — сви той рамене. — Аз просто си върша работата. Не забравяй, че скърбящата вдовица ми виси на врата.

— Тая работа с Фонтейн ще излезе доста мътна.

— Тя и твоята е такава, Тим.

Тим се ухили.

— Какво има, Ник? Да не си решил да ставаш детектив?

— Не. Просто съм любопитен. — Той се намръщи към натрупалата се от предишния ден работа. Всичко това бяха бюрократични глупости — проклятието на службата му, което обаче чакаше него. Случаят Фонтейн го разсейваше. А единственото, което трябваше да направи, бе да потупа скърбящата вдовица по рамото, да ѝ прошепне някоя и друга мила дума и да я изпрати. След това щеше да

забрави за случая. Джефри Фонтейн, каквото и да бе истинското му име, бе мъртъв.

Само че Тим бе успял да разпали любопитството на Ник. Той погледна приятеля си.

— Какво ще кажеш да поразровим малко около жената на това приятелче? Сара Фонтейн. Може пък нещо да излезе.

— Защо не поразровиш сам?

— Ти си компютърният специалист.

— Да, но жената виси на твоя гръб. — Тим кимна към вратата. — Чух, че секретарката ти й записа името. Сара Фонтейн в момента седи в чакалнята.

Секретарката беше жена на средна възраст, с посивяла коса, с кристалночисти очи и уста, която винаги беше стисната в две прави линии. Тя вдигна поглед от клавиатурата пред себе си, единствено за да запише името на Сара и да я покани да седне на канапето.

На ниската масичка пред канапето бяха натрупани обичайните за всички чакални списания, а също и няколко броя „Международни отношения“ и „Преглед на световната преса“, на които още не бе махнат адресът на получателя: доктор Н. О'Хара.

Щом секретарката отново насочи вниманието си към листовете пред себе си, Сара се отпусна на канапето, и се загледа безмълвно в ръцете си, свити в скута ѝ. Грипът все още я държеше, беше ѝ студено и се чувстваше нещастна. През последните десет часа я бе завладяло безразличие, също като защитна обвивка, която караше звуците и образите да ѝ се струват далечни. Дори физическата болка бе притъпена. Когато сутринта си удари пръста в банята, почувства пулсирането на болката, но кой знае защо ѝ бе все едно.

Снощи, веднага след телефонния разговор, болката взе надмощие. Сега я владееше безразличие. Сведе поглед и едва тогава забеляза колко нескоропосано се бе облякла. Дрехите ѝ не си отиваха една с друга. Изглежда подсъзнателно си бе избрала неща, които ѝ действат успокоително: любимата вълнена сива пола, един стар пуловер, стари кафяви спортни обувки. Животът изведнъж се бе надвесил застрашително над Сара и тя имаше нужда да усети спокойствието, което познатото създаваше.

Интеркомът на секретарката извънтя и прозвуча непознат глас.

— Анджи? Би ли поканила госпожа Фонтейн?

— Да, господин О'Хара. — Анджи кимна на Сара. — Можете да влезете — каза тя.

Сара си сложи очилата, изправи се и влезе в офиса, на който бе написано „Н. О'Хара“. Щом пристъпи в стаята, тя се спря на дебелия килим и погледна спокойно мъжа, от другата страна на бюрото.

Той стоеше пред прозореца. Слънцето очертаваше тънките голи вейки на дърветата и я заслепи. Първоначално забеляза единствено силуета на мъжа — висок и строен, с леко приведени рамене. Изглеждаше уморен. Той се отдръпна от прозореца и заобиколи бюрото, за да я поздрави. Синята му риза бе смачкана, на врата му висеше разхлабена вратовръзка, сякаш сам я бе издърпал.

— Госпожо Фонтейн — каза той. — Аз съм Н. О'Хара.

Тя веднага позна гласа от телефона, същият, който бе разбил целия ѝ свят преди само десет часа.

Подаде ѝ ръка, а жестът се стори на Сара автоматичен, по-скоро някаква формалност, която проявяваше към всички вдовици. Въпреки това стисна здраво пръстите ѝ. Когато се дръпна от прозореца, светлината падна върху лицето му. Тя забеляза издължени слаби черти, квадратна челюст, строги устни. Предположи, че е някъде около четирийсет, а може би дори по-възрастен. Тъмната му кестенява коса бе посивяла на слепоочията. Под очите му се виждаха кръгове.

Покани я да седне. Докато се настаняваше, тя забеляза за пръв път, че в стаята има и трети човек, мъж с очила и буйна черна брада, отпуснал се тихо на един стол в ъгъла. Беше го забелязала, когато мина през приемната.

Ник се настани на ръба на бюрото и я погледна.

— Приемете съболезнованията ми за смъртта на съпруга ви, госпожо Фонтейн — започна любезно той. — Зная, че шокът е ужасен. Повечето хора не искат да ни повярват, когато им позвъним. Почувствах, че трябва да се срещнем лично. Искам да ви задам някои въпроси. Сигурен съм, че и вие искате да питате. — Той кимна към мъжа с брадата. — Нали нямате нищо против господин Грийнстайн да присъства?

Тя сви рамене и се зачуди за миг защо ли господин Грийнстайн е тук.

— Колеги сме в Държавния департамент — продължи Ник. — Аз се занимавам с консулската дейност във външните работи.

Господин Грийнстайн е в отдела за технически данни.

— Добре. — Тя потръпна и се сгуши в пуловера. Отново започваше да я тресе, а гърлото я болеше. „Защо държавните служители се държаха толкова студено?“, зачуди се тя.

— Добре ли сте, госпожо Фонтейн? — попита Ник.

Тя го погледна нещастно.

— Офисът ви е много студен.

— Да ви донеса ли чаша кафе?

— Не, благодаря. Моля ви, просто искам да разбера подробности за случилото се. Все още не мога да повярвам, господин О'Хара. Струва ми се, че има нещо, което не е наред. Трябва да е грешка.

Той кимна със съчувствие.

— Хората винаги реагират така и им се струва, че е станало грешка.

— Така ли?

— Никой не може да приеме истината. Отхвърлят я. Точно така се чувствате и вие сега.

— Но вие не каните всяка вдовица във вашия офис, нали? Трябва да има нещо различно в случая на Джефри.

— Да — призна той. — Има.

Обърна се и взе папката от бюрото. Прелисти я и извади страница, пълна с бележки. Написаното бе напълно неразбираемо. Никой, освен самия автор нямаше да успее да го разбере.

— След като ви се обадох, се свързах с консулството ни в Берлин. Нещата, които ми казахте снощи ме разтревожиха. Дотолкова, че да проверя фактите отново. — Той замълча и тя го погледна в очакване. Срещна две спокойни очи, уморени и притеснени, които я наблюдаваха. — Разговарях с Уес Коригън, нашият консул в Берлин. Той ми разказа някои неща. — Мъжът погледна бележките си. — Вчера, около осем вечерта, берлинско време, мъж на име Джефри Фонтейн се е регистрирал в хотел „Реджина“. Платил е с пътнически чекове. Подписът съвпада с оригиналния. За сверка е използван паспорта му. Около четири часа по-късно, в полунощ, от хотела са се обадили в пожарната. Стаята на съпруга ви е била в пламъци. Докато ги потушат, всичко вътре е било напълно унищожено. Официалното обяснение е, че вероятно е заспал с цигара в леглото. Страхувам се, че съпругът ви е обгорял до неузнаваемост.

— Откъде са сигурни, че е бил той? — избърбори Сара. До този момент слушаше с все по-силно отчаяние. Но ето че Ник О'Хара ѝ предоставяше нови възможности. — Може някой да е откраднал паспорта му...

— Госпожо Фонтейн, нека да довърша.

— Но вие току-що казахте, че не са могли да идентифицират тялото.

— Нека да мислим логично.

— Точно това се опитвам да правя.

— Поддавате се на емоциите. Вижте, често се случва вдовиците да се хващат за сламки, но...

— Все още не съм убедена, че съм вдовица.

Той вдигна безпомощно ръце.

— Добре, добре, нека тогава да разгледаме доказателствата. Неоспоримите факти. Първо, открили са куфарчето му в стаята. Било е алуминиево, устойчиво на пожар.

— Джефри никога не е имал подобно куфарче.

— Съдържанието е запазено. Паспортът на съпруга ви е бил вътре.

— Но...

— Да не забравяме доклада на съдебния лекар. Берлински патолог е прегледал тялото, това, което е оцеляло от огъня. Не е имало зъбен отпечатък, за да се направи сравнение, но височината е същата като на съпруга ви.

— Това не означава абсолютно нищо.

— И освен това...

— Господин О'Хара...

— И освен това — продължи настоятелно той, — остава и едно последно доказателство, открито на самото тяло. Съжалявам, госпожо Фонтейн, но мисля, че то ще ви убеди.

В този момент ѝ се прииска да си запушите ушите с ръце и да му изкрещи да замълчи. До този момент бе успяла да отхвърля представените ѝ доказателства, но повече не издържаше. Нямахше да понесе надеждите ѝ да рухнат.

— Става въпрос за венчалната халка. Гравираният надпис все още е личал. Сара. 2–14. — Той вдигна поглед от бележките. — Това е датата на сватбата ви, нали?

Всичко пред погледа ѝ се размаза от бликналите сълзи. Тя наведе мълчаливо глава. Очилата се смъкнаха от носа ѝ и паднаха в скута. Без да вижда нищо, тя бръкна в чантата, за да извади кърпичка, но усети, че Ник О'Хара сякаш с магическа пръчица бе извадил цяла кутия салфетки.

— Вземете си.

Наблюдаваше я, докато бършеше сълзите и се опитваше внимателно да си издуха носа. Усетила погледа му, тя се почувства тровава и глупава. Дори пръстите ѝ отказваха да се движат. Очилата ѝ се плъзнаха на пода. Чантата отказа да се затвори. Изпитваше непреодолимо желание да си тръгне, опита се несръчно да си събере нещата и стана от стола.

— Моля ви, госпожо Фонтейн, седнете. Все още не съм приключил — каза той.

Също като послушно дете, Сара отново се отпусна на мястото си и забодя поглед в пода.

— Ако става въпрос за уреждането на погребението...

— Не, за това ще се погрижите по-късно, когато върнем тялото в Щатите. Има нещо друго, за което искам да ви попитам. Става въпрос за пътуването на съпруга ви. Защо беше в Европа.

— По работа.

— По каква работа?

— Той беше... Работеше като представител на „Банк ъф Лондон“.

— Значи е пътувал често?

— Да, почти всеки месец ходеше в Лондон.

— Само в Лондон ли?

— Да.

— Кажете ми защо е бил в Германия, госпожо Фонтейн?

— Не зная.

— Трябва да имате някаква представа.

— Не зная.

— Той премълчаваше ли къде отива?

— Не.

— Тогава защо е бил в Германия? Трябва да е имало някаква причина. Нещо друго, може би? Други...

Тя вдигна рязко поглед.

— Друга жена? Нали това искахте да попитате?

Той не отговори.

— *Нали?*

— Напълно обосновано предположение.

— Не и когато става въпрос за Джефри!

— За когото и да е. — Очите им се срещнаха. Тя не отклони поглед. — Били сте женени всичко на всичко два месеца — каза той. — Доколко познавахте съпруга си?

— Да го познавам ли? Аз го обичах, господин О'Хара.

— Не говоря за любов, каквото и да означава тя. Питам ви доколко го *познавахте*. Кой е той, с какво се занимава. Кога сте се запознали?

— Беше... преди шест месеца. Запознахме се в едно кафене близо до службата ми.

— Къде работите?

— НИХ. Аз съм микробиолог изследовател.

Мъжът присви очи.

— Какви изследвания правите?

— Бактериални геноми... ДНК сплитове... Защо ми задавате тези въпроси?

— Изследванията секретни ли са?

— Все още не разбирам какво общо има това с...

— *Секретни* ли са, госпожо Фонтейн?

Тя го загледа безмълвна, удивена от остротата в гласа му. Отговорът ѝ бе тих.

— Да, някои от тях.

Той кимна и издърпа нов лист от папката. Продължи съвсем спокойно:

— Помолих господин Коригън в Берлин да провери паспорта на съпруга ви. Когато влезете със самолет в нова страна, на страницата се слага печат с датата на пристигането. В паспорта на съпруга ви има няколко печата. Лондон. Шипхол, близо до Амстердам. Последен е печатът от Берлин. Всички са от миналата седмица. Имате ли някаква представа защо е посетил точно тези градове?

Тя поклати озадачено глава.

— Кога ви се обади за последен път?

— Преди една седмица. От Лондон.

— Сигурна ли сте, че е било от Лондон?

— Не. Набира се директно. Не е с оператор.

— Съпругът ви имаше ли застраховка живот?

— Не. Всъщност, не знам. Никога не е споменавал.

— Има ли някой, който би се възползвал от смъртта му? Искам да кажа във финансово отношение.

— Мисля, че не.

При тези думи той се намръщи. Отпусна се отново на бюрото, скръсти ръце и за миг извърна поглед. Стори ѝ се, че вижда как умът му прехвърля фактите и подрежда парчетата от загадката. Тя бе не помалко объркана от него. Нищо не се връзваше, нищо не беше правдоподобно. Джефри ѝ бе съпруг, а сега тя започваше да се чуди, дали Ник О'Хара не е прав. Може би тя изобщо не го е познавала. Всичко, което споделяше с Джефри бе леглото и общ дом, но в сърцата им не бе създадена близост.

Не, всичко това бе една грешка, предателство към паметта му. Тя вярваше на Джефри. Защо да вярва на този непознат? И защо този човек ѝ разказа тези неща? Да не би да имаше още нещо? Внезапно усети неприязън към Ник О'Хара. Силна неприязън. Беше ѝ задал всички тези въпроси с някаква неизречена цел.

— Ако това е всичко... — надигна се тя отново.

Той я погледна стреснато, сякаш бе забравил, че е още в стаята.

— Не, не е.

— Не се чувствам добре. Искам да се прибера.

— Имате ли у вас снимка на съпруга си? — попита рязко той.

Стресната от неочаквания въпрос, Сара отвори чантата си и извади снимка от портфейла. Джефри се виждаше доста добре. Снимката бе направена на един плаж във Флорида по време на тридневния им меден месец. Искрящите му сини очи гледаха право във фотоапарата. Косата му бе златисторуса, а слънцето падаше така, че част от необичайно красивото му лице бе в сянка. Той се усмихваше. Още от самото начало бе привлечена от лицето му — не просто от красивите черти, а от волята и интелигентността, която бе доловила в очите му.

Ник О'Хара пое снимката и я разгледа, без да коментира. Докато го наблюдаваше, тя си мислеше: Колко различен е от Джефри. Вместо златната коса, неговата е тъмна, не се усмихва, сериозно мрачен е.

Някакво притеснение обхвана Ник О'Хара, по лицето му премина облак на недоволство. Тя се зачуди за какво ли мисли мъжът, докато разглежда снимката. Той не показваше чувствата си и освен умората, Сара не успя да улови нищо друго по лицето му. Очите му оставаха безизразни, непроницаемо сиви. Той прехвърли снимката за кратко на господин Грийнстайн, а след това, без да каже и дума, я върна на Сара.

Тя затвори чантата и го погледна.

— Защо ми задавате всички тези въпроси?

— Налага се. Съжалявам, но наистина се налагаше.

— За кого — попита напрегнато тя. — За вас?

— И заради вас. И може би дори заради Джефри.

— Не виждам смисъла.

— Ще разберете, когато прочетете доклада от Берлин.

— Още нещо ли има?

— Да. Става въпрос за обстоятелствата около смъртта на съпруга ви.

— Нали казахте, че става въпрос за злополука.

— Казах, че е *изглеждало* като злополука. — Той я наблюдаваше внимателно, докато говореше, сякаш се страхуваше да не пропусне някоя искрица в очите ѝ. — Когато разговарях с господин Коригън преди няколко часа, се оказа, че има ново развитие по случая. По време на рутинното разследване на причините за пожара, останките в стаята са били прегледани. Докато са оглеждали запазените части на матрака, са открили куршум.

Тя го погледна невярващо.

— Куршум? — повтори тя. — Искате да кажете...

Той кимна.

— Смятаме, че е било убийство.

ВТОРА ГЛАВА

Сара понечи да заговори, но гласът ѝ отказа. Също като статуя, тя остана неподвижно седнала, неспособна да помръдне, неспособна да направи каквото и да е друго, освен да го гледа.

— Прецених, че съм длъжен да ви кажа — продължи Ник. — Рано или късно трябваше да ви кажа, защото щеше да се наложи да прибегнем до помощта ви. Берлинската полиция иска да получи информация за дейността на съпруга ви, за враговете му... за вероятните мотиви на убийството.

Тя поклати глава едва-едва.

— Нямам представа... Искам да кажа... Не знам... О, боже! — прошепна тя.

Нежният допир на ръката му върху рамото ѝ я накара да трепне. Тя вдигна поглед и забеляза загрижеността в погледа му. Притеснява се, че ще припадна, помисли си тя. Притеснява се да не повърна на красивия му дебел килим и да изложи и двамата. Усети внезапно раздразнение и се дръпна рязко. Нямахше нужда от заучено съчувствие. Искаше ѝ се да остане сама — далече от бюрократите и бездушните им папки. Изправи се неуверено. Не, нямахше да си позволи да припадне, не и пред този мъж.

Ник посегна към ръката ѝ и внимателно я накара да седне.

— Моля ви, госпожо Фонтейн. Имам нужда само от една минута.

— Пуснете ме.

— Госпожо Фонтейн.

— *Пуснете ме.*

Остротата в гласа ѝ изглежда го стресна. Той я пусна, но не се отдръпна. Сара усещаше присъствието му, от лекия аромат на афтършейва му, лекия проблясък на токата на колана му, до смачканите ръкави на ризата му.

— Извинете ме — каза той. — Не исках да ви се натрапвам. Просто се тревожех, че... ами...

— Да? — Тя погледна изразителните му очи. Изражението, което улови в тях, на воля, увереност, я накара внезапно, противно на всичките ѝ инстинкти, да му повярва. — Няма да припадна, ако това имате предвид — обясни тя. — Моля ви, бих искала да си отида у дома.

— Да, разбира се. Но имам още няколко въпроса.

— Аз не зная отговорите. Разбирате ли ме?

Той замълча за момент.

— Значи ще се свържа с вас допълнително — каза най-сетне той.
— Трябва да поговорим за формалностите във връзка с тялото.

— О, да, тялото. — Тя стана и се опита да потисне сълзите.

— Ще се обадя на шофьора да ви закара до вас, госпожо Фонтейн. — Той бавно се приближи към нея, сякаш се страхуваше да не я уплаши. — Приемете още веднъж съболезнованията ми за съпруга ви. Наистина съжалявам. Когато имате някакъв въпрос, веднага ми се обадете.

Тя добре разбираше, че нито една дума не е искрена, че в нищо от казаното няма искрено съчувствие. Николас О'Хара беше дипломат и си играеше със заучени фрази. Каквото и нещастие да се случеше, американският Държавен департамент винаги беше готов с отговора. Сигурно бе изричал същите думи пред стотици вдовици.

Ето че той чакаше нейния отговор, за да е сигурен, че ще постъпи както подобава на една вдовица. Тя се стегна. Протегна ръка, стисна неговата и му благодари. След това се обърна и излезе.

— Мислиш ли, че тя знае?

Ник се загледа във вратата, която току-що се бе затворила след Сара Фонтейн. Той се обърна и погледна Тим Грийнстайн.

— Какво да знае?

— Че съпругът ѝ е бил шпионин?

— По дяволите, дори *ние* не знаехме.

— Ник, приятелю, цялата тази работа намирисва на шпионаж. Джефри Фонтейн изобщо не е съществувал допреди година. Тогава името му се появява на брачно свидетелство, получава чисто нов номер на осигуровка, паспорт и какво излиза? ФБР нямат ни най-малка

представа какво става. Разузнаването пък са засекретили досието му! Или съм много тъп, или и аз не знам?

— Може би аз съм тъпият — изръмжа Ник.

Той се приближи до бюрото си и се отпусна на стола. След това се намръщи към досието на Фонтейн. Тим, разбира се, беше прав. Случаят силно намирисваше на гнило. Шпионаж? Международна престъпност? Бивш федерален свидетел, който се крие от мафията.

Кой, по дяволите, беше Джефри Фонтейн?

Ник се отпусна и отметна глава назад. Мътните го взели, чувстваше се изморен. Но не можеше да изтрие случая Джефри Фонтейн от главата си. Нито пък Сара Фонтейн, което бе най-странното.

Беше учуден, когато тя влезе в офиса. Очакваше някоя позитънчена жена. Съпругът ѝ е пътувал по целия свят, движел се е между Лондон, Берлин и Амстердам. Би трябвало жената на такъв мъж да е изящна, елегантна. Вместо това, в кабинета му бе влязло едно кльощаво, непохватно създание, което можеше да мине за хубаво, но не точно. Лицето ѝ бе ъгловато, с високи, силно изразени скули, тесен нос, квадратно чело, омекотено донякъде от малък бретон. Дългата ѝ коса бе в наситен меден оттенък и въпреки че бе вързана на опашка, си личеше, че е хубава. Очилата с рогови рамки му се сториха смешни. Те прикриваха големи кехлибарени очи — най-красивото у нея. Без всякакъв грим, с бледото фино лице, тя изглеждаше доста млада за своите трийсет години.

Не можеше да се каже, че е хубава. Само че по време на разговора, Ник се бе загледал в лицето ѝ и се бе зачудил за брака ѝ. А също и за нея.

Тим се изправи.

— Слушай, от всичката тази скръб огладнях. Хайде да отидем в кафенето.

— Не ми се ходи там. Нека да излезем. Цяла сутрин седя в тази сграда и ако не мръдна навън, ще полудея. — Ник си дръпна сакото, двамата минаха покрай бюрото на Анджи и се отправиха към стълбите.

Навън свежият пролетен ветрец облъхна лицата им, докато вървяха по тротоара. Цветните пъпки по черешите бяха готови да се разпукнат. След още една седмица, целият град щеше да е обагрен в

розови и бели цветове. За пръв път от осем години, Ник прекарваше пролетта в окръг Колумбия. Бе забравил колко е красиво, докато вървиш сред дърветата. Той пъкна ръце в джобовете си и се попрегърби, когато вятърът го прониза дори през вълненото сако.

Зачуди се дали Сара Фонтейн вече се е прибрала в апартамента си, дали не е легнала направо на леглото и дали не си изплаква очите. Знаеше, че се държа грубо с нея. Не му беше приятно да я притиска, но все някой трябваше да сломи решимостта ѝ да отрича всичко. Налагаше се тя да разбере фактите. Това бе единственият начин, по който тя щеше да успее да преодолее мъката си.

— Къде отиваме, Ник? — попита Тим.

— Какво ще кажеш за заведението на Мери Джо?

— Там, където сервират само салати? Ти да не си на диета?

— Не, но там е тихо и спокойно. Нямам желание да се надвикваме, за да си кажем нещо.

След още две пресечки, те стигнаха ресторанта и се настаниха. Петнайсет минути по-късно им сервираха салатите, залети с домашно приготвена майонеза с естрагон. Тим огледа зелената салата, която бе навил на вилицата си и въздъхна.

— Това е заешка зальгалка. На мен ми дай един мазен хамбургер. — Той натъпка салатата в устата си и погледна Ник. — Казвай сега, какво те тормози. Да не би новата служба да ти действа потискащо?

— Това си беше истински шамар — каза Ник. Той допи кафето и махна на сервитьорката за ново. — Да станеш от фигура номер две в Лондон, една писарушка в окръг Колумбия.

— Тогава защо не се оттегли?

— Май така трябваше да направя. След онова фиаско в Лондон, с кариерата ми бе приключено. А сега се налага да търпя онзи мухльо Амброуз.

— Още ли е в командировка?

— Остава му още една седмица. Дотогава ще мога да си върша работата, както аз си знам. Без каквито и да е бюрократични глупости. По дяволите, ако препише още един от докладите ми, за да са „съобразени с административната политика“, направо ще повърна. — Ник остави вилицата си и се намръщи над салатата. Споменаването на шефа бе убило апетита му. Още от първия ден, Ник и Амброуз не успяха нито да се сработят, нито да се разберат. Чарлз Амброуз

искрено се наслаждаваше на бюрократичната въртележка, докато Ник настояваше да се премине към същността на нещата, независимо колко неприятна бе дадена ситуация. Сблъсъкът им бе неизбежен.

— Проблемът ти, Ник, е, че въпреки че си интелектуалец, не обичаш да разтягаш локуми като останалите. Ти просто ги объркваш. А те не обичат хора, които не са в състояние да разберат. Освен това си неспасяем либерал.

— И какво от това? Ти си същият.

— Да, но аз съм и освидетелстван отвратяга. А тук са готови да приемат всякакви отвратяги. Ако не го направят, ще им щракна компютърчетата.

Ник се разсмя и му стана неочаквано приятно, че е в компанията на стария си приятел Тим. Четирите години, в които бяха съквартиранти в колежа, бяха оставили дълбоки следи. Дори след осемте години в чужбина, когато се върна, Ник откри, че Тим Грийнстайн си е все същият обрасъл приятен тип.

Той взе вилицата и довърши салатата.

— И така, как смяташ да процедираш по случая Фонтейн? — попита Тим, докато ядяха десерта.

— Ще си свърша работата и ще се задълбая.

— Ще кажеш ли на Амброуз? Той ще иска да му докладваш. Също и онези от Централното разузнавателно управление, ако вече не са разбрали.

— Нека сами да си свършат работата. Случаят си е мой.

— Ник, на мен ми намирисва на шпионаж. Това не е типичният случай за консулската служба.

На Ник не му допадна идеята да прехвърли Сара Фонтейн на някой оперативен работник от ЦРУ. Тя изглеждаше толкова нежна, толкова уязвима.

— Случаят си е мой — повтори той.

Тим се ухили.

— А-ха, вдовицата Фонтейн. Да не се окаже, че е твой тип? Въпреки че не забелязах кой знае какво привличане. Просто не разбирам как е успяла да пипне такъв съпруг. Русият Адонис, нали така? Той изобщо не е мъжът, който би си паднал по рогови рамки. Предполагам, че не се е оженил за нея по обичайните причини.

— Обичайните ли? Искаш да кажеш по любов?

— Не. Секс.

— За какво, по дяволите, намекваш?

— Я виж ти! Ставаш докачлив. Май я хареса, а?

— Без коментар.

— Струва ми се, че любовният ти живот е бил доста празен след развода.

Ник остави шумно чашката от кафето.

— Защо задаваш всички тези въпроси?

— Просто се опитвам да разбера къде ти е умът, Ник. Не си ли чул? Това е най-новото. Мъжете да си споделят.

Ник въздъхна.

— Престани. Пак си бил на някой от онези семинари.

— Да. Страхотно място да се запознаеш с жени. Трябва и ти да опиташ.

— Не, благодаря. Последното, което ми трябва, е да се присъединя към някоя голяма плачлива група с цяла орда невротизирани жени.

Тим погледна съчувствено приятеля си.

— Слушай ме, Ник. Трябва да предприемеш нещо. Не можеш просто да си седиш и да останеш сам цял живот.

— Защо да не мога?

Тим се разсмя.

— Защото, дяволите да го вземат, и двамата знаем, че монашеският живот не е за теб!

Тим беше прав. През четирите години след раздялата с Лорън, Ник бе избягвал връзките с жени, както сексуално, така и всякакви други и вече започваше да му личи. Беше раздразнителен. Беше се впускар да спасява това, което бе останало от кариерата му, но както сам откри, работата бе незадоволителен заместител на това, което желаше с цялото си сърце — едно топло, меко тяло, което да притисне до себе си, денонощен смях, споделяне на мисли в леглото. За да не бъде наранен отново, той се научи да живее без тези неща. Това бе единственият начин, по който можеше да запази разума си. Само че вечните мъжки инстинкти не умираха лесно. Не, монашеският живот изобщо не бе за Ник.

— Чувал ли си се напоследък с Лорън? — попита Тим.

Ник вдигна поглед и се намръщи.

— Да. Миналия месец. Каза ми, че ѝ липсвам. Това, което наистина ѝ липсва, е животът в посолството.

— Значи тя ти се обади. Звучи обещаващо. Може да последва и помирение.

— Да бе. На мен пък ми се стори, че последната ѝ авантюра нещо не я бива.

— Както и да е, очевидно е, че съжالياва за развода. А ти?

Ник побутна остатъка от шоколадовата си торта.

— Не.

— Защо не?

— За какво да съжالياвам?

Тим се отпусна назад и се засмя.

— Нямало за какво да съжالياва. — Въздъхна без някаква конкретна причина. — Четири години тръшкане и вайкане, че са се развели с него и доживях да чуя това.

— Виж, всеки път, когато нещата при нея не вървят както трябва, тя решава да звънне на добрия стар Ник, глупакът, който винаги ще ѝ остане верен. Повече не може така. Казах ѝ, че вече не съм на разположение. Нито за нея, нито за която и да е друга.

Тим поклати глава.

— Ти си отписал жените. Това е много лош знак.

— Никой не е умрял от такова нещо. — Ник изръмжа, хвърли няколко банкноти на масата и се изправи. Точно сега нямаше желание за мисли за жени. Имаше прекалено много други неща на главата си, а със сигурност не желаше още една нещастна любов.

Навън, докато вървяха под черешовите дървета, той откри, че мисли за Сара Фонтейн. Не за Сара, скърбящата вдовица, а за жената Сара. Името ѝ подходеше. Сара с кехлибарените очи.

Ник бързо се отърси от тези мисли. От всички жени във Вашингтон, тя бе последната, за която би трябвало да мисли. В неговата работа, обективността бе ключът към успеха в службата. Независимо дали ставаше въпрос за издаване на визи или за оспорване задържането на някой американец пред по-висша инстанция, най-голямата грешка бе личното обвързване. Не, Сара Фонтейн не бе нищо повече за него, освен едно име от поредната папка.

И щеше да си остане така.

Амстердам

Старецът обичаше рози. Обичаше тръпчивата миризма на цветовете, които често късаше и стриваше между пръстите си. Толкова хладни, толкова ароматни, не като глупавите лалета, които градинарят му бе насадил по брега на езерото с патиците. Лалетата бяха великолепни цветни петна, но нямаха характер. Стъбълцата им се източваха, увенчаваха се с цвят и после загиваха. Но розите! Те устояваха дори и през зимата, оголели, бодливи, също като старици, сгърчени в студа.

Той спря сред розовите пъпки и пое дълбоко аромата, наслаждавайки се на мириса на мокра пръст. След няколко седмици щяха да цъфнат. Колко много щеше да хареса жена му градината! Представяше си я точно на това място, усмихнала се на розите. Сигурно щеше да е нахлупила старата си сламена шапка и домашната роба с четирите джоба, стиснала пластмасовата кофа. *Това ми е униформата*, бе казала тя. *Аз съм само един стар боец, обявил война на голите охлюви и бръмбарите*. Той си спомни как потракваше градинарската ножица в кофата, докато тя слизаше по стълбите на старата им къща, същата къща, която той загърби. „Ниенке, сладка моя, Ниенке, помисли си той. Колко много ми липсваш.“

— Днес е студено — каза един глас на холандски.

Старецът се обърна и се вгледа в светлокосия млад мъж, който се приближаваше през храстите.

— Кронен — каза той. — Най-сетне дойде.

— Съжалявам, мепеег. Закъснях един ден, но нямаше как. — Кронен си свали слънчевите очила и вдигна поглед към небето. Както обикновено не погледна стареца в очите. След злополуката, всички избягваха да го поглеждат и това винаги го дразнеше. От пет години никой не смееше да го погледне в очите. От пет години нямаше случай някой да го погледне в очите и да не трепне. Дори Кронен, когото приемаше като син, все си намираше накъде да отвърне поглед. От друга страна, младите мъже от поколението на Кронен обръщаха прекалено много внимание на външния вид.

— Разбирам, че нещата са минали добре в Барза — каза старецът.

— Да. Имаше едно незначително закъснение, това е всичко. Имаше проблеми с последната доставка... компютърните чипове за насочващия механизъм... Една от ракетите не прихващаше целта.

— Много неудобно.

— Да. Вече говорих с производителя.

Те тръгнаха по пътеката от розовите храсти към езерото с патиците. Студеният въздух дразнеше гърлото на стареца. Той затегна шала и се закашля сухо.

— Имам нова задача за теб — каза той. — Една жена.

Кронен се спря, а в очите му проблесна интерес. Косата му изглеждаше почти бяла на слънцето.

— Коя е тя?

— Казва се Сара Фонтейн. Съпругата на Джефри Фонтейн. Искам да видиш къде ще те отведе.

Кронен се намръщи.

— Не ви разбирам, господине. Разбрах, че Фонтейн е мъртъв.

— Нищо. Проследи я. Американският ми източник твърди, че има скромен апартамент в Джорджтаун. Микробиолог е, на трийсет и две. Като изключим брака ѝ, няма връзки с разузнаването. Но човек никога не знае.

— Може ли да се свържа с източника?

— Не. Служебното му положение е прекалено... деликатно.

Кронен кимна и не настоя повече. Беше работил за стареца достатъчно дълго, за да знае как стоят нещата. Всеки мъж си имаше своя територия, свое пространство, над което да господства. Не трябваше да се правят опити да се нарушава това пространство. Дори Кронен, колкото и да му вярваше, познаваше само част от картината. Само старецът виждаше всичко.

Вървяха един до друг по брега на езерото. Старецът бръкна в джоба на палтото си и извади пликче с трохи, които бе взел от къщата. Тихо хвърли цяла шепа във водата, без да откъсва поглед от набъбващите парченца. Патиците пляскаха сред тръстиката. Докато Ниенке беше жива, тя се разхождаше всяка сутрин в парка, за да нахрани патиците с препечената си филийка, останала от закуската. Все се притесняваше, че по-слабите няма да успеят да си хапнат достатъчно. Виж, Франц, казваше тя. Малките са се охранили! И то благодарение на нашите трохи от закуската!

И той сега хвърляше хляб във водата на патиците, които никак не го интересуваха, освен заради мисълта, че Ниенке щеше да ги обича. Той сгъна внимателно плика и го пхна обратно в джоба. В същия миг си помисли, колко тъжно и безполезно е това движение, да се опитва да съхрани едно старо пликче за хляб. И то за какво?

Водата в езерото се бе превърнала в потискащо сива. „Къде изчезна слънцето?“, чудеше се той. Без да поглежда Кронен, той заговори:

— Искам да знам всичко за тази жена. Тръгни при първа възможност.

— Разбира се.

— Внимавай във Вашингтон. Доколкото разбрах, престъпността там е наистина ужасна.

Кронен се разсмя, докато се обръщаше, за да си тръгва.

— Tot tiens, meneer.

Старецът кимна.

— До тогава.

Лабораторията, в която Сара работеше, бе безупречно чиста. Микроскопите блестяха, плотовете и мивките се дезинфекцираха непрекъснато, инкубационните шкафове се почистваха два пъти дневно. Работата на Сара бе да наблюдава внимателно асептиката и тя по навик настояваше за чистота. Но докато седеше на бюрото си и прехвърляше съдържанието на последната кутия проби, минали под микроскоп, на Сара ѝ се струваше, че стерилността на стаята, кой знае как, се е пренесла и в останалата част от живота ѝ.

Свали очилата и примигна уморено. Накъдето и да погледнеше, неръждаемата стомана сякаш излъчваше студен блясък. Светлините бяха ослепително ярки, флуоресцентни. Нямаше прозорци, следователно нямаше и слънце. Навън можеше да бъде обедно време или полунощ, тук тя нямаше как да разбере. Като се изключи жуженето на хладилната камера, лабораторията бе тиха.

Тя отново си сложи очилата и започна да подрежда пробите обратно в кутията. От коридора се чу потракването на женски токчета. Вратата се отвори.

— Сара? Какво правиш тук?

Сара се извърна към добрата си приятелка Аби Икс. В бялата си престилка, Аби бе запълнила вратата.

— Имам да наваксам малко — отвърна Сара. — Толкова много работа се е натрупала, откакто ме нямаше...

— О, за бога, Сара! Лабораторията няма да пропадне без теб за няколко седмици. Вече е осем. Аз ще проверя културите. Отивай си.

Сара затвори кутията с пробите.

— Не ми се прибира — прошепна тя. — Вкъщи е толкова тихо. Предпочитам да остана.

— Е, тук не е много вълнуващо, почти като гробница... — Още щом каза думата, Аби прехапа устни и поаленя. Дори на петдесет и пет, Аби се изчервяваше също като ученичка. — Лошо си подбрах думите — измънка тя.

Сара се усмихна.

— Няма нищо.

За момент и двете жени замълчаха. Сара се изправи и отвори инкубатора, за да прибере платките, над които работеше. Неприятната миризма на агар се понесе наоколо и нахлу в цялата стая.

— Как се чувстваш, Сара? — попита мило Аби.

Сара затвори инкубатора, след като бе прибрала платките, въздъхна и се обърна, за да погледне приятелката си.

— Справям се.

— Липсваше ни на всички. Дори старата Граб каза, че не е същото без теб и глупавата ти бутилка дезинфектант. Мисля, че всички малко се страхуват да ти се обадят. Струва ми се, че никой от тях няма представа как да подходи към скръбта ти. Да знаеш, че всички се тревожим.

Сара кимна с благодарност.

— Да, мила. Знам. И много благодаря за всичко, което сторихте за мен. И за картичките и за цветята. Сега ще трябва да си стъпя на краката. — Тя огледа тъжно стаята. — Реших, че връщането на работа е точно това, което ми трябва.

— На някои хора им трябва да почувстват рутината. Други пък имат нужда да се откъснат от всичко за известно време.

— Може би и аз трябва да направя така. Да се махна за малко от Вашингтон. Да съм далеч от местата, които ми напомнят за него... — Тя преглътна, за да прогони познатата болка, която напоследък често

се събираше в гърлото ѝ и се опита да се усмихне. — Сестра ми ме покани да отида при нея в Орегон. Знаеш ли, не съм виждала племенниците си от години. Колко ли са пораснали?

— Най-добре да заминеш. Не са минали и две седмици! Трябва ти време. Иди при сестра си. Поплачи си.

— Прекалено много плаках. Седях вкъщи и се чудех как да преодолеем това. Все още не мога да погледна дрехите му в гардероба. — Сара поклати глава. — Не ме боли толкова от загубата. По-скоро останалото...

— Искаш да кажеш Берлин?

Сара кимна.

— Ще полудея, ако продължа да мисля за това. Затова дойдох тук тази вечер, за да не мисля повече. Реших, че е време да се върна на работа. — Тя се загледа в натрупаните до микроскопа лабораторни книги. — Странно е, Аби. Толкова обичах това място. Сега се чудя как съм издържала тук последните шест години. Всичките тези студени кабинети и мивки от инокс. Чувствам се притисната. Сякаш не мога да дишам.

— Не е лабораторията. Ти си обичаше работата, Сара. Та ти си тананикаше дори и до центрофугата.

— Не мога да си представя, че ще работя тук до края на живота си. Двамата с Джефри бяхме заедно толкова кратко време! Меденият ни месец беше само три дни. Само толкова. След това трябваше да се върна и да довърша проклетото предложение за отпускане на средства. Непрекъснато бяхме заети, нямахме време за ваканции. Сега вече няма да има друга възможност. — Тя въздъхна и се приближи до бюрото, за да изключи лампата на микроскопа. След това продължи тихо: — Никога няма да разбера защо той... — Седна, без да довърши изречението.

— Обаждаха ли ти се пак от Държавния департамент?

— Онзи мъж звъня вчера. От берлинската полиция най-сетне са освободили... тялото. Връщат го утре. — Неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи. Сведе поглед и си наложи да не заплаче. — Службата ще бъде в петък. Ще дойдеш ли?

— Разбира се. Всички ще дойдем. Ще те закарам, нали? — Аби се приближи и постави ръка на рамото на приятелката си. — Всичко е съвсем прясно, Сара. Имаш пълно право да поплачеш.

— Толкова много неща свързани със смъртта му няма никога да разбере, Аби. Този човек от Държавния департамент искаше от мен отговори, а аз не можех нищо да му кажа! Това наистина му е работата, но той спомена различни... възможности, и те не спират да ме тормозят. Започнах да си задавам въпроси за Джефри. Все нови и нови.

— Не си била женена дълго, Сара. С Хек, мъжът ми, бяхме женени от трийсет години, когато се разделихме, а аз дори не бях разбрала какъв е кретен. Нищо чудно, че е имало неща, които не си знаела за Джефри.

— Но той ми беше мъж! — Аби замълча за момент. След това продължи колебливо: — Виж, в него имаше нещо... всъщност усещах, че никога няма да го *опозная* много добре.

— Той беше срамежлив, Аби.

— Не става въпрос за срамежливост. Той като че ли... ами като че ли все се боеше да не се издаде. Като че ли... — Тя погледна Сара. — Всъщност, не е важно.

Сара вече се бе замислила над казаното от Аби. Наблюденията ѝ не бяха безпочвени. Джефри бе прикрит и никога не позволяваше да се водят дълги открити разговори. Избягваше да говори за себе си. Винаги бе по-заинтересован от нейната работа, от нейните приятели. Когато се запознаха, тя бе поласкана от интереса му, защото единствено той от всички мъже, които бе познавала я *изслушваше*.

В този момент, кой знае защо, си представи друго лице. Ник О'Хара. Да, така се казваше. Внезапно си припомни как Ник О'Хара я изучаваше, как сивите му очи се заковаваха върху всяко нейно изражение. Да, той също я изслушваше, но пък това му беше работата. Дали не бе част от служебните му задължения да тормози жени, станали току-що вдовици? Не искаше да мисли за него. Не искаше никога повече да говори с този човек.

Сара покри микроскопа. Замисли се дали да не си вземе работа за вкъщи. Още щом погледна заглавната страница, ѝ мина през ума, че колоната систематизирани глави символизират как изживява живота си. Подредено, внимателно, без да излиза от позволените граници.

Затвори книгата и я върна на рафта.

— Май ще се прибера — каза тя.

Аби кимна одобрително.

— Добре. Няма смисъл да се погребваш тук. Забрави за работата поне за малко.

— Сигурна ли си, че ще можеш да поемеш допълнителната работа?

— Разбира се.

Сара свали бялата лабораторна престилка и я закачи до вратата. Също както и всичко останало в стаята, палтото ѝ бе прекалено спретнато, прекалено чистичко.

— Може да си взема малко отпуска, но след погребението. Още една седмица. А защо не цял месец.

— Да не заминеш за прекалено дълго — каза Аби. — Искаме да се върнеш.

Сара се огледа за последно, за да се увери, че всичко е наред. Беше безупречно чисто.

— Ще се върна — обеща тя. — Просто не знам кога.

Ковчегът се плъзна по рампата и се стовари с тупване върху платформата. Звукът накара Ник да потрепери. Годиците, през които бе изпращал у дома мъртви американци не бяха успели да притъпят ужаса, който изпитваше. Но както и всички други в консулския отдел, той си имаше свой начин, по който да се бори с болката. По-късно следобед щеше да отиде на дълга разходка, после да се прибере и да си сипе една чаша. След това щеше да се отпусне в стария кожен стол, да пусне радиото и да почете вестник, да разбере колко земетресения е имало, колко самолети, влакове и автобуси са катастрофирали, колко бомби са били пуснати. Една глобална картина на фона, на която смъртта на Джефри Фонтейн щеше да изглежда незначителна. Почти.

— Господин О'Хара? Бихте ли подписали тук?

Мъжът в униформа на авиокомпанията подаде документите. Ник ги погледна и веднага забеляза името на починалия: Джефри Фонтейн. Драсна подписа си и върна документите. След това се обърна и загледа как товарят ковчега в катафалката. Не искаше да мисли за трупа, но внезапно в ума му се появи образ, снимка в някакво списание, на която бяха запечатани загинали виетнамски селяни след бомбардировка. Всички бяха намерили смъртта си в огъня. Дали същото изпепелено

тяло лежеше и в ковчега на Джефри Фонтейн. Мъж, обгорял до неузнаваемост?

Той отпъди образа. По дяволите, имаше нужда да пийне нещо. Беше време да се прибере.

Специалната кола потегли към определената морга. Според предварителната уговорка, Сара Фонтейн щеше да поеме нещата от там. Зачуди се дали да не ѝ се обади само още веднъж. Да ѝ се обади за какво? Да ѝ изкаже отново съболезнованията си, да изрази съжаление за настъпилата смърт? Той си беше свършил работата. Тя беше платила сметката, нямаше какво друго да се каже.

Докато стигне до апартамента си, Ник вече бе изхвърлил този ужасен случай от ума си. Пусна куфарите на канапето и се отправи към кухнята. Сипа си щедра доза уиски и пъкна в микровълновата печка вечерята, която бе поръчал, повлиян от телевизионна реклама, приятел на всички ергени. Облегна се на плота и отпи от напитката си. Хладилникът заръмжа, а светлината на микровълновата печка се изключи. Реши да пусне радиото, но не му се мърдаше. Така завършваше още един ден от живота на един държавен служител. И само като си помислиш, че бе едва вторник.

Зачуди се кога за последен път е бил щастлив, преди месеци? Преди години? Не успя да си спомни. Помнеше обаче образи и звуци — небесната синева, едно усмихнато лице. Последният му ясен образ на щастие бе от един автобус в Лондон с разръфани седалки и мръсни стъкла. Тъкмо бе тръгнал от посолството в края на работния ден и се прибираше у дома при Лорън.

Звънецът на вратата го накара да подскочи. Внезапно изпита отчаяно желание да има някой до себе си, който и да е, дори и да е пощальонът. Приблжи се до домофона.

— Ало?

— Ей, Ник? Аз съм Тим. Отвори ми.

— Добре. Качвай се.

Ник отключи. Дали на Тим ще му се яде? Тъп въпрос. На Тим винаги му се ядеше. Ник отвори фризера и с облекчение видя, че има още две порции като неговата. Постава едната в микровълновата.

Отиде до вратата и зачака асансьора. Тим изхвърча навън.

— Чакай само да чуеш! Можеш ли да познаеш какво е открил приятелят ми от ФБР?

Ник въздъхна.

— Страх ме е дори да попитам.

— Нали се сещаш за Джефри Фонтейн? Ами той е мъртъв.

— Не ми казваш нещо ново.

— Не, аз говоря за *истинския* Джефри Фонтейн.

— Виж — каза Ник. — Може да се каже, че приключих с този случай. Но ако искаш да останеш за вечеря... — Тим влезе след него.

— Слушай, истинският Джефри Фонтейн е починал...

— Да, да — каза Ник.

— Преди четирийсет и две години.

Вратата се хлопна. Ник се обърна и се втренчи в него.

— Ха! — зарадва Тим. — Знаех си, че ще ти привлека вниманието.

ТРЕТА ГЛАВА

Денят ухаеше на цветя. На тревата в краката на Сара лежеше купчина карамфили, гладиולי и лилии. До края на живота ѝ щеше да ѝ прилошава от тази миризма. Тя щеше да ѝ напомня за този хълм и мраморните плочи, пръснати по окосената трева и мъглата, обгърнала долината. Тази картина щеше да ѝ причинява болка. Всичко останало — думите на свещеника, приятелката ѝ Аби, стиснала ръката ѝ, дори първите студени капки дъжд по лицето ѝ, бяха далечни, изместени от болката.

Насили се да се съсредоточи в пръстта в краката си. Не успя и погледът ѝ се зарея в хълма от другата страна на долината. През мъглата долови нещо бледорозово. Черешите цъфтяха. Гледката я натъжи. Джефри нямаше да види тази пролет.

Гласът на свещеника бе станал дразнещо монотонен. Студените пръски дъжд бодяха страните на Сара и замъгляваха очилата ѝ. Мъглата се сгъстяваше и забулваше околния свят. Аби леко я побутна и я върна към действителността. Спуснаха ковчега. Тя видя лицата, които я наблюдаваха в очакване. Това бяха приятелите ѝ, но заради болката не ги бе забелязала. Дори Аби, милата Аби ѝ се стори чужда в този момент.

Сара автоматично се наведе и взе шепа пръст. Беше черна, лепкава и миришеше на дъжд. Хвърли я в гроба и тя падна върху капака с кух тропот, от който Сара се сви.

Лицата около нея бяха като призраци в мъглата. Приятелите ѝ бяха внимателни. Говореха тихо. През всичкото време очите ѝ бяха сухи и се чувстваше като изтръпнала. Мирисът на цветя и мъглата, която полепваше по лицето ѝ, замъгляваха разума ѝ и тя не възприемаше нищо, докато най-сетне не се огледа и не забеляза, че всички са си тръгнали. Само двете с Аби стояха край гроба.

— Започва да вали — каза Аби.

Сара вдигна поглед и забеляза, че облаците са се спуснали ниско над тях като студено сребристо одеяло. Аби обгърна със силната си

ръка раменете на Сара и я побутна към паркинга.

— И двете имаме нужда от чаша чай — продължи Аби. Чаят бе лекарството ѝ за всичко. Бе преживяла един ужасен развод и заминаването на синовете си в колеж, без да близва нищо по-силно от чай „Ърл Грей“. — По една чашка и тогава ще поговорим.

— С удоволствие ще изпия един чай — призна Сара.

Хванати за ръце, те бавно тръгнаха по тревата.

— Знам, че няма да ми повярваш точно сега — каза Аби, — но болката ще премине. Наистина ще намалее. Ние жените сме силни в това отношение. Налага се да бъдем.

— Ами ако аз не съм?

— Не бива да се съмняваш.

Сара поклати глава.

— Вече се съмнявам във всичко. И във всеки.

— Надявам се, не се съмняваш в мен?

Сара погледна широкото мокро лице на Аби и се усмихна.

— Не, не и в теб.

— Добре. Когато станеш на моята възраст, ще разбереш, че всичко е... — Аби внезапно спря. Дишането ѝ бе шумно, накъсано.

Сара проследи погледа ѝ.

През мъглата към тях се приближаваше някакъв мъж.

Сара забеляза разрошената от вятъра тъмна коса и сивото палто, изпръскано с водни капки. Веднага разбра, че е стоял отвън дълго, вероятно по време на цялото погребение. От студа лицето му бе поруменяло.

— Госпожо Фонтейн? — поздрави той.

— Здравейте, господин О'Хара.

— Вижте, знам, че моментът не е подходящ, но се опитвам да се свържа с вас вече два дни. Не отговаряте на обажданията ми.

— Не — призна тя. — Така е.

— Трябва да поговоря с вас. Има ново развитие. Мисля, че е редно да знаете.

— Сара, кой е този човек? — намеси се Аби.

Ник се извърна към по-възрастната жена.

— Ник О'Хара. Аз съм от Държавния департамент. Ако нямате нищо против, госпожо, бих искал да остана за малко насаме с госпожа Фонтейн.

— Тя може да не иска да разговаря с вас.

Той отново извърна поглед към Сара.

— Важно е.

Нещо в начина, по който я гледаше, в инатливо стиснатите челюсти, накара Сара да се замисли. Нямаше намерение отново да разговаря с него. През изминалите два дни на телефонния ѝ секретар се бяха записали и шестте му обаждания и тя ги бе пренебрегнала. Джефри бе мъртъв и погребан. Тази болка бе достатъчна. Ник О'Хара само щеше да влоши нещата като отново задава въпроси, на които няма отговори.

— Моля ви, госпожо Фонтейн.

Най-сетне тя кимна. Погледна Аби.

— Всичко е наред.

— Ама не можете да си приказвате тук. Всеки момент ще завали!

— Аз ще я закарам до тях — предложи Ник. Усмихна се, когато забеляза двусмисления поглед на Аби. — Наистина всичко е наред. Ще се погрижа за нея.

Аби прегърна и целуна Сара за последно.

— Ще ти звънна довечера, сладката ми. Хайде утре да закусим заедно.

След това с очевидно нежелание се обърна и тръгна към колата си.

— Разбирам, че ви е добра приятелка — каза той, докато наблюдаваше как Аби се отдалечава.

— Работим заедно години наред.

— В НИХ ли?

— Да. В една лаборатория.

Той вдигна поглед към небето, вече съвсем притъмняло от буреносните облаци. И двамата бяха замръзнали.

— Приятелката ви е права. Всеки миг ще плисне. Да побързаме. Колата ми е там.

Той внимателно докосна ръкава ѝ. Тя тръгна напред механично и се остави той да я отведе до предната седалка на колата. Настани се до нея и затвори вратата. За момент и двамата останаха смълчани. Колата му бе старо волво, практично, без много екстри, модел, използван обикновено за превоз. Отиваше му, кой знае защо. Вътре се бе запазила

малко топлина и очилата на Сара се изпотиха. Тя ги свали и се обърна към него. Забеляза, че косата му е мокра.

— Сигурно ви е студено — отбеляза той. — Сега ще ви закарам.

Моторът забръмча. От парното задуха топъл въздух и докато пътуваха през гробището, се затоплиха. Предните чистачки работеха на пълни обороти.

— Сутринта беше толкова красива — каза тя, докато наблюдаваше дъжда.

— Капризно време. Както и всичко останало.

Той бързо се включи в магистралата към окръг Колумбия. Беше спокоен шофьор с уверени движения. Тъкмо типът шофьор, който никога не би поел рискове. Наслаждавайки се на топлината, Сара се отпусна на седалката.

— Защо не отговорихте на обажданията ми? — попита той.

— Много невъзпитано от моя страна. Моля да ме извините.

— Не отговорихте на въпроса ми. Защо не ми се обадохте?

— Не исках да слушам нови предположения за Джефри. Нито пък за смъртта му.

— Дори когато става въпрос за факти ли?

— Вие не знаехте никакви факти, господин О'Хара. Вие просто предполагате.

Той гледаше мрачно пътя пред себе си.

— Вече не предполагам, госпожо Фонтейн. Вече разполагам с факти. Сега ми трябва единствено името.

— За какво говорите?

— За съпруга ви. Казахте, че сте се запознали с Джефри Фонтейн в едно кафене. Сигурно ви е завъртял главата. Четири месеца по-късно вече сте женени. Така ли е?

— Да.

— Не зная как точно да ви го кажа, но Джефри Фонтейн... истинският Джефри Фонтейн... той е починал преди четиридесет и две години. Като дете.

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Не разбирам...

Той не я погледна. Не откъсна очи от пътя, докато говореше.

— Мъжът, за когото сте се оженили е приел името на едно починало дете. Това става лесно. Издирва се името на бебе, починало

приблизително в годината, когато сте роден. След това се сдобивате с копие от свидетелството за раждане. С него подавате молба за номер на социална осигуровка, шофьорска книжка и свидетелство за брак. Вие се *превърщате* в това дете, вече пораснало. Нова самоличност. Нов живот. Има и всички документи за доказателство.

— Но... А вие как разбрахте всичко това?

— В днешни дни всичко е в компютрите. От някои кръстосани проверки открих, че Джефри Фонтейн никога не е бил регистриран в армията, че никога не е ходил на училище, че никога не е притежавал банкова сметка, допреди година, когато името му най-неочаквано се появява на десетки различни места.

Тя шумно изпусна съдържания дъх.

— Тогава кой е бил той? — прошепна най-сетне тя. — За кого съм се омъжила?

— Не знам — отвърна Ник.

— Защо? Защо го е направил? Защо е започнал нов живот?

— Мога да посоча много причини. Първата ми мисъл бе, че е търсен за някакво престъпление. Отпечатъците му ги имаше в бюрото за шофьорски книжки, затова пузнах да го проверят в компютрите на ФБР. Не е в техните списъци.

— Значи не е бил престъпник.

— Няма доказателства, че е бил. Друга възможност е, да е част от някоя федерална програма за защита на свидетелите, да му е дадено ново име за защита. Това ще ми е трудно да го проверя. Данните им се пазят много внимателно. Това поне би ни дало мотив за убийство.

— Искате да кажете... хората, срещу които е свидетелствал... те са го открили.

— Точно така.

— Но той би ми споменал за това. Би споделил с мен...

— Именно това ме накара да се замисля над още една възможност. Може би вие ще можете да ми разкриете нещо.

— Слушам ви.

— Ами ако новото име и новият живот на съпруга ви са били част от работата му? Може и да не е бягал от нищо. Може просто да е бил изпратен тук.

— Искате да кажете, че е бил шпионин? — попита тихо тя. Ник я погледна и кимна. Очите му бяха сиви като буреносните облаци навън.

— Не мога да повярвам — каза тя. — Не вярвам нито на една дума!

— Това е самата истина. Уверявам ви.

— Тогава защо ми го разказвате? Как можете да сте сигурен, че не съм съучастничка или нещо такова?

— Мисля, че сте чиста, госпожо Фонтейн. Прегледах досието ви...

— Така ли? Значи имам и досие? — изстреля ядния си отговор тя.

— Преди няколко години е правена проверка на сигурността, не си ли спомняте? Било е необходимо заради изследването, над което сте работили. Досието ви, разбира се, е било запазено.

— Естествено.

— Не, не мисля, че сте чиста единствено заради досието. Просто се доверявам на чувствата си. Сега е ваш ред да ме убедите, че съм прав.

— Как? Да не искате да се подложа на детектор на лъжата?

— Като начало ми разкажете за Джефри. Бяхте ли влюбени?

— Разбира се, че бяхме.

— Значи това е бил истински брак. Имали сте... взаимоотношения.

Тя се изчерви.

— Да. Като всяка нормална двойка. Искате ли да знаете колко често? Кога?

— Аз не играя никаква игра. Заради вас съм си заложил главата. Ако подходът ми не ви харесва, може би ще предпочетете Управлението да се заеме със случая.

— Значи не сте казали на ЦРУ?

— Не. — Брадичката му се вирна в непреднамерен израз на упорство. — Не одобрявам много начина, по който действат. Може и да ме посмачкат заради този случай, а може и да не го направят.

— Защо се намесвате?

Той сви рамене.

— От любопитство. Може би това е шансът да видя какво бих постигнал сам.

— Или амбиция?

— Това също. А и... — Той я погледна и очите им се срещнаха. Неочаквано Ник замълча.

— А и какво? — настоя тя.

— Нищо.

Валеше проливен дъжд и се стичаше по предното стъкло. Ник се отклони от магистралата и се вля в потока коли, отпавили се към града. Докато пътуваше в окръг Колумбия в най-натоварените часове, Сара обикновено се нервираще. А ето че днес, дори не обръщаше внимание. Нещо в начина, по който Ник шофираще, я караше да се чувства сигурна. Всъщност, всичко у него лъхаше на спокойствие — увереността в ръцете му, стиснали волана, топлината в колата, ниският му глас. Чувстваше се сигурна и спокойна, докато седеше до него. Представяше си каква сигурност би изпитала една жена в ръцете му.

— Както и да е — продължи той. — Виждате, че има още много въпроси без отговори. Може би знаете част от отговорите, без дори да го съзнавате.

— Не знам никакви отговори.

— Нека започнем с нещата, които знаете.

Тя поклати озадачено глава.

— Бях женена за него, а дори не мога да ви кажа истинското му име.

— Всеки човек, Сара, дори и най-добрият шпионин, се изпуска. Все някога трябва да е бил невнимателен. Говореше ли насън? Казвал ли е неща, които не е успявал да обясни? *Мисли!*

Тя прехапа устни и в този момент мислеше не за Джефри, а за Ник. Беше се обърнал към нея по име. Сара.

— Дори и да е имало такива неща — отвърна тя, — дребни неща... може и да са ми се сторили незначителни.

— Какво например?

— Може би... може би се е случвало да ме нарича Иви веднъж-два пъти. Но винаги ми се е извинявал на момента. Каза, че е била дългогодишна приятелка.

— Ами семейството му? Приятелите му? Не говореше ли за тях?

— Каза, че е роден във Върмонт, но е расъл в Лондон. Родителите му работели в театъра. Починали са. Никога не е споменавал други роднини. Винаги изглеждаше толкова... уверен. Нямаше близки приятели, дори и в службата. Поне не ме е запознавал.

— А, да. Работата му. Проверих и това. *Наистина* е бил служител на банка „Лондон“. Офисът му бил забутан. Но никой не

може да си спомни с какво точно се е занимавал.

— Значи и това е било лъжа.

— Така излиза.

Сара се отпусна на седалката. Всичко, което този мъж казваше, оставяше нов белег в живота ѝ. Бракът ѝ се оказваше една измама, една безплътна сянка. Реалността съществуваше в този момент, дъждът плющеше по колата, чистачките се движеха бързо. Реалността бе този мъж, който седеше притихнал до нея. Той не бе илюзия. Тя почти не го познаваше, а ето че бе станал единствената реалност, на която да разчита.

Зачуди се за Ник О'Хара. Според нея не беше женен. Въпреки строгостта му, тя го намираще твърде привлекателен, сигурно всяка друга жена би я подкрепила. Но тук имаше и още нещо, не бе само физическото привличане. Тя усети желанието му. Нещо ѝ подсказа, че той е самотен и обезпокоен. Смътни сенки, събрали се около очите му, издаваха тъга и създаваха чувство на безпокойство. Точно така би изглеждал един мъж, който няма дом. Сигурно и той нямаше. В консулската служба градяха кариерата си свободни души, там не бе за хора, които мечтаеха за къща в покрайнините. Ник О'Хара определено не приличаше на домошар.

Потръпна и отчаяно ѝ се прииска да е в апартамента си и да пие чай с Аби. „Още малко“, помисли си тя. Улиците ставаха все по-познати. Булевард „Кънектикът“ блестеше на дъжда. Пороят вече бе отнесъл половината от цветовете по черешите. Първите пролетни пъпки не бяха издържали дълго.

Спряха пред апартамента ѝ, а Ник бързо мина от другата страна на колата, за да ѝ отвори вратата. Жестът му бе незначителен, но приятен, също както би постъпил Джефри, галантен и мил, но непрактичен. Докато влязат във входа, и двамата бяха мокри до кости. От дъжда косата му бе прилепнала по челото на мокри тъмни къдри.

— Сигурно имате още въпроси. — Тя въздъхна, когато двамата се отправиха по стълбите към втория етаж.

— Ако имате предвид дали искам да вляза, отговорът е да.

— За да прием чай, или да ме разпитвате?

Той се усмихна и избърса капките, които се стичаха по бузата му.

— И двете. Беше толкова трудно да се свържа с вас, че ми се иска да ви задам всички въпроси сега.

Изкачиха стълбите. Тя се канеше да каже нещо, когато погледът ѝ попадна на малкия коридор. Това, което видя, я стресна.

Вратата към апартамента ѝ зееше отворена. Някой бе влизал.

Сара инстинктивно отстъпи назад, ужасена от това, което я очакваше вътре. Блъсна се в Ник и се вкопчи безмълвно в ръката му. Той се загледа в отворената врата, а лицето му се изопна. Младата жена чуваше единствено ударите на сърцето си. Апартаментът тънеше в тишина.

През отворената врата се процеждаше светлина към коридора. Ник ѝ посочи да не мърда от мястото си и предпазливо пристъпи към вратата. Сара понечи да го последва, но той я погледна толкова строго предупредително, че тя веднага се сви.

Той побутна вратата и струята светлина нахлу навън и откри лицето му. Няколко секунди остана на прага, втренчен навътре. След това пристъпи напред.

Сара тръпнеше от страх в коридора. Какво става вътре? На вратата трепна сянка и тя усети как я обзема паника, докато безплътното очертание ставаше все по-голямо. Тогава, за нейно облекчение, Ник подаде глава.

— Всичко е наред, Сара — каза той. — Вътре няма никой.

Тя притича покрай него и хлътна в апартамента. В хола спря, изумена от видяното. Очакваше вещите ѝ да са разграбени, шкафът, където стояха телевизорът и видеото да е празен. Нищо не бе докоснато. Дори старинният часовник си тиктакаше тихо на библиотеката.

Втурна се и изтича към банята. Ник я следваше. Наблюдаваше от вратата как проверява кутията с бижута на тоалетката. Перлите ѝ си лежаха върху червеното кадифе. Тя хлопна капака на кутията, върна се в спалнята и огледа двойното легло, нощното шкафче с порцелановата лампа, гардероба. Обърна се объркана към Ник.

— Какво липсва? — попита той.

Тя поклати глава.

— Нищо. Дали пък просто не съм забравила да заключа вратата?

Той излезе от спалнята и се върна в хола. Сара го откри коленичил до вратата.

— Виж — каза той и посочи дървените тресчици и парченцата боя върху сивия килим. — Определено някой е насиллил вратата.

— Но това няма никакъв смисъл! Защо ще разбиват апартамента, а после няма да вземат нищо?

— Може би крадецът не е имал време. Може някой да го е прекъснал... — Той се изправи и се обърна към нея. — Изглеждаш уплашена. Добре ли си?

— Просто... Ами объркана съм.

Той докосна ръката ѝ и тя почувства горещите му пръсти.

— Замръзнала си. Най-добре да свалиш тези мокри дрехи.

— Добре съм, господин О'Хара. Наистина.

— Хайде. Сваляй това палто — настоя той. — И седни, а аз ще се обадя тук-там.

Нещо в тона му накара Сара да се подчини. Тя го остави да ѝ свали палтото, а след това седна на канапето и го загледа вдървено, докато той посягаше към телефона. Внезапно ѝ се стори, че вече не е в състояние да контролира действията си. Сякаш с влизането си в апартамента ѝ, Ник О'Хара бе поел контрол над живота ѝ. В знак на протест тя стана и се насочи към кухнята.

— Сара?

— Ще направя чай.

— Виж, не е нужно да се притесняваш...

— Не се притеснявам. И на двама ни ще се отрази добре.

От вратата на кухнята го видя как набира. Слагаше чайника на печката, когато чу гласа му.

— Ало? Тим Грийнстайн, ако обичате. Обажда се Ник О'Хара... Да, ще изчакам.

Изчакването сякаш продължи цяла вечност. Ник започна да крачи напред-назад, също като животно в клетка. Първо си свали палтото, а след това разхлаби вратовръзката. Безпокойството го караше да се чувства не на място в малкия ѝ спретнат хол.

— Не трябва ли да се обадите на полицията? — попита тя.

— Ей сега. Първо искам да проведа един неофициален разговор с бюрото. Стига да успее да се добера.

— Бюрото ли? Да не искате да кажете ФБР? Но защо?

— Тук има нещо, което ме смущава...

Думите му се загубиха в острото изсвирване на чайника. Сара сипа гореща вода и пренесе подноса в хола, където Ник все още чакаше на телефона.

— По дяволите — мърмореше си той. — Къде, по дяволите, си се дянал, Грийнстайн?

— Чай, господин О'Хара?

— А? — Той се обърна и видя чашата, която тя му подаваше. — Да, благодаря.

Тя седна и постави чашата и захарницата в скута си.

— Господин Грийнстайн за ФБР ли работи?

— Не. Само че има приятел, който... ало? Тим? Крайно време беше! Вече не отговаряш ли на обаждания?

В последвалото мълчание, лицето на Ник и позата му, с отпуснати рамене и стегнат гръб, показа на Сара, че нещо не е наред. Беше силно обезпокоен. Изтракването на чашката му я накара да подскочи.

— И как, по дяволите е подушил Амброуз? — сопна се той в слушалката и обърна гръб на Сара.

Последва ново мълчание. Тя остана загледана в гърба му, зачудена каква ли катастрофа може да ядоса Ник О'Хара до такава степен. До този момент го бе смятала за човек, който владее чувствата си до съвършенство. Вече не беше така. Гневът му я учуди, а в същото време ѝ показва, че и той е човешко същество.

— Добре — отговори той. — След половин час ще съм там. Виж, Тим, изникна нещо друго. Някой е влязъл с взлом в апартамента на Сара. Не нищо не е пипнато. Можеш ли да ми дадеш номера на приятеля си във ФБР? Искам да кажа... Да бе, да, извинявай, че те намесвам в тази работа, но... — Обърна се и погледна объркано Сара.

— Добре! Половин час. Ще се видим в офиса на Амброуз. — Той затвори и се намръщи.

— Какво е станало?

— Така завършват великите години в Държавния департамент — измърмори той, грабна вбесен палтото си и се отправи към вратата. — Трябва да тръгвам. Виж, все още можеш да си пуснеш веригата. Най-добре да отидеш при приятелката си тази вечер. И позвъни в полицията. Ще се върна щом се освободя.

Тя го последва в антрето.

— Но, господин О'Хара...

— По-късно — провикна се той през рамо, без да забавя крачка.

Тя чу как стъпките му отекуват по стълбището и секунда по-късно входната врата се затвори.

Тя пусна веригата, а след това бавно огледа стаята. Купчината „Открития в микробиологията“ си стоеше на масичката за кафе. Листенцата на божурите бяха покапали на библиотеката. Всичко си беше на място.

Но не съвсем. Нещо не беше както трябва. Само ако можеше да разбере какво е то...

Беше в средата на стаята, когато изведнъж усети, че на библиотеката има празно място. Сватбената ѝ снимка я нямаше.

От гърлото ѝ бликна гневен вик. За пръв път откакто влезе в апартамента, почувства чуждото присъствие, усети ярост, че някой бе нахлул в дома ѝ. Това бе само една снимка, две щастливи лица, усмихнали се към фотоапарата, но тази снимка означаваше за нея много повече от всичко друго, което притежаваше. Тази снимка бе всичко, което ѝ оставаше от Джефри. Дори и бракът ѝ да бе илюзия, тя не искаше да забравя обичта, която бе изпитвала към него. От всички други неща в апартамента, защо им трябваше да крадат точно тази снимка?

Сърцето ѝ пропусна един удар, когато телефонът звънна. Сигурно беше Аби, която ѝ се обаждаше, както обеща. Тя вдигна слушалката.

Първият звук, който долови, бе типичното съскане на международен разговор. Сара застина. Кой знае защо остана загледана в празното място на библиотеката, където трябваше да е снимката.

— Ало? — каза тя.

— *Ела при мен, Сара. Обичам те.*

Тя сподави писъка си. Стаята се завъртя и тя посегна сляпо да се подпре. Слушалката се изплъзна от пръстите ѝ и тупна на килима. Това беше невъзможно! Мислеше тя. *Джефри е мъртъв...*

Коленичи на пода за слушалката, за да чуе призрачния глас.

— Ало? Ало? *Джефри?* — изпищя тя.

Съскането на международната линия бе прекъснало. Цареше тишина, а след това се чу бученето на сигнал „свободно“.

Тя бе чула достатъчно. Всичко, което се бе случило през последните две седмици избледня, сякаш бе кошмар, изличен от

дневната светлина. Гласът, който тя току-що чу, гласът, който познаваше толкова добре, *ето това* бе истинско.

Джефри бе жив.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ти прекали, О'Хара! — Чарлз Амброуз стоеше пред затворената врата на кабинета си и демонстративно гледаше часовника си. — Освен това закъсняваш с дващсет минути!

Ник се пресегна да си закачи палтото без всякаква следа от притеснение.

— Много се извинявам. Просто нямаше как. Дъждът ни забави за около...

— Имаш ли някаква представа кой ме чакаше в офиса ми преди малко? Имаш ли изобщо някаква представа?

— Не. Кой?

— Едно коп... — Амброуз стреснато понижи гласа си. — Кой, ЦРУ, ето кой! Един тип Ван Дам. Звъня ми тази сутрин и искаше да му кажа каквото знам по случая Фонтейн. Какъв случай Фонтейн, питам го аз. И той трябваше да ми обясни какво става в собствения ми отдел! За бога, О'Хара! Какви, по дяволите, си въобразяваш, че ги вършиш?

Ник отвърна на погледа му напълно спокойно.

— Все ми се струваше, че си върша работата.

— Работата ти е да изкажеш съболезнованията ни на вдовицата и да транспортираш тялото. Това е всичко, точка на въпроса. Вместо това, от Ван Дам научавам, че си играеш на Джеймс Бонд и то със Сара Фонтейн.

— Наистина ходих на погребението. А след това откарах госпожа Фонтейн до тях. На мен не ми прилича на игра а ла Джеймс Бонд.

Вместо отговор Амброуз отвори със замах вратата на кабинета.

— Влизай вътре, О'Хара!

Без дори да трепне, Ник пристъпи в офиса. Щорите бяха вдигнати и последните лъчи бледа светлина падна върху раменете на мъжа, седнал на бюрото на Амброуз. Мъжът бе в средата на четиридесетте, и също като отминаващия ден, лишен от всякаква жизненост и цвят. Ръцете му бяха стиснати като за молитва. От Тим Грийнстайн нямаше и следа. Амброуз затвори вратата, промъкна се

покрай Ник и се облегна отстрани на бюрото. Фактът, че Амброуз е трябвало да отстъпи бюрото си, говореше красноречиво за важността на узурпатора. „Този тип, помисли си Ник, е сигурно някоя клечка в ЦРУ.“

— Моля, седнете, господин О’Хара — заговори мъжът. — Казвам се Джонатан ван Дам. — Това си остана единственото, което той каза за себе си — името.

Ник си придърпа един стол, но това съвсем не бе знак на подчинение. Той просто нямаше да позволи да стърчи като наказан, докато го въртят на шиш.

Ван Дам спря на него безцветните си очи. След това взе кафяв плик от бюрото. В него се намираше работната характеристика на Ник.

— Надявам се, че не се притеснявате. Касае се за нещо дребно. — Ван Дам прелистваше извадената папка. — Я да видим. Работите в сектора вече осем години.

— Осем години и два месеца.

— Две години в Хондурас, две — в Кайро и четири — в Лондон. Все в консулската служба. Добри отзиви за работата ви, с изключение на две доста неблагоприятни докладни от личен характер. Тук се твърди, че в Хондурас вие сте... Проявявали сте прекалено голямо съчувствие към местните проблеми.

— Защото политиката ни там е за никъде.

Ван Дам се усмихна.

— Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че не сте първият, който го казва?

Усмивката на мъжа изненада Ник. Той погледна подозрително към Амброуз, който, както по всичко личеше, очакваше да разпънат подчинения му на кръст и сега по лицето му се четеше искрено разочарование.

Ван Дам се отпусна на стола.

— Господин О’Хара, в тази страна всеки има право на мнение. Уважавам хората, които имат собствено мнение. За съжаление обаче, собственото мнение не се поощрява в държавния сектор. Да не би това да е причината за втората докладна?

— Предполагам, че става въпрос за един инцидент в Лондон.

— Да, бъдете, ако обичате, по-конкретен.

— Сигурен съм, че Рой Потър е завел копие и при вас. Естествено с неговата версия.

— Разкажете ми вашата версия.

Ник се отпусна на стола и споменът за случката събуди гнева му.

— Случи се през седмицата, когато шефът на консулската служба Дан Либерман беше в провинцията. Аз го замествах. Мъж, на име Владимир Соколов, тайно се свърза с мен една нощ. Беше аташе в руското посолство в Лондон. А, да, бяхме се срещали и преди, нали знаете, на обичайните приеми. Винаги ми се е струвало, че е малко нервен. Притеснен. Тогава, той ме дръпна настрана, стана на един от техните... не знам как да го нарека, прием на посланика. Искаше да му осигурия закрила. Искаше да ни предаде информация, както прецених, ценна информация. Веднага повдигнах въпроса пред Рой Потър. — Ник погледна Амброуз. — Потър бе шеф на разузнаването в мисията ни в Лондон. — Отново извърна поглед към Ван Дам. — Както и да е, Потър реагира скептично. Искаше му се първо да използва Соколов като двоен агент. Сигурно, за да получи някои неподправени факти от руснаците. Опитах се да го убедя, че човекът наистина е в опасност. Семейството му, жена и две деца, също бяха в Лондон. Само че Потър реши да изчака, преди да му осигури закрила.

— Това е напълно разбираемо. Соколов имаш силни връзки в КГБ. Аз също бих поставил мотивите му под въпрос.

— Сериозно? Ако е бил изпратен от КГБ, защо тогава децата му го откриха мъртъв след няколко дни? Дори и руснаците не се отърват от оперативните си работници, без да имат добро основание. Вашите хора го хвърлиха на вълците.

— Работата ни е изпълнена с рискове, господин О'Хара. Понякога се случват и такива неща.

— Разбира се, че се случват. Но в този конкретен случай чувствах лична отговорност. Нямах никакво намерение да оставя Рой Потър да се измъкне просто така.

— Тук се казва, че между двамата е избухнал шумен скандал на стълбите в посолството. — Ван Дам поклати глава и се разсмя, докато четеше докладната. — Нарекли сте господин Потър със завидно количество... е, доста цветисти имена. О, боже, ето нещо, което никога преди не бях чувал. А и всички са ви чули.

— За това се признавам за виновен.

— Освен това, господин Потър твърди, че вие... ще цитирам: „полудял, извън контрол и склонен към насилие“, край на цитата.

— Не съм бил склонен към насилие.

Ван Дам затвори папката и се усмихна със съчувствие.

— Разбирам как сте се чувствали, господин О'Хара, когато са ви заобикаляли недостатъчно компетентни хора. Господ ми е свидетел, че и ден не минава, без да си задам въпроса как тази страна успява да се задържи над водата. И не говоря единствено за разузнаването. С всичко е така. Знаете ли, аз съм вдовец, и от жена си наследих доста голяма къща. Не успявам да си намеря прилична икономка, нито пък градинар, който да се грижи за азалиите. Понякога, докато съм на работа имам желание да вдигна ръце и да кажа „Я, стига! Ще свърша всичко по моя си начин, а правилата да вървят по дяволите!“. Не ви ли се е искало да постъпите така? Разбира се, че сте имали подобни моменти. Забелязвам, че не сте конформист, също като мен.

Ник усети, че го подвеждат в неблагоприятен за него разговор. Икономка ли? Азалии? Накъде биеше тоя?

— Преди да постъпите в Държавния департамент сте работили в Американския университет — каза Ван Дам.

— Бях асистент. Катедра по лингвистика.

— Ах, да, наистина, моля да ме извините. Вие сте всъщност доктор О'Хара, нали така?

— Това няма никакво значение.

— Дори и в университета сте проявявали независимост. Подобни черти не се променят. Господин Амброуз сподели, че някак не успявате да се приобщите към отдела. Вие сте аутсайдер. Предполагам понякога се чувствате доста самотен.

— Кажете, каквото имате да казвате, направо, господин Ван Дам.

— Искам да кажа, че за един самотен мъж може да се окаже... изкушение, да се обедини с други неконформисти. Освен това, в гнева си, може да бъдете убеден да сътрудничите на интереси, различни от нашите.

Ник застина.

— Не съм предател, ако за това намеквате.

— Не, не, съвсем не исках да кажа това. Самата дума ми е неприятна, предател. Толкова е неточна. Все пак определението за предател варира в зависимост от политическата ориентация.

— Известно ми е какво е предател, господин Ван Дам! Истина е, че не одобрявам голяма част от политиката ни, но това в никакъв случай не е повлияло на лоялността ми!

— Добре тогава. Може би сам ще ми обясните какво ви свързва със случая Фонтейн.

Ник се насили да си поеме дълбоко дъх. Най-сетне бяха стигнали до същността.

— Вършех си работата. Преди две седмици Джефри Фонтейн е загинал в Германия. Заех се с рутинната задача да позвъня на вдовицата. Някои от нещата, които тя ми каза, ме обезпокоиха. Пуснах името на Фонтейн в компютъра, просто проверка, нали разбирате. Оказа се, че остават доста празни места. Затова се обадох на един приятел...

— На господин Грийнстайн — допълни Ван Дам.

— Вижте, той няма нищо общо с цялата работа. Просто ми направи услуга. Имал някакъв приятел във ФБР, който проверил името Фонтейн. Оказало се, че няма много информация. А пък въпросите се оказаха много повече от отговорите. Затова отидох направо при вдовицата.

— Защо не се обърнахте към нас?

— Нямах никаква представа, че имате правомощия и в страната. От гледна точка на законите, искам да кажа.

За пръв път от началото на разговора, в очите на Ван Дам блесна раздражение.

— Нали сам разбирате, че може да сте нанесли непоправима вреда?

— Не, не разбирам.

— Ние държахме всичко изкъсо. Сега, обаче, страхувам се, че тя е нащрек.

— Нащрек ли? Но Сара е също толкова в неведение, колкото и аз самият.

— Да не би това да е заключението на един шпионин аматьор?

— Убеден съм.

— Нямате представа за усложненията...

— Какви усложнения?

— Смъртта на Джефри Фонтейн още е под въпрос. А жена му може би знае много повече, отколкото си мислите. А и в този случай е

зложено много повече, отколкото някога ще узнаете.

Ник го загледа озадачен. Какви ги говореше тоя? Джефри Фонтейн жив ли беше, или мъртъв? Възможно ли е Сара да бе толкова съвършена артистка, че напълно да го е заблудила?

— И какво толкова е зложено в този случай? — попита Ник.

— Нека просто да кажем, че може да има последствия в международен мащаб.

— Джефри Фонтейн шпионин ли е бил?

Ван Дам стисна устни и не отговори.

— Вижте — продължи Ник. — Мисля, че чух и видях достатъчно. Защо ме подлагате на разпит по един най-обикновен случай на консулската служба?

— Господин О'Хара, аз съм тук, за да задавам въпроси, а не да давам отговори.

— Моля да ме извините, че се намесих в една от стандартните ви операции.

— За дипломат, вие сте удивително недипломатичен. — Ван Дам се обърна към Амброуз. — Не мога да преценя дали е чист. Но съм съгласен с предложението ви.

Ник се намръщи.

— Какво предложение?

Амброуз прочисти гърлото си. Ник добре разбираше за какво става въпрос. Това бе сигурен знак за приближаващи неприятности.

— Когато прегледах досието ти — отвърна Амброуз, — на базата на последните ти... недискретни действия, преценихме, че ще бъде най-добре да си вземеш продължителна отпуска. Докато не докажем, че не си свързан с каквито и да е подривни действия, ще останеш в отпуска. Ако открием някакви доказателства или нещо по-сериозно от недискретност, ще се наложи отново да се срещнеш с господин Ван Дам. Да не говорим за Министерство на правосъдието.

На Ник не му бяха необходими допълнителни обяснения. Току-що бе заклеймен като предател. Логично би било да ги увери в невинността си и да си подаде оставката на мига. Само че нямаше земна сила, която да го накара да го стори пред Ван Дам.

Вместо това, той стана сковано.

— Разбирам. Това ли е всичко, *господине*?

— Това е всичко, О'Хара.

При този безцеремонен отговор, Ник се завъртя и излезе от кабинета. *Така значи*, помисли си той, докато крачеше по коридора към стаята, която допреди малко бе собственият му кабинет. След осем години в Държавния департамент, една дребна проява на любопитство бе довела до уволнението му.

Смешното бе, че като изключим факта, че го нарекоха предател, той никак не съжаляваше, че губи работата си. Всъщност, докато завърташе ключа на вратата, се почувства необичайно весел и доволен, сякаш някой бе смъкнал задушавач товар от раменете му. Беше свободен. Решението, над което се бе блъскал толкова дълго, само му се предостави. Всъщност, то бе неизбежно.

Сега вече можеше да започне нов живот. Беше спестил достатъчно пари, които да му стигнат за около шест месеца. Ще помисли дали да не се върне в университета. Последните осем години го бяха заредили със значителна доза реализъм. Сега ще бъде много по-добър преподавател откогато и да е.

Прибираше си нещата от бюрото с широка усмивка. Изпразни чекмеджетата едно по едно, струпа всички ненужни неща, натрупани през годините в един кашон. След това добави десетките си списания, които бяха една малка част от огромната библиотека на човек, отдаден на фактите. С изненада усети, че си подсвирква. Тази вечер бе прекрасна и той смяташе да излезе и да се напие порядъчно. Като помисли малко, реши, че може да си спести махмурлука. Предстояха му прекалено много задачи, трябваше да открие доста отговори. Нямахше нищо против, че загуби работата си, но не беше съгласен да се примири, че лоялността му е била поставена под въпрос. Нещата трябваше да се изяснят, истината трябваше да се разкрие. Затова се налагаше отново да се срещне със Сара Фонтейн.

Тази задача не му бе неприятна. Истината бе, че с нетърпение очакваше цивилизования разговор с нея, може би докато вечерят заедно.

Желанието да я види бе огромно. Ник постави кашона върху бюрото и набра номера ѝ. Както обикновено, попадна на телефонния секретар. Изруга, затвори и в този миг си спомни, че сам ѝ бе предложил да отиде при приятелката си. Само ако знаеше телефона на приятелката...

Отпусна се на стола и се улови, че се е поддал на една от фантазиите си. Сара. От всички жени на света, да мисли именно за нея! Днес следобед, на гробищата, тя изглеждаше толкова безпомощна, толкова слаба, докато вървеше към него през мъглата. Не беше красива, а много, много уязвима. В колата се бе свила до него също като измръзнало мокро врабче. И тогава си свали очилата и го погледна. В момента, в който се взря в огромните ѝ кехлибарени очи, нещо в него потръпна. „Някъде нещо греша, помисли си Ник. Правя огромна грешка. По един ненатрапчив начин, Сара Фонтейн е една от най-красивите жени, които някога съм срещал.“

Беше привлечен от нея, а това си бе истинска глупост. При всички тези неясноти около съпруга ѝ, а и около нея самата, Ник имаше достатъчно основания да сдържа чувствата си. А ето че сега, докато седеше отпуснат на стола, вдигнал крака на бюрото, не се сдържа и се отдаде на онези въображаеми образи, които създават самотните мъже. Представи си я в своя апартамент, в спалнята, медната ѝ коса разстлана по раменете. Видя изражението в очите ѝ, срамежливост, притеснение, а някъде зад тях притаено нетърпение. Ръцете ѝ са студени. Ще ги допре до кожата си, за да ги стопли. Тогава тя...

— *Ник!*

Фантазията се разпиля, когато Тим Грийнстайн влезе в кабинета.

— Какво правиш още тук?

Ник го погледна с изненада.

— Ти какво си мислиш, че правя? Почиствам си бюрото.

— Почистваш си... да не би да искаш да кажеш, че са те уволнили?

— Горещо-долу същото. Приканиха ме да си взема „продължителна отпуска“, както Амброуз любезно формулира нещата.

— Ей че гадна работа! — Тим се стовари на един стол. Изглеждаше необичайно пребледнял, сякаш нещо го бе разтърсило до дъното на душата.

— А ти къде беше? — попита Ник. — Мислех, че ще се видим в кабинета на Амброуз.

— Викна ме шефът. И ФБР бяха там. И ЦРУ. Не беше много приятно. Дори ме заплашиха, че ще ми отнемат компютърната карта за достъп. Искам да кажа... жестока работа!

Ник поклати глава и въздъхна.

— За всичко съм виновен аз. Извинявай, Тим. Изглежда нахлухме в забранена територия. Ами приятелят ти във ФБР и него ли са го скастрили?

— Не. Странното е, че той ще се отърве от цялата тази смрад, чист като сълза. Знаеш ли, като се е заровил в тази работа е подразнил ЦРУ. Там, в Бюрото, винаги получаваш бонус, когато успееш да натопиш Управлението. — Тим се разсмя, но нещо в гласа му притесни Ник. Смехът на приятеля му заглъхна.

— Какво всъщност става, Тим?

— Работата е лоша, Ник. Разбутали сме гнездо на оси.

— Значи става въпрос за шпионаж. И преди сме си имали работа с шпиони. Какво толкова има при Джефри Фонтейн?

— Понятие нямам. А и хич не искам да разбирам повече от това, което знам.

— Къде ти се изпари любопитството?

— Изпари се завинаги. И твоето трябва да се изпари.

— Аз проявявам личен интерес към този случай.

— Спасявай се, Ник. За твое добро ти го казвам. Този случай ще ти провали цялата кариера.

— Кариерата ми е вече провалена. Вече съм свободен гражданин, не го забравяй! Сега смятам да прекарам малко повече време със Сара Фонтейн.

— Ник, като на приятел ти го казвам, забрави я. Грещиш по отношение на тази жена. Тя съвсем не е невинната душичка, за която се представя.

— Всички ми го повтарят. Само че единствено аз съм прекарал малко време с нея.

— Слушай ме, грещиш. Разбери!

Остротата в гласа на Тим учуди Ник. „Какво става тук?“, помисли си той. „Какво ли се е случило?“ Приведе се напред и погледна приятеля си право в очите.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Тим? — попита спокойно той. По лицето на мъжа се изписа нещастно изражение.

— Тя вече те преметна, Ник. Приятелят ми от ФБР я държи под око. Къде ходи. С кого се среща. Той току-що ми се обади и ми каза...

— Какво ти е казал?

— Тя знае нещо. Няма друго обяснение за постъпката ѝ.

— По дяволите, Тим! Какво се е случило?

— Малко след като си си тръгнал от апартамента ѝ, тя е поръчала такси за летището. Взела е самолет.

Ник не можеше да повярва. Сара е заминала? Защо?

— Къде е отишла? — попита рязко той.

Тим го погледна със съжаление.

— В Лондон.

Лондон. Това бе най-логичното място, от което да започне. Поне така ѝ се струваше на Сара. Лондон бе любимият град на Джефри, град със зелени паркове и калдъръмени алеи, улици, по които мъже в строги черни костюми и цилиндри се разминават със сикхи в тюрбани. Беше ѝ разказвал за катедралата Сейнт Пол, за купола ѝ, който се извисява над покривите, за жълтите и червени лалета, покрили Риджънтс парк, за Сохо, където винаги звучат музика и смях. Беше слушала за всичко това, и докато разглеждаше непознатия град през прозореца на таксито, усети същата тръпка, която Джефри сигурно бе усещал всеки път, когато идваше отново в Лондон. Забеляза широките чисти улици и черните чадъри, които се поклащаха отстрани по тротоарите. Бледа мъгла бе обвила всичко, а първите цветя в парковете бяха надигнали глави. Ако е в опасност, той ще се скрие тук.

Таксито я остави на улица „Странд“ пред хотел „Савой“. Рецепционистката, млада симпатична жена в спретнато сако, вдигна поглед и ѝ се усмихна. Да, отвърна тя на въпроса на Сара, има свободни стаи. Туристическият наплив все още не е започнал.

Сара попъльваше бланката за регистрация, когато подхвърли небрежно:

— Между другото, съпругът ми бе отседнал тук преди около две седмици.

— Наистина ли? — Момичето се взря към името ѝ. — О, да! Виесте госпожа Фонтейн? Да не би съпругът ви да е Джефри Фонтейн?

— Да. Спомняте ли си го?

— Разбира се, че си го спомням, госпожо! Съпругът ви е редовен клиент. Изключително приятен човек. Странно, никога не съм си представяла, че сте американка. Все си мислех... — Тя замълча и

насочи вниманието си към бланката, която Сара бе попълнила. — Съпругът ви ще бъде ли с вас в Лондон?

— Не, няма. — Сара се поколеба. — Всъщност очаквах да има някакви съобщения. Бихте ли проверили?

Рецепционистката погледна към мястото на таблото.

— Нищо не е оставено.

— Значи никой не се е обаждал? Нито за него, нито за мен?

— Щяха да са на таблото. Съжалявам. — Момичето отново се зае с работата си.

Сара се умълча. Ами сега? Да претърси хотелската му стая ли? Само че тя е била почистена преди седмици.

— Дори и да имаше някое съобщение, щяхме да го препратим към къщата ви в Маргейт. Винаги постъпваме така.

Сара притвори изумено очи.

— Маргейт ли?

Чиновничката бе прекалено заета със записването на новата информация и не вдигна поглед.

— Да.

Каква къща в Маргейт, чудеше се Сара. Нима Джефри е имал жилище тук в Англия, за което никога не ѝ е споменавал?

Момичето все още пишеше. Сара се вгледа в ръцете си, облежани на рецепцията и си пожела да успее да излъже убедително.

— Надявам се... Нали адресът е точен — попита тя. — Все още сме в Маргейт, но ние... Ами миналия месец се преместихме.

— О, боже — въздъхна момичето и се отправи към офиса отзад. — Ще проверя дали имаме новия ви адрес... — След малко тя се появи с бланка за регистрации. — „Уитстейбъл Лейн“ 25. Това новият или старият адрес е?

Сара не отговори. Трябваше на всяка цена да запомни този адрес.

— Госпожо Фонтейн? — повика я момичето.

— Съвсем точен — отвърна Сара, повдигна бързо куфара и се отправи към асансьора.

— Госпожо Фонтейн, недейте сама! Ще извикам пиколо...

Сара вече влизаше в асансьора.

— „Уитстейбъл Лейн“ 25 — повтаряше си шепнешком тя, докато чакаше вратата да се затвори. — „Уитстейбъл Лейн“ 25...

Дали там ще намери Джефри?

Морските вълни се плискаха в белите скали. От непавираната пътека, по която вървеше, Сара виждаше как се разбиват долу в ниското. Яростта им я плащеше. Слънцето вече бе успяло да проникне през мъглата и тя забеляза в градините около къщите цъфналите цветя, несмуцавани от соления морски въздух и каменистата почва.

В самия край на „Уитстейбъл Лейн“, Сара откри къщата, която търсеше. Приличаше на малка хижа, сгушена зад бяла дървена ограда. В малката градина отзад, сред ярките главици на невенчетата и метличината бяха избуяли розови храсти. Монотонното потракване на градинска ножица привлече вниманието ѝ към едната страна на къщата, където възрастен човек подрязваше живия плет.

— Здравейте! — провикна се тя през оградата.

Възрастният мъж се изправи и погледна към нея.

— Търся Джефри Фонтейн — каза тя.

— Нема го фкъщи, гуспоице.

Ръцете на Сара се разтрепериха. Значи Джефри е бил тук. Но защо, недоумяваше тя. Защо му трябва да поддържа тази къща, която е толкова далече от работата му в Лондон?

— Къде мога да го намеря? — попита тя.

— Съвсем не знам.

— А знаете ли кога ще се прибере?

Старецът сви рамене.

— Нито той, нито гуспужата ми казват ще идват ли, няма ли да идват.

— *Госпожата* ли казахте? — попита глупаво тя.

— А-ха. Гуспужа Фонтейн.

— Искате да кажете съпругата му?

Старецът я погледна така, сякаш пред него стоеше някой малоумен.

— А-ха — отвърна бавно той. — Така ще да е. Освен ако не ви е поразвинтена фантазията, за да решите, че е майка му, ама тя е въз младичка за тая работа. — Той внезапно избухна в смях, сякаш цялата работа бе напълно нелепа.

Сара бе стиснала дървената ограда толкова силно, че летвите се врязаха в дланите ѝ. В ушите ѝ се надигаше оглушителен шум, сякаш я бе погълнала вълна, която я теглеше към дъното. С треперещи ръце тя бръкна в чантата си и извади снимка на Джефри.

— Това ли е господин Фонтейн? — попита дрезгаво тя.

— Съвсем същият. Да знаете, страшно помня лица.

Тя трепереше толкова силно, че едва успя да прибере снимката в чантата си. Отново се хвана за оградата и се опита да асимилира казаното от стареца. Чутото бе като шок за нея и едва успя да потисне болката.

Друга жена. Не я ли беше питал някой за друга жена? Не успя да си спомни. О, да, попита я Ник О'Хара. Той се чудеше дали няма друга жена. За него предположението си беше напълно логично, а тя му се бе разсърдила.

Ник О'Хара се оказа прав. Тя е била и сляпа, и глупава.

Не знаеше колко време е стояла сред невените. Беше загубила представа за времето и мястото. Всичко по нея, и ръцете, и краката, дори лицето, беше изтръпнало. Нямаше да може да издържи повече болка. Ако имаше още, сигурно щеше да полудее.

Едва когато старецът я извика за трети път, тя го чу.

— Гуспоице? Гуспоице? Да ви пумогнъ ли?

Все още като замаяна, Сара го погледна.

— Не. Не, ще се оправя.

— Сигурна ли сте?

— Да, само... моля ви, трябва да намеря семейство Фонтейн.

— Наистина ни знам, гуспоице. Гуспужата си взе чантите и преди две седмици отиде някъде.

— Къде е заминала?

— Хич и не ми оставя адреса там, където е тръгнала.

Сара бръкна в чантата си за лист и написа на него името си и хотела.

— Ако тя, ако който и да е от тях се появи, моля ви, кажете им да ми се обадят незабавно. Много ви моля.

— Дадено, гуспоице. — Мъжът сгъна листа, без дори да го погледне и го пхна в джоба си.

Също като пияна, тя се заклатушка към пътя. В самото начало на „Уитстейбъл Лейн“, Сара забеляза пощенските кутии. Погледна през рамо, видя, че старецът отново се е заел с подрязването на живия плет. Надникна в пощенската кутия, на която бе написано 25 и откри единствено каталог на лондонски универсален магазин. Беше адресиран до госпожа Ив Фонтейн.

Иви.

Неведнъж Джефри бе наричал Сара с това име.

Тя върна каталога в кутията. Разплака се, докато слизаше по скалистата пътека към гарата на Маргейт.

Шест часа по-късно, уморена, изпълнена с празнота и много гладна, Сара влезе в стаята си в хотел „Савой“. Телефонът звънеше.

— Ало? — каза тя.

— Сара Фонтейн? — Обаждаше се жена. Гласът ѝ бе нисък и дрезгав.

— Да.

— Джефри има един белег по рождение, на лявото рамо. Как изглежда?

— Но...

— Как изглежда?

— Беше... Приличаше на полумесец. Ив ли се обажда?

— „Агнето и розата“. На улица „Дорсет“. В девет.

— Почакайте... Ив?

Щрак.

Сара погледна часовника си. Имаше половин час, за да стигне на улица „Дорсет“.

ПЕТА ГЛАВА

Около „Агнето и розата“ се стелеше мъгла. Шофьорът на таксито пое банкнотите от ръката на Сара, измуча нещо нечленоразделно и потегли с много газ. Сара остана сама на притъмнялата улица.

От кръчмата се носеха приглушен смях и звън на чаши. През мъглата прозорците блестяха с мека, гостоприемна светлина. Тя пресече павираната улица и отвори вратата.

В камината на заведението гореше огън. На блестящия махагонов бар двама мъже се бяха привели над чаши с тъмна бира. Те вдигнаха поглед, когато тя влезе, а след това бързо забодоха погледи в чашите си. Сара се поспря пред камината, за да се стопли, но продължи да проучва помещението. Срещна единствено погледа на сервитьорката, застанала до крана за наливна бира. Без да каже и дума, момичето кимна към задната част на заведението.

Сара също кимна и тръгна в посоката, посочена от младата жена. Покрай стената имаше няколко дървени сепарета. В първата се бяха настанили двама влюбени, които не откъсваха поглед един от друг. Във втората седеше възрастен мъж във вълнен костюм и тихо отпиваше от чаша с уиски. Оставаше едно последно сепаре. Още преди да надникне, Сара знаеше, че Ив е там. Тънка струя цигарен дим се издигаше от полусянката. Жената вдигна поглед, щом Сара се приближи. Очите им се срещнаха, и в този миг и двете разбраха. Дори в сумрака на кръчмата, всяка забеляза болката в очите на другата.

Сара се плъзна на пейката срещу другата жена. Ив нервно дръпна от цигарата и изтръска пепелта, без да откъсва поглед от Сара. Беше слаба, дори прекалено, с руса коса, зелени очи, които таяха умора и мъка. Ръцете ѝ непрекъснато се движеха. Всеки няколко секунди отклоняваше поглед към вратата на кръчмата, сякаш очакваше някой да влезе. Цигареният дим се виеше като змия между тях.

— Не си това, което очаквах — първа проговори Ив. Сара позна дрезгавия глас от телефонното обаждане. Акцентът не бе типично английски, по-скоро на човек, расъл в континентална Европа. — Не си

толкова обикновена, колкото очаквах. А си и по-млада, отколкото ми каза той. На колко години си? На двайсет и седем? Двайсет и осем?

— На трийсет и две — отвърна Сара.

— Значи не ме е излъгал.

— Джефри ти е разказвал за мен?

Ив отново дръпна от цигарата и кимна.

— Разбира се. Нямахте как. Идеята беше моя.

Очите на Сара се разшириха от удивление.

— *Твоя?* Искаш да кажеш... Но *защо?*

— Ти не знаеш нищичко за Джефри, нали? — Зелените очи се впиха безмилостно в Сара. — Абсолютно нищо — отбеляза Ив с известно задоволство. — Очевидно не знаеш. Сигурно ще разваля цялата работа като ти кажа. Но както изглежда, ти сама си открила моето съществуване. И на мен ми се искаше да те видя.

— Защо?

— Наречи го нездраво любопитство. Мазохизъм. Не можех да понасям мисълта за двама ви заедно. Толкова много го обичах. — Тя вирна брадичка в напразен опит да демонстрира безгрижие. — Я ми кажи. Беше ли щастлива с него?

Сара кимна и усети парещата топлина в очите си.

— Да — прошепна тя. — Ние... Е, поне аз бях щастлива. Що се отнася до Джефри... Вече нищо не мога да кажа. В нищо не съм сигурна.

— Колко често се любехте? Всяка нощ? Веднъж в седмицата?

Сара стисна устни.

— Какво значение има за теб? Нали и това е било част от плана ти?

Очите на другата жена омекнаха, но само за миг.

— И ти си го обичала, нали? — попита Ив. Сведе поглед, докато изтръска пепелта от цигарата. Когато насочи погледа си отново към Сара, очите ѝ бяха твърди като смарагди. — Значи и двете го загубихме, а? Това щеше да се случи някой ден. Такава му е работата.

— *Коя работа?*

Ив се облегна назад.

— По-добре да не знаеш. Но ти се иска да разбереш, нали? Ако бях на твое място, щях да забравя всичко. Да забравя и да се прибера. Докато все още имаш тази възможност.

— Кой е Джефри?

Ив пое дълбоко дим и се загледа неопределено къде, докато извикваше спомените.

— Запознах се с него преди десет години в Амстердам. Тогава бе съвсем различен човек. — Тя се усмихна едва-едва, сякаш развеселена от шега, споделяна единствено от двамата с Джефри. — Напълно различен, и буквално, и преносно. Тогава името му беше Саймън Данс. По онова време и двамата работехме за Мосад, израелските тайни служби. Тримата бяхме най-добрият екип. Саймън, аз и още една жена, шефката ни. Бяхме най-добрите в Мосад. Тогава двамата със Саймън се влюбихме.

— Били сте шпиони?

— Може и така да се каже. Да, нека да използваме тази дума. — Тя се загледа умислено в димните фигури, които цигарата извиваше във въздуха. — Бяхме заедно от година, когато нещо по време на една от задачите ни се обърка. Проблемът беше, че двамата се притеснявахме един за друг прекалено много. Това не бива да се случва, поне не и в нашата работа. Тя трябва да е всичко. Ако ли не, нещата се объркват. Така и стана. Старецът се измъкна.

— Измъкнал ли? Да не би задачата ви да е била да арестувате някой?

Ив се разсмя.

— Да арестуваме? В нашата работа никой не си губи времето да арестува. Ние направо ликвидираме.

Сара усети как ръцете ѝ изтръпват от студ. Не беше възможно да става въпрос за същия Джефри. Не е възможно, повтори си тя. Но тогава той не е бил Джефри. Бил е *Саймън*.

— И така, старецът оцеля. Наричахме го Магус. Свято име за един безбожник. Магус, магьосникът. За нас той бе много повече от едно кодово име. В известен смисъл той наистина беше магьосник. Този случай ни довърши. — Тя изгаси цигарата и веднага запали нова, въпреки че това ѝ се удаде едва с третата клечка кибрит. Ръцете ѝ трепереха прекалено силно. Накрая въздъхна и с облекчение пое дима. — След това просто се оттеглихме. Двамата със Саймън бяхме женени. Известно време живяхме в Германия, после във Франция. На два пъти си променяхме имената. Но чувството, че бедата ни преследва и

наближава, все не ни напускаше. Знаехме, че Магус, разбира се, е пуснал хрътките по следите ни. Решихме да се махнем от Европа.

— И така избрахте Америка.

Ив кимна.

— Да. Всичко беше толкова просто. Той си намери ново име и пластичен хирург. Намалиха скулите, стесниха носа му. Разликата е огромна. Никой нямаше да успее да го разпознае. Моето лице също бе променено. Той замина за Америка пръв. Нужно е време, за да се установиш на ново място, да си създадеш нова самоличност. Аз трябваше да замина по-късно.

— А той защо се ожени за мен?

— Трябваше да има американска съпруга. Имаше нужда от дома ти, от банковата ти сметка, от прикритието, което ти, без да знаеш, щеше да му осигуриш. Аз не можех да мина за американка. И акцентът ми, и гласът ми, нямаше как да ги променя. Но за Саймън не беше проблем да звучи като десет различни личности.

— Защо е избрал мен?

Ив сви рамене.

— За удобство. Ти беше самотна, неособено красива. Нямаше гаджета. Да, ти наистина беше много уязвима. Влюби се в него бързо, нали?

Сара потисна риданието си и кимна. Така си беше, тя бе много уязвима. Преди да се появи Джефри, дните ѝ бяха запълнени с работа, а нощите у дома прекарваше в самота. Копнееше за връзка с мъж, за близостта и обичта, която родителите ѝ бяха споделяли. Само че кариерата ѝ си искаше своето, а и тя бе останала сама прекалено дълго. С всяка измината година шансовете ѝ за брак намаляваха все повече и повече.

И тогава се появи Джефри и запълни празнотата. Беше се влюбила веднага. А през всичкото това време той я бе приемал като едно удобство. Сара вдигна гневно поглед.

— Ти не си давала пет пари, нали? — попита тя. — Нито ти, нито той. Изобщо не ви е било грижа, че ще нараните някой.

— Нямахме друг избор. Имахме си нашия живот...

— *Вашият* живот, значи. Ами *моят* живот?

— Не викай!

— Моят живот, Ив. Аз го обичах. А ти просто си седиш тук със самодоволното си изражение и готово обяснение за всичко, което сте направили!

— Моля те, престани да викаш. Могат да те чуят.

— Изобщо не ми пука.

Ив се надигна.

— Вече ти казах това, което исках.

— Не, почакай! — Сара я сграбчи за ръката. — Моля те — заговори тихо тя. — Седни. Трябва да чуя и останалото. Трябва да знам.

Ив бавно се отпусна в сепарето. Помълча за малко.

— Истината е, че той не те обичаше. Обичаше мен. Командировките му до Лондон бяха единствено, да се види с мен. Обикновено се регистрираше в „Савой“, а след това се качваше на влака за Маргейт. През два-три дни се връщаше в Лондон, за да ти се обади, или за да ти пусне писмо. Бяха ми толкова неприятни тези последни два месеца, когато се налагаше да го делия с теб. Но нямаше как, а и това бе само временно. Трябваше все някак да оцелеем. Докато... — Тя извърна поглед. Неочаквано в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Какво се е случило, Ив?

Ив прочисти гърлото си и смело вдигна ръка.

— Не знам. Само мога да кажа, че той замина от Лондон преди две седмици. Трябваше да участва в някаква операция срещу Магус. И тогава нещата са се объркали. Следили са го. Някой е оставил експлозиви в хотелската му стая. Обади ми се от Берлин и ми каза, че е решил да изчезне. Аз също трябваше да се покрия. Когато му дойдеше времето, той щеше да ме намери. Само че нощта, преди да замина от Маргейт, имах някакво предчувствие. Опитах се да му се обадя в Берлин. Тогава научих, че е мъртъв.

— Но той не е мъртъв! — прошепна Сара. — Той е жив!

Ръцете на Ив трепереха толкова силно, че тя едва не изпусна цигарата.

— Какво каза?

— Той ми се обади преди два дни. Затова съм тук. Каза ми да дойда при него... каза, че ме обича...

— Излъгал те е.

— Казвам ти истината — извика Сара. — Познавам гласа му.

— Това най-вероятно е бил запис или някаква уловка. Глас се имитира много лесно. Не е възможно да е бил той. Не би се обадил на *теб* — заяви студено Ив.

Сара притихна. Защо му е на някой да използва гласа на Джефри и да я примами в Европа? След това тя си спомни друго нещо, нова част от загадката, в която не намираше смисъл. Погледна към Ив.

— Денят, когато тръгнах от Вашингтон, някой бе разбил апартамента ми. Бяха взели единствено снимка, да, точно така, само една снимка, и аз просто не разби...

— Снимка ли? — прекъсна я рязко Ив. — Снимка на Джефри.

— Да, снимка от сватбата ни.

Лицето на жената бе силно пребледняло. Тя изгаси цигарата и грабна чантата и пуловера си.

— Къде отиваш? — попита Сара.

— Трябва да се връщам... той ще ме потърси.

— Кой?

— Джефри.

— Но нали каза, че е мъртъв!

Очите на Ив изведнъж станаха ясни и бляскави като скъпоценни камъни.

— Не, не, жив е. Трябва да е жив! Не разбираш ли? Те не са виждали новото му лице и затова са откраднали снимката. Това означава, че и те го търсят. — Тя метна пуловера на раменете си и хукна към вратата.

— Ив! — Сара се измъкна от сепарето и се затича след нея. Щом пристъпи навън, откри, че улицата е празна. Навсякъде се стелеше мъгла на гъсти валма и се прокрадваше към краката ѝ. — Ив! — извика тя.

Никой не ѝ отговори.

Ив бе изчезнала.

Ив не успя да стигне далече. Окрилена от надеждата, но невнимателна и разсеяна, тя тичаше през мъглата по улица „Дорсет“ към станцията на метрото. Не спря, за да се послуша за стъпки, не се погрижи за нито една от обичайните си предпазни мерки, с които бе

свикнала през годините като оперативен работник в Мосад. Саймън бе жив и това бе най-важното. Той бе жив и сигурно я чакаше. Нямахше време да скрие следите си като потърси заобиколен път през квартала, нито пък да се спира пред входовете, за да се увери, че е сама. Тичаше право напред към станцията на метрото.

Само след две пресечки вече дишаше тежко и накъсано. Заради цигарите е, помисли си тя. Дългите години пушене я караха да се уморява бързо и ѝ пречеха да си поеме свободно и дълбоко дъх. Насили се да продължи, докато в гърдите ѝ се надигна болка и тя разбра, че се налага да поспре поне за малко. Тази болка бе стара, имаше я още от дете. Не означаваше нищо. Щом се поуспокои, веднага ще продължи.

Спря и се подпря на една улична лампа. Постепенно болката заглъхна. Дишането ѝ стана равномерно. Бученето в ушите намаля. Тя затвори очи и си пое дълбоко дъх.

В този момент някакъв звук достигна до съзнанието ѝ, толкова трудно доловим, че тя за малко не го пропусна. Ив се вкамени и отвори широко очи. Чу го отново, на няколко метра встрани. Стъпки. Но от коя страна?

Взря се отчаяно в мъглата и се опита да различи нечие лице, поне фигура, но не успя да види нищо. Посегна към чантата си и извади пистолета, с който никога не се разделяше. Студената стомана в дланта веднага ѝ придаде нова увереност. Съзнаваше, че лампата е като фар и че е застанала точно под светлината. Промъкна се към сенките. Тъмнината винаги ѝ бе съюзник.

Нов звук я накара да насочи пистолета. „Къде е той? — чудеше се тя. — Защо не мога да го видя?“

Твърде късно разбра, че последният звук е послужил само за примамка, бил е просто, който да ѝ отвлече вниманието. Нещо се нахвърли върху нея в гръб. Преди да успее да се обърне и да стреля, се намери просната на земята. Пистолетът излетя от ръката ѝ, а в следващия миг усети някакво острие притиснато силно в гърлото ѝ.

Над нея се усмихваше нечие лице, лице, което тя веднага позна. Дори и в тъмнината, бледата му коса блестеше като сребро.

— Кронен — прошепна тя.

Усети как острието се плъзга по кожата ѝ, нежно като милувка. Идваше ѝ да изпищи, но ужасът бе стиснал здраво гърлото ѝ.

— Малката Ева — прошепна Кронен. След това се разсмя тихо и в същия момент Ив разбра, че тази нощ ще бъде последната в живота ѝ.

Светът изглеждаше различен от четиринайсет хиляди метра. Нямаше неонов светлини, нито пък натоварено движение, липсваше и бетона. Навсякъде се простираше черното небе, обсипано със звезди.

Ник отпусна уморено глава и му се прииска да успее да заспи. Почти всички на полет 201 за Лондон, изглежда блажено хъркаха, докато прелитаха над Атлантика. В другия край на самолета забеляза една от стюардесите да завива нежно някакво дете и тихо да се отдалечава по пътеката. Беше един сутринта, вашингтонско време, а Ник бе разсънен и буден, одеялото на авиокомпанията лежеше още сгънато на коленете му.

Бе прекалено възмутен, за да успее да заспи. Не можеше да спре да си спомня за Сара, за невинността в погледа ѝ, за скръбта и уязвимостта ѝ. Каква великолепна актриса. Наистина достойна за Оскар. Беше разбудила у него всички мъжки инстинкти, които бе забравил, че съществуват. Беше изпитал желание да я защити, да я прегърне.

Сега вече не бе съвсем сигурен какво точно иска да ѝ стори. Каквото и да бе, то нямаше нищо общо с желанието да я закриля.

Заради Сара Фонтейн бе останал без работа, бяха поставили под въпрос патриотизма му, а най-лошото бе, че се чувстваше като пълен глупак. Ван Дам се оказа прав. Като шпионин Ник не бе нищо повече от посредствен аматьор.

Колкото повече мислеше за начина, по който тя го бе заблудила, толкова по-силно пламваше гневът му. Удари с длан по облегалката и се загледа през прозореца към звездите.

Господ му е свидетел, че щом пристигне в Лондон, ще изкопчи истината от нея. Дължеше го на себе си. Нямаше да напусне ВЪншните работи, преди да е изчистил името си.

Тя няма да го очаква в Лондон. Вече знаеше къде да я намери. Само едно телефонно обаждане показва, че се е настанила в „Савой“, хотелът, в който мъжът ѝ обичайно отсядаше. Нямаше търпение да види изражението на лицето ѝ, когато отвори вратата и се изправи пред

него. Я, каква изненада! Ник О'Хара е пристигнал, за да си изясни нещата. И този път няма да се остави да му пробутват лъжи.

Само че освен гнева му бе изплувало още едно чувство, много по-дълбоко и доста по-притеснително. Не спираше да се връща към старата фантазия, към образа, в който тя е в спалнята му и го наблюдава с тези меки кехлибарени очи. Объркването, което тези образи събуждаха, направо го побъркваше. Не беше наясно дали му се иска да я целуне или да я удуши. Може би дори и двете.

Беше сигурен в едно. Да се качи на самолета за Лондон бе най-безумното нещо, което някога бе правил. Цял живот бе взимал внимателно обмислени решения. Ник не бе лекомислен човек. Ето че тази вечер нахвърля дрехи в един куфар, взе такси за летище „Дълес“ и подхвърли кредитната си карта в бюрото на Бритиш Еървейс. Беше нетипично за него да действа толкова импулсивно и емоционално. Толкова глупаво. Надяваше се това да не е началото на една нова линия на поведението.

Старецът нямаше да е доволен.

Докато Кронен бършеше кръвта на жената от ножа си, се замисли дали да не отложи неизбежното телефонно обаждане поне още един час или дори ден. Поне докато не изяде една хубава закуска или дори една-две халби бира. Само че старецът няма търпение да научи новините, а на Кронен не му се искаше да го кара да чака прекалено дълго. Напоследък старецът не проявяваше никаква търпимост към разочарованията. От трагедията насам бе станал нетърпелив и се дразнеше и по най-незначителни поводи. А който искаше да остане в добро здраве, не си позволяваше да го предизвиква.

Не че Кронен се страхуваше. Добре разбираше, че старецът има прекалено голяма нужда от него.

Когато Кронен бе на осем, старецът го бе измъкнал от буницето в Дъблин и го бе осиновил. Вероятно светлата, почти бяла коса на момчето бе привлякла вниманието му, може би пълната празнота в погледа му, знак за липсата на всякаква душа в това тяло. Още тогава старецът бе усетил, че това момче един ден ще стане опасен мъж. Едно момче без душа няма нужда от обич, а когато стане мъж, може да го превърне в свой закрилник.

Освен това едно момче без душа може да бъде и много полезно. Затова старецът прибра момчето, хранеше го, обучаваше го, може би дори изпитваше известна обич към него, но никога не му се довери напълно. Още от съвсем малък Кронен бе усетил недоверието у стареца. Вместо да презре това чувство, той се стареше с всичка сила да го преодолее. Каквото и да поискаше старецът, Кронен го вършеше. След трийсет години чиракуване, това вече бе напълно автоматична реакция. А най-важното бе, че обичаше работата си. Тя му доставяше удоволствие и радост. Особено когато имаше замесени и жени.

Също както тази вечер.

За съжаление жената не проговори. В това отношение се оказа по-силна от всички мъже, с които се бе сблъсквал. Дори и цял час от най-убедителните му прийоми се оказаха безрезултатни. Пищя много, което едновременно го дразнеше и възбуждаше, но не каза и дума. И тогава, в момент, когато най-малко го очакваше, тя просто умря.

Това го разтревожи най-силно. Нямаше намерение да я убива. Поне не и в този момент. Прекалено късно разбра, че жертвата му е имала слабо сърце. Изглеждаше съвсем здрава.

Най-сетне острието бе свършено чисто. Обичаше чистотата, особено когато ставаше въпрос за любимия му нож. Добре наточеното острие изискваше грижи. Върна ножа в калъфа и се загледа в телефона. Нямаше смисъл да отлага повече. Реши да позвъни в Амстердам.

Старецът вдигна слушалката.

— Ева не проговори — каза Кронен.

Мълчанието бе красноречиво. Усети разочарованието в слушалката.

— Значи е мъртва.

— Да — потвърди Кронен.

— Ами другата?

— Все още я държа под наблюдение. Данс не се е мяркал.

Старецът изсумтя нетърпеливо.

— Не мога да чакам до безкрай. Трябва да завъртим колелото.

— Как?

— Отвлечи я.

— Следят я от ЦРУ.

— Аз ще изпратя някой да се погрижи за тях. До утре. След това ти се заеми с жената.

— А после?

— Разбери дали знае нещо. Дори и да не знае, пак можем да я използваме. Ще дадем ултиматум. Ако Данс е жив, веднага ще се отзове.

Кронен не беше убеден. За разлика от стареца, той не вярваше на смехории като любовта. Освен това вече бе виждал Сара Фонтейн и не мислеше, че има мъж, определено не и Саймън Данс, който би ѝ се притекъл на помощ. Не, да си рискуваш главата заради жена, бе пълна глупост. А той не можеше да повярва, че Данс ще се окаже глупак.

Както и да е, това ще бъде един доста интересен експеримент. А когато приключат с него, старецът ще позволи на Кронен да се заеме с жената. Сърцето ѝ със сигурност ще бъде по-здроо от това на Ева Фонтейн. Тя ще издържи много по-дълго. Да, експериментът наистина ще се окаже интересен. Очакваше нещо ново.

Сара видя всичко още веднъж, този път насън. Образът беше разпокъсан, необичаен, размазан от мъглата. Тя тичаше по улиците, тичаше след Джефри и го викаше по име. Пред себе си чуваше стъпки, но все не успяваше да го зърне, той успяваше да ѝ се изплъзне. Тогава стъпките се промениха. Този път бяха зад нея. Вече не бе преследвач, а преследвана. Продължаваше да тича в мъглата, а стъпките я настигаха. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Краката ѝ отказваха да се движат. Полагаше всички усилия да избяга по-напред.

На пътя ѝ се изпречи жена със зелени очи, жена, застанала в средата на улицата, която ѝ се смееше. Стъпките я настигаха. Сара се извърна назад.

Мъжът, който я доближаваше бе човек, когато тя познаваше, някой с уморени сиви очи. Той бавно излизаше от мъглата. С всяка негова крачка страхът ѝ се разсейваше. Усети сигурност и топлота. Стъпките му отекваха по павираната улица...

Сара се събуди, обляна в пот. Някой чукаше на вратата ѝ. Тя включи лампата. Беше четири сутринта.

Отново се почука.

— Госпожо Фонтейн? — чу тя мъжки глас. — Моля отворете вратата.

— Кой е? — извика тя.

— Полиция.

Тя се надигна от леглото, облече халат и отвори. Двама униформени полицаи стояха отпред, придружени от сънен чиновник от хотела.

— Госпожа Сара Фонтейн?

— Да, какво има?

— Моля да ни извините за безпокойството, но се налага да ни придружите до управлението.

— Нищо не разбирам. Защо?

— Налага се да ви задържим.

Тя стисна вратата с две ръце и загледа в пълно недоумение.

— Искате да кажете, че съм задържана? Но защо?

— Във връзка с едно убийство. Убийството на госпожа Ив Фонтейн.

ШЕСТА ГЛАВА

„Това е невъзможно“, мислеше си Сара.

Сигурно е някакъв кошмар, сценарий, създаден в най-тъмните кътчета на подсъзнанието ѝ. Седеше на твърд дървен стол, забила поглед в голата дървена маса. Ярката флуоресцентна светлина на тавана падаше точно върху нея и следеше всяко нейно движение, също като прожектор, в очакване да се появи собствената ѝ вина. Стаята бе студена и тя се чувстваше полугола в нощницата и халата. Някакъв детектив с леденостудени сини очи рязко изстрелвате въпрос след въпрос, без дори да ѝ позволи да довърши и едно изречение. Едва след като го бе попитала поне десет пъти дали може да отиде до тоалетната, той ѝ позволи, а пред кабинката остана да пази една жена.

Веднага след като се върна в стаята за разпит, я оставиха за малко трепереща от студ, съвсем сама, и тя успя да се замисли над случилото се. „Сега ще ме пратят в затвора, мислеше си Сара. Ще ме затворят завинаги за убийството на жена, с която се запознах снощи...“

Отпусна глава в ръцете си и усети нова вълна сълзи, които напълниха очите ѝ. Толкова се стараше да не се разплаче, че дори не усети кога се е отворила вратата.

Чу гласът, който я извика по име. Единствената дума ѝ се стори като слънчев лъч. Тя вдигна поглед.

Ник О'Хара стоеше пред нея. Сякаш някакво чудо го бе водило през океана и ето че единственият ѝ приятел в Лондон бе свел поглед към нея.

А дали ѝ беше приятел?

Тя веднага усети, че нещо не е наред. Устните му бяха стиснати в тънка линия. В очите му не успя да прочете нищо. Отчаяно потърси топлота, опита се да види добротата в погледа му, но забеляза единствено гняв. Малко по малко обърна внимание на подробностите — смачканата му риза, разхлабената вратовръзка, стикерът на Бритиш Еървейс върху куфарчето. Той тъкмо бе слязъл от самолета.

Ник се обърна и затвори вратата. Рязкото шумно хлопване я накара да трепне. След това подхвърли куфарчето върху масата и я погледна ядосано.

— Уважаема госпожо, нариснала си се в хуубава каша — изръмжа той.

Тя подсмръкна жално.

— Знам.

— Това ли е всичко, което ще кажеш? *Знам.*

— Ще ме измъкнеш ли от тук? — попита тя с изтънял глас.

— Зависи.

— От какво?

— Дали си го направила ти или не.

— Разбира се, че не съм го направила аз! — извика тя.

Той изглежда се стресна от бурния ѝ изблик. За момент притихна. След това кръстоса ръце и раздражено се намести на самия ръб на масата.

Сара се страхуваше да го погледне, не искаше да види обвинителния поглед в очите му. Мъжът, за когото си бе въобразявала, че ѝ е приятел, внезапно се бе превърнал в непознат. „Значи и той си мисли, че съм виновна.“ Какви шансове имаше да убеди напълно непознати в невинността си, след като и Ник О’Хара не ѝ вярваше? Що се отнася до причината, поради която беше тук, то тя бе очевидна. Той просто си вършеше работата.

Тя стисна ръце с всичка сила и ги облегна на масата. Усети как я изпълва яд към него, че я е видял така безпомощна, че е предал доверието ѝ в приятелството им.

— Защо си в Лондон?

— И аз искам да ти задам същия въпрос. Този път обаче, искам да чуя истината.

— Истината ли? — Тя вдигна поглед. — Никога не съм те лъгала! Ти беше този, който...

— О, *я стига!* — ревно той. Скочи развълнувано на крака и започна да крачи. — Хич не ми пробутвай този невинен поглед, госпожо Фонтейн. Сигурно си мислиш, че съм съвсем тъп. Първо твърдиш, че не знаеш нищичко, а след това хукваш към Лондон. Току-що разговарях с инспектора. Сега искам да чуя и твоята версия. Знаела си за Ив, нали?

— Не съм знаела! Поне не и до вчера. А ти си този, който излъга, господин О'Хара.

— За какво съм излъгал?

— За Джефри. Каза ми, че е мъртъв. О, да, представи ми всички доказателства и ме насади така хубаво, така умело. Аз ти вярвах! А през всичкото време си знаел, нали? *Разбира се*, че си знаел.

— За какво говориш?

— Джефри е жив!

Изумлението, изписало се по лицето му не беше престорено. Тя го загледа и се зачуди дали е възможно Ник наистина да не знае, че Джефри е жив.

— Мисля, че трябва да ми обясниш — каза той. — И най-добре да ми кажеш всичко, Сара. Дори и какво си закусвала. Защото, както сама много добре знаеш, здравата си загазила. Доказателствата...

— Всички *доказателства* са косвени.

— Факт е, че тялото на Ив Фонтейн е открито около полунощ в една пуста пресечка на няколко преки от „Агнето и розата“. Няма да се спирам на състоянието, в което е било тялото, само ще кажа, че очевидно някой хич не я е харесвал. Барманката в „Агнето и розата“ си спомни, че е видяла Ив с друга жена, американка. Била си ти. Спомни си, че двете сте се карали. Ив изтичала навън, а ти си хукнала след нея. Повече никой не е видял Ив Фонтейн.

— Когато излязох пред „Агнето и розата“ нея вече я нямаше.

— Имаш ли свидетели?

— Не.

— Лошо. От полицията звънели в къщата на Ив в Маргейт и говорили с градинаря. Старецът добре си те спомнял. Казал, че е предал съобщението ти на Ив по телефона. А пък в него все още се намирал листа, на който си записала името и хотела си.

— Нали аз му го дадох, за да може тя да ми позвъни.

— Е, за полицията мотивът ти е доста очевиден. Отмъщение. Открила си, че Джефри Фонтейн е двуженец. Решила си да си разчистиш сметките. Това са фактите. Достоверни, необорими и точни.

— От това не излиза, че аз съм я убила!

— Така ли?

— Ти трябва да ми повярваш!

— Защо да ти вярвам?

— Защото никой друг не иска. — Без предупреждение, страхът и умората я надвиха с един замах. Тя сведе глава и повтори унило. — Никой друг не иска...

Ник я наблюдаваше с объркани чувства. Тя изглеждаше толкова изтощена, толкова ужасена, както се бе свила на масата. Халатът се бе разтворил и той забеляза леката ѝ синя нощница. Дълъг кичур червеникавокестенява коса бе паднал над лицето ѝ, върху бледата буза. За пръв път виждаше косата ѝ пусната и това отново му напомни за фантазията, която с толкова усилия се опитваше да потисне. Но ето че същият образ се появи отново, жарък и настойчив. Насили се да го изтласка от главата си и да се съсредоточи над причината, поради която бе тук. Бе убита жена, а Сара бе в истинска беда. И въпреки това не можеше да спре да мисли какво ли ще е усещането, ако Сара е в прегръдките му.

Неочаквано гневът към нея се стопи. Беше я наранил и се почувства като някое чудовище. Докосна нежно главата ѝ.

— Сара, Сара, всичко ще се оправи — прошепна той. — Всичко ще бъде наред.

Клекна до нея и неумело постави лицето ѝ до рамото си. Косата ѝ бе толкова мека, копринена, а топлият женски мирис го опияни. Знаеше, че обзелите го в този момент чувства са опасни, но не съумяваше да ги укроти. Искаше му се да я отведе в стаята си и да я пази и защитава. Определено губеше обективността си.

Отдръпна се с нежелание.

— Слушай, разкажи ми всичко. Каж ми, защо си мислиш, че съпругът ти е жив.

Тя си пое дълбоко дъх и го погледна. Очите ѝ бяха меки и насълзени като на сърна. В този момент той разбра колко много сила ѝ е трябвало, за да си наложи да го погледне, за да сдържи сълзите си. Беше сбъркал за Сара. Случилото се не я беше пречупило. Тази жена притежаваше запаси от сила и воля, за които той не подозираше.

— Той ми се обади — обясни тя. — Преди два дена, във Вашингтон, следобеда, погребението тъкмо беше минало...

— Чакай. Той ти се е *обадил*?

— Каза ми да дойда при него. Обаждането прекъсна толкова бързо... Той дори не ми каза къде е...

— От чужбина ли се обаждаше?

— Да, сигурна съм.

— Затова ли се втурна на първия самолет? Но защо дойде в Лондон?

— Беше... имах такова чувство. Тук е бил домът му. Нямаше къде другаде да е.

— А кога разбра за Ив?

— След като пристигнах. Момичето на рецепцията ми даде адреса на Джефри от регистрационната бланка. Беше къщата на Ив в Маргейт.

Той премисли потока нови факти, доста пообъркан. Придърпа един стол, седна и се вгледа напрегнато в лицето ѝ.

— Подхвърляш ми нова, напълно нелогична за играта карта — каза той. — Това обаждане от Джефри... Това е пълна лудост. Започвам да си мисля, че може и да ми казваш истината.

— Но това е истината! Кога най-сетне ще ми повярваш?

— Добре. Поне ми позволи да се съмнявам. За момента.

Започваше да ѝ вярва. Тя се нуждаеше единствено от това, от малкото зрънце доверие. В този момент за нея то означаваше повече от всичко друго на света. „Това е лудост“, мислеше си тя. След всичко, което преживя тази сутрин, сълзите ѝ едва сега рукоуха. Поклати глава и се засмя глупаво.

— Как го правите, господин О'Хара? — попита тя. — Все плача, когато сте до мен.

— Няма нищо — отвърна той. — Нищо че плачеш. Жените все плачат около мен. Сигурно е свързано с работата ми.

Тя вдигна поглед към него и видя, че се усмихва. Каква невероятна промяна. От непознат, той се превръщаше в приятел. Кой знае защо бе забравила колко е привлекателен. Не просто физически. Забеляза у него нежност, в гласа му звучеше съпричастност, сякаш наистина го беше грижа. А дали го беше грижа? Да не би тя да влагаше прекалено много във всичко? Естествено, веднага усети собствената си реакция и кръвта нахлу в главата ѝ.

Той се поколеба, а след това малко несръчно се приведе над нея. Свали бързо сакото си и обгърна с него раменете ѝ. Сакото бе съхранило мириса му, в него Сара се почувства стоплена и в безопасност, все едно, че се бе увила в одеяло. Загърна се и я обзе

спокойствие, а след него дойде и чувството, че нищо не може да ѝ се случи, докато сакото на Ник О'Хара е на раменете ѝ.

— Щом човекът от консулството се появи, ще те измъкнем от тук — каза той.

— Няма ли ти да се занимаваш със случая?

— Страхувам се, че не. Това не е моя територия.

— Но тогава защо си тук?

Преди да успее да отговори вратата се отвори със замах.

— *Ник О'Хара* — рече едно дребно подвижно човече. — Какво, по дяволите, търсиш *ти* тук?

Ник извърна лице към мъжа на вратата.

— Здравей, Потър — отвърна той след неловка пауза. — Отдавна не сме се виждали.

— Не е било достатъчно отдавна. — Потър пристъпи бавно и надут в стаята, а критичният му поглед обходи Сара от главата до петите. След това демонстративно подхвърли смачканата си шапка върху куфарчето на Ник. — Значи вие сте Сара Фонтейн.

Тя погледна озадачено Ник.

— Сара, това е господин Рой Потър — изрече напрегнато Ник. — В посолството изпълнява длъжността... ами, как се нарича вече? Отговорник по политическите въпроси?

— Трети секретар — сопна се Потър.

— Чудесен евфемизъм. А къде е Дан Либерман? Мислех, че той ще дойде.

— Страхувам се, че консултът няма да успее да дойде. Аз го замества. — По задължение Потър се здрависа със Сара. — Надявам се, че са се отнесли добре с вас, госпожо Фонтейн. Съжалявам, че се е наложило да преживеете всичко това. Мисля, че ще изясним нещата за нула време.

— Да изясним ли? — попита подозрително Ник. — И как ще стане това?

Потър се извърна недоволно към бившия си колега.

— Не е ли най-добре да си тръгваш, О'Хара? Можеш да си продължиш... какво беше, ваканцията?

— Мисля да поостана.

— Касае се за служебна намеса. А доколкото разбрах, ти вече не работиш за нас, нали?

— Нищо не разбирам — вметна намръщено Сара. — Как така вече не работи за вас?

— Това, което той иска да каже — обясни спокойно Ник, — означава, че съм изпратен в продължителен отпуск. Виждам, че новината бързо се е разпространила.

— Така е, когато става въпрос за националната сигурност.

Ник изсумтя.

— Не знаех, че тук се крият такива опасности.

— Нека да кажем, че името ти е включено в един черен списък, О'Хара. Ако бях на твое място, щях да си пазя ръцете чисти. Е, разбира се, ако си решил да си запазиш работата.

— Виж, дай да се захващаме с работа. Със случая на Сара, нали не си забравил?

Потър погледна Сара.

— Разговарях с инспектор Апълби. Той ми каза, че доказателствата срещу вас не са толкова непохватими, колкото му се иска. Няма нищо против да ви освободи, стига аз да поема отговорност за поведението ви.

Сара бе изумена.

— Искате да кажете, че съм свободна?

— Точно така.

— И че няма нищо... не съм...

— Обвиненията са оттеглени. — Той протегна ръка. — Поздравления, госпожо Фонтейн. Вие сте свободна.

Сара скочи и сграбчи пухкавата му ръка.

— Благодаря ви, господин Потър! Много ви благодаря!

— Няма защо. Само не се забърквайте в нови неприятности.

— Няма, няма, разбира се! — Тя погледна доволно Ник, в очакване да види усмивка на лицето му. Само че той не се усмихваше. Напротив, изглеждаше объркан. И подозрителен. Нещо го притесняваше и тя веднага се почувства неловко. Обърна се към Потър. — Има ли друго? Нещо, което не сте ми казали?

— Няма, госпожо Фонтейн. Можете да си тръгвате. Всъщност, аз ще ви закарам до „Савой“.

— Няма нужда — намеси се Ник. — Аз ще я придружа.

Сара се приближи до Ник.

— Благодаря ви, господин Потър — отвърна тя. — Ще тръгна с господин О'Хара. Ние двамата... ние сме стари приятели.

Потър се намръщи.

— Приятели ли?

— Помогна ми толкова много след смъртта на Джефри.

С кисела физиономия Потър грабна шапката си от масата.

— Добре. Успех, госпожо Фонтейн. — Отново погледна Ник. — Знаеш ли, О'Хара, ще пращам доклад на господин Ван Дам във Вашингтон. Сигурно ще му се стори доста интересно, че си в Лондон. Смяташ ли скоро да се връщаш в Щатите?

— Може да се върна — каза Ник. — Може и да не се върна.

Потър се отправи към вратата, но се извърна към Ник още един последен път, за да го погледне многозначително.

— Знаеш ли, имаше доста прилична кариера във Вьншно. Не я прецаквай. Ако бях на твое място щях да внимавам какви ги върша.

Ник наведе глава.

— Аз винаги внимавам.

— Какво означава този продължителен отпуск? — обърна се Сара към Ник, докато той я откарваше към хотела ѝ.

Той се усмихна насила.

— Нека просто кажем, че не става въпрос за повишение.

— Уволнен ли си?

— С една дума — да.

— Но защо?

Той не отговори. Спря на следващия светофар, облегна глава назад и въздъхна. Не скри умората и поражението си.

— Ник? — повика го тихо тя. — Заради мен ли е?

Той кимна.

— Ти си част от цялата работа. Заради теб излиза, че патриотизмът ми е поставен под въпрос. Осем години къртовски труд не означават нищо за тях. Но това не бива да те тревожи. Струва ми се, че подсъзнателно, от известно време се чудя как да се махна от тази работа. Ти просто се оказа последната сламка.

— Съжалявам.

— Не бива да съжالياваш. Това, че ме изритаха, е може би най-хубавото, което ми се е случвало.

Светофарът присветна и те се вляха в утринния поток коли. Беше десет часа и колите се движеха плътно една зад друга. От дясната им страна с рев премина автобус и Сара за момент изпита паника. Движението от лявата страна я притесняваше. Дори Ник не се чувстваше в свои води и се мръщеше, докато поглеждаше в огледалото за обратно виждане.

Сара си наложи да се изправи на седалката и да не обръща внимание на движението.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случи — каза тя. — Това е някаква лудост. Колкото повече се опитвам да намеря обяснение за нещата, толкова повече се обърквам. — Погледна към Ник и видя, че е станал още по-намръщен. — Ник?

— Просто нещата се усложниха — отвърна тихо той.

— Какво искаш да кажеш?

— Гледай право напред. Не се обръщай. Следят ни.

Желанието да се извърне назад бе почти непреодолимо, но Сара успя да се съсредоточи в мократа настилка на пътя. „Какво става“, запита се тя, а сърцето ѝ страхливо препускаше.

— Какво смяташ да правиш, Ник?

— Нищо.

— *Нищо ли?*

Той не обърна никакво внимание на презрението в гласа ѝ.

— Абсолютно нищо. Ще се държим така, сякаш всичко е наред. Ще спрем в хотела ти, ти ще се преоблечеш, ще си събереш багажа и ще си тръгнеш. След това ще закусим. Умирам от глад.

— Каква закуска? Нали току-що ми каза, че ни следят?

— Виж, ако тези приятелчета са били насъскани, още снощи са щели да те отвлекат.

— Както са отвлекли Ив ли? — прошепна тя.

— Не. Това няма да се случи. — Той отново погледна в огледалото. — Дръж се, Сара. Сега ще разберем колко са добри...

Той зави рязко в малка уличка, профуча покрай няколко малки магазинчета и кафенета, а след това рязко натисна спирачки. Колата зад тях поднесе, но спря само на сантиметри от задната им броня. Най-

неочаквано Ник се разсмя. Погледна Сара и забеляза, че се е подпряла на таблото.

— Добре ли си?

Тя кимна, защото бе прекалено уплашена, за да продума и дума.

— Няма никакъв проблем, Сара. Мисля, че познавам тези момчета. Виждам съм ги и преди. — Той подаде ръка от прозореца и я размаха в неприличен жест към задната кола. Секунда по-късно изсумтя доволно, когато в отговор те му показаха също толкова неприличен жест. — Всичко е наред. Момчетата са от Управлението. Шофьорът току-що ми даде знак.

— Искаш да кажеш, че са от ЦРУ? — попита тя с облекчение.

— Не бързай да се радваш. Аз не им вярвам. И ти не би трябвало да им се доверяваш.

Паниката я напускаше. Защо трябва да се страхува от ЦРУ? Не са ли на една страна? Но пък тогава, защо им е да я следят? Зачуди се откога ли са по петите ѝ. Ако това е започнало още от пристигането ѝ в Лондон, тогава може и да са видели кой е убил Ив...

Обърна се към Ник.

— Какво се е случило с Ив? — попита тя.

— Искаш да кажеш като изключим убийството ли?

— Спомена нещо за това как е умряла. Не е било просто едно убийство.

Погледът, който той ѝ отправи, я накара да потръпне.

— Не, не е било просто убийство.

Светна червено. Ник се нареди на дългата опашка коли, а моторът монотонно бръмчеше. Започна да вали. Едри капки се плъзгаха по предното стъкло. Небезизвестните черни чадъри изникнаха по тротоарите. Ник седеше неподвижно и гледаше улицата.

— Открили са я в някаква пресечка — заговори най-сетне той. — Ръцете ѝ са били завързани за улична лампа. Устата ѝ е била запушена. Сигурно е пиццала с всички сили, но никой не е успял да я чуе. Който го е извършил, не е бързал много. Отнело му е час, може би дори по-дълго. Не е била лека смърт.

Погледите им се срещнаха. Тя усещаше близостта му, топлината и мириса, които се излъчваха от вълненото му сако, с което бе наметната. Една жена е била измъчвана до смърт. Някаква кола ги следеше. И въпреки това, в този момент, с мъжа, седнал до нея, тя се

чувстваше в пълна безопасност. Знаеше, че Ник О'Хара съвсем не е рицар на бял кон. Той бе просто един обикновен мъж, вероятно прекарал живота си зад някое бюро. Дори не знаеше защо е тук, но бе факт, че е до нея и тя му беше благодарна.

Колата зад тях наду клаксона си. Беше зелено. Ник с неудоволствие отклони поглед към движението.

— Защо са я убили по този начин? — попита тихо Сара. — Защо са я измъчвали?

— В полицията казаха, че е дело на някой маниак. На човек, който изпитва удоволствие да причинява болка.

— Или пък на някой, който е тръгнал да търси отмъщение — добави Сара. Ив бе участвала в игра със смъртоносен край. Може би просто не бе успяла да се измъкне навреме. — Магус — каза тя, ненадейно спомнила си името. При въпросителния поглед на Ник, тя му обясни. — Това е кодово име, за някой, когото са наричали Магьосника. Ив ми каза за него.

— Ще стигнем до всичко това — отвърна Ник и отново погледна в огледалото. — Хотел „Савой“ е след тази пресечка. Все още ни следят.

Час и половина по-късно, те седяха в дъното на едно кафене на улица „Странд“ и дояждаха закуската от яйца, бекон и печени домати. Сара започваше да се чувства нормално. Стомахът ѝ бе пълен, а чашата чай сгря ръцете ѝ. Най-важното бе, че успя да си сложи пола и сив пуловер от шотландска вълна. Едва сега разбра колко подходяща е била стратегията на полицията да я задържи както е по нощница. Беше се чувствала така гола, безпомощна, именно състоянието, в което най-лесно биха изтръгнали самопризнание от нея.

А трудностите не бяха свършили. Бедите едва сега започваха.

Ник се бе нахранил бързо, като през всичкото време наблюдаваше вратата и слушаше разказа на Сара. Когато тя приключи, чиниите им отдавна бяха вдигнати, а те пиеха втора каничка чай.

— Значи Ив се съгласи с теб, че Джефри е жив? — попита той.

— Да. Откраднатата снимка я убеди.

— Така — каза той, прехвърляйки наум казаното от нея. — Значи, според Ив, някой е изпратен, за да убие Джефри. И това е човек,

който не знае как изглежда, но е разбрал, че новото му име е Фонтейн. Джефри усеща, че го следят. Заминава за Берлин, обажда се на Ив и ѝ казва да изчезва. След това инсценира собствената си смърт.

— Това не обяснява защо е била измъчвана.

— Не обяснява и много други неща. Има прекалено много празни места. Първо, чие тяло погребяхме. Сега поне има обяснение за откраднатата снимка. Ако Саймън Данс се е подложил на пластична операция, за да промени външността си, този, който е по петите му, може и да не го познае.

— А нас защо ни следят? Да не би да си мислят, че ще ги отведе до Джефри?

Той кимна.

— А това ме кара пак да се питам защо те пуснаха. Изобщо не вярвам на приказките, че полицията нямала достатъчно доказателства срещу теб. Когато говорих с инспектор Апълби, той беше готов да те тикне зад решетките до живот. След това се появява Потър и хоп! Всичко тръгва като по мед и масло. И теб веднага те пускат. Мисля, че някой отвън е понатиснал горкия инспектор. Заповедта е дошла отгоре, много от високо. Някой иска да ти даде възможността да ходиш където поискаш и изчаква следващия ти ход.

Умората бе спуснала нови сенки по лицето на Ник. Тя се зачуди колко ли е спал той. Едва ли е успял да си почине по време на полета над Атлантика. Прииска ѝ се да протегне ръка и нежно да погали изпитото му лице, да прекара пръсти по наболата брада. Вместо това, тя колебливо посегна и докосна ръката му. Той изглежда се стресна при допира ѝ, трепна, когато ръцете им се преплетоха на масата. „Сигурно го притесних“, помисли си тя и кръвта нахлу в бузите ѝ. „Притесних и двама ни.“ Когато се опита да издърпа ръката си, пръстите му се стегнаха около нейните. Топлината на кожата му ѝ се предаде и пропъзля нагоре по ръката ѝ и нахлу в цялото ѝ тяло.

— Вярваш, че Джефри е жив, нали? — прошепна тя.

Той кимна.

— Мисля, че е жив.

Тя сведе поглед към ръцете им, преплетени на масата.

— Никога не повярвах, че е мъртъв — продължи шепнешком тя.

— Сега, след като знаеш фактите, кажи ми, какво изпитваш към него?

— Не знам. Вече нищо не знам... — Тя погледна Ник, обхваната от неочаквана напрегнатост. — През всичкото време му имах доверие. *Вярвах му.* Сигурно ще си помислиш, че съм наивна. Може и да съм. Но всеки от нас си има мечти, Ник. И ни се иска мечтите ни да се сбъднат. А когато си като мен, на трийсет и две, самотна и неособено хубава, когато един мъж ти каже, че те обича, ти си готова да му повярваш.

— Грещиш, Сара — отвърна нежно той. — Ти си много красива.

Тя добре разбираше, че той го казва единствено от учтивост. Сведе поглед към масата и се зачуди какво ли всъщност мисли за нея той. Сигурно само една много обикновена жена може да е толкова лековерна. Издърпа ръката си и посегна към чашата чай. Тя, разбира се, знаеше какво мисли той, че Джефри добре си е подбрал целта, че Сара, една глупачка, е хлътнала бързо и безпроблемно. Нещата ѝ бяха ясни. Все едно че държеше огледало и студено и критично виждаше именно образа, който един мъж би видял — не някоя красавица, а срамежлива и непохватна жена. Съвсем не жената, която би привлякла мъж като Джефри.

— Бракът ни бе една лъжа — каза тя. — Странно, все едно съм сънувала всичко това. Имам чувството, че никога не съм била женена...

Той кимна.

— И аз съм имал това чувство понякога.

— Значи си бил женен?

— Не за дълго. Три години. А от четири съм разведен.

— Съжалявам.

Тежкият му поглед се спря върху нея.

— Казваш го съвсем искрено, нали?

Тя кимна. До този момент не бе забелязала тъгата в очите му. Сега я забеляза, видя същата болка, която и тя изпитваше. Бракът му се бе провалил, а бракът на Сара никога не бе съществувал истински. И двамата носеха раните си.

Само че нейните нямаше да се затворят. Не и докато не намереше отговори на въпросите. Не и докато не разбере защо ѝ се бе обадил Джефри.

— Каквито и да са чувствата ти към Джефри — каза Ник, — недей да оставаш в Лондон, защото е прекалено рисковано. Ако някой

е по петите му, няма кого друг да наблюдават, освен теб. Очевидно е, че те следят, поне от вчера. А вече си ги завела при Ив.

Тя вдигна рязко поглед.

— Ив ли?

— Мисля, че да. Ив е била професионалистка. Бивша агентка на Мосад, крила се е години наред. Знаела е много добре как да изчезне и се е справяла успешно. Само че любопитството, може би ревността, са я направили по-разсеяна. Знаела е, че не трябва, и въпреки това се е съгласила да се срещнете. Не е просто случайност, че през нощта, след като сте се срещнали, тя е била убита.

— Значи аз съм причината за смъртта ѝ? — попита с едва доловим шепот Сара.

— Донякъде. Сигурно са те проследили до „Агнето и розата“. И тогава са хванали Ив.

— О, господи! — Тя поклати нещастно глава. — Аз почти я мразех, Ник. Когато ми разказа за тях с Джефри, не можех да изпитам нищо друго. Но да съм виновна за смъртта ѝ... Не исках да ѝ се случва подобно нещо!

— Тя е била професионалистка, Сара, а ти — не. Не можеш да се обвиняваш.

Сара започна да трепери и се загърна в пуловера си.

— Отмъщение — каза тихо тя, като си спомни по какъв начин бе умряла Ив. — Затова са я убили.

— Не съм сигурен.

— Каква друга причина може да има?

— Я си помисли защо е била измъчвана. Добре, отмъщението е един от мотивите. Хората обичат да си го върнат. Но нека предположим, че има и по-практически причини...

Изведнъж тя схвана какво се опитва да ѝ каже той.

— Искаш да кажеш разпит? Мислели са, че Ив знае нещо?

— Може би просто не са се хванали на мнимата смърт на Джефри. Може би те също смятат, че той е все още жив. Затова заплашват Ив с нож и се надяват, че тя ще им каже. Въпросът е, дали тя им е дала някаква информация.

Сара се замисли за Ив, спомни си зелените ѝ очи, които издаваха твърд характер, необходим, за да може тя да оцелее. Ив щеше да извърши убийство, без да се поколебае и за миг. Бизнесът ѝ изискваше

безпощадност. Ив бе безмилостна в работата си, но бе и влюбена. Снощи, в „Агнето и розата“, Сара бе усетила, въпреки че самата тя бе нещастна и измъчена, любовта на Ив към Джефри, която сигурно бе по-дълбока от тази на Сара. Ив вероятно знаеше къде да го намери. Но на каквито и мъчения да е била подложена, тя щеше да издържи. Никога не би предала Джефри. Беше умряла, запазвайки тайната.

Дали Сара щеше да успее да се държи толкова смело? Замисли се за ножа, за болката, която острието би причинило на кожата и потръпна. Човек не може да прецени собствения си кураж, реши тя. Той се появява единствено когато има нужда от него, когато човек е принуден да се срещне с най-черните си кошмари.

Сара искрено се надяваше никога да не се налага да проверява своя.

СЕДМА ГЛАВА

— Искам отговори, Дан. Първо кой и защо нареди освобождаването на Сара Фонтейн?

Дан Либерман, шеф на консулската служба, наблюдаваше Ник с безизразността на човек от кариерата, прекарал години наред в Държавния департамент. Всичките тези години, в които при подобни случаи единственият отговор бе единствено усмивка, бяха оставили своя отпечатък. Още от деня, в който се запознаха преди четири години, Ник никога не видя по лицето на Либерман и следа от някакви силни чувства. Службата в чужбина бе превърнала колегата му в невероятен играч на покер.

И въпреки това, инстинктите на Ник му подсказаха, че някъде под любезността е притаена честност, която се опитва да надигне глас иззад политиката. За разлика от Ник, Либерман се бе научил да живее с дебнещите демони. Той поне все още бе на достоен за завист пост в Лондон. Нямаше да успее да се задържи, ако се бе опитвал да причинява бури. Не, колегата му си пазеше мнението за себе си, пазеше се да не се забърква в неприятности и ето че бе оцелял.

Само че в този момент Ник му бе донесъл тъкмо неприятности.

— Какво става с нейния случай? — попита Ник. — На мен ми се струва, че всичко тук е много особено.

— Има известни нередности — призна Либерман.

— Да. Като започнем с онова копеле Потър, който се появи в полицията.

При тази забележка Либерман се подсмихна едва забележимо.

— Бях забравил, че вие двамата с Рой Потър се познавате доста добре. Я ми напомни какъв ви беше проблемът?

— Соколов. Хич не ми пробутвай, че си забравил.

— Ами да. Случаят Соколов. Сега си спомням. Двамата с Потър добре сте се справили на стълбите. Доколкото разбрах речникът ти можел да накара и някой хамалин да се изчерви. — Той поклати глава.

— Лоша стратегия, Ник. А и една доста противна докладна записка ти се трупна в досието.

— Ти никога не си се запознавал със Соколов, нали?

— Не.

— Разказвах, че децата му го намерили на Нова година. Имал двама сина, на около десет. Слезли на долния етаж, за да потърсят татко. Открили го с куршум в главата. Новогодишна изненада, нали така?

— Подобни неща се случват, Ник. Не би трябвало да си проваляш кариерата заради такова нещо.

— Две деца, за бога! Ако Потър ме беше послушал, тези две момченца щяха да са на сигурно място някъде в Монтана или където и да е. Сега сигурно мръзнат из Сибир, където ги е забутало КГБ.

— Той беше предател. Сам е поел риска и е загубил. Ама всичко това е вече минало. Нали не си дошъл, за да ми мрънкаш заради Потър, а?

— Не, тук съм заради Сара Фонтейн. Искам да разбера защо е замесен Потър.

Либерман поклати глава.

— Ник, не би трябвало дори да говоря с теб. Ключокарите разнасят, че са ти били дузпата. Така че, преди да съм ти казал каквото и да е, поне ми кажи защо се интересуваш от случая Фонтейн.

— Наречи го ако искаш морална отговорност.

— Ти пък каква отговорност носиш?

— В този момент, Сара Фонтейн е в хотелската ми стая и се чуди дали е вдовица или не. Според мен, съпругът ѝ е жив. Но всички твърдят, че е мъртъв. Искат да изкажа съболезнованията си на вдовицата и било каквото било.

— Защо просто не ги послушаш и не забравиш за случая.

— Не обичам да ме лъжат. А и не понасям, когато ме карат да разпространявам същите тези лъжи. Ако има някаква причина да я държат в неведение, тогава искам да знам защо. Ако има логика, добре, оттеглям се. Само че тя не знае на кой свят се намира, а аз си мисля, че има право да научи истината.

Либерман въздъхна.

— Хайде пак опити да сразим вятърните мелници. Знаеш ли как те наричахме тук? Дон Кихот. Ник, защо, вместо да си отидеш вкъщи,

се опитваш да си докараш някоя язва?

— Значи няма да ми помогнеш?

— Не че не искам. Просто нямам отговорите.

— Можеш ли поне да ми кажеш защо Потър цъфна в полицията вместо теб?

— Това поне мога да ти го кажа. Тази сутрин ми се обадиха от горе, че Потър ще се заеме със случая, аз да не се намесвам.

— Обаждане от горе. От колко високо?

— Нека просто кажем, че беше от много високо.

— Как са уредили освобождаването й?

— Някой нависоко в британската военна йерархия, доколкото разбрах. Някой им е подшушнал нещо.

— Англичаните значи? — Ник се намръщи. — Излиза, че случаят е общ?

— Ти сам ще си направиш изводи. — Усмивката на Либерман ясно показваше, че е така.

— А каква е връзката с Рой Потър?

— Господ знае. Очевидно Управлението е силно заинтересувано от твоята вдовица. Толкова силно, че дори я измъкнаха от затвора. След като Потър сам се занимава с рутинната работа, значи работата е сериозна.

— Ти преглеждал ли си случая Фонтейн? — попита Ник.

— Само набързо. Преди да ми наредят да се оттегля от него.

— Какво мислиш?

— Според мен на обвинението в убийство му куцат доста неща. Един добър адвокат би го разбрал на пух и прах.

— А какво мислиш за смъртта на Джефри Фонтейн?

— Необикновена.

— Ясно. Знаеш ли нещо за Ив Фонтейн?

— По-скоро не. Казаха ми, че била купила къщата преди около година. Не била много общителна. Повечето време прекарвала в Маргейт. Сигурен съм, че ти знаеш много повече от мен. Правилно ли разбрах, че вдовицата е в твоята стая?

— Правилно, в стария хотел на улица „Бейкър“, където и закуската е включена в цената.

— А, хотел „Кенмор“. — Либерман запомни информацията, без лицето му да трепне. — Що за жена е тя?

Ник се замисли за момент.

— Скромна — отвърна най-сетне той. — Интелигентна. В момента много объркана.

— Видях снимката ѝ от паспорта. Учудих се, че е доста... обикновена.

— Мнозина мислят така.

— А би ли ми казал ти по какъв начин си свързан с нея?

— Не.

Либерман се усмихна.

— Рязък, както обикновено! Виж, Ник, това наистина е всичко, което знам. — Той направи жест, с който показва, че го чакат по-неотложни дела. — Ако науча нещо друго, ще ти звънна. Колко време ще останеш в „Кенмор“?

Ник се изправи.

— Ден-два, може би. След това, не знам.

— Ами Сара Фонтейн? Тя при теб ли ще остане?

Ник не знаеше какво да отговори. Ако зависеше от него, би качил Сара на самолета за Вашингтон. Самият факт, че е сама в стаята му, го притесняваше. Собственичката на „Кенмор“, стара негова позната, го увери, че яките ѝ синове ще се оправят, ако възникне проблем. И въпреки това, Ник нямаше търпение да се върне. Жестоката смърт на Ив Фонтейн все още го измъчваше.

— Ако Сара реши да остане в Лондон — каза Ник, — ще съм около нея.

Стиснаха си ръцете. Дланта на Либерман обхвана неговата здраво и сигурно, както винаги. Това ръкостискане караше Ник да изпитва доверие към стария си колега.

— Между другото — заговори отново младият мъж, докато пристъпваха към вратата, — чувал ли си някога за човек, наречен Магус?

Лицето на Либерман остана напълно безизразно. В очите му не трепна нищо.

— Магус ли? — повтори той. — В библейски смисъл означава мъдрец. Може и магьосник.

— Не. Става въпрос за кодово име.

— Нищо не ми говори.

Ник се поспря на вратата.

— И още нещо. Би ли предал едно съобщение на Рой Потър от мое име?

— Разбира се, стига да е прилично.

— Кажу ми да си прибере хрътките. Или поне да ни следват от по-дискретно разстояние.

Либерман се намръщи за пръв път.

— Ще му кажа — отвърна той. — Само че, ако бях на твое място, първо щях да се уверя, че Управлението е по петите ти. Защото ако не са те, нека да кажем, че възможностите са къде-къде по-неприятни.

— Че какво по-неприятно може да има от Управлението? — попита Ник. — Едва ли има такова нещо.

Когато Ник се върна в стаята си в хотел „Кенмор“, Сара спеше дълбоко. Беше се отпуснала напълно облечена на леглото до прозореца, лицето ѝ заровено във възглавницата, ръката ѝ отпусната настрана. Очилата ѝ бяха паднали на пода, сякаш бе заспала, докато са ѝ били в ръката. Слънцето грееше весело и лъчите му се отразяваха в медната ѝ коса.

За момент мъжът остана над леглото, загледан в нея, в широкия пуловер и семплата сива пола. Либерман я бе нарекъл доста обикновена. „За другите може и да е, помисли си Ник. Може би моята преценка не е обективна. Сигурно съм прекалено самотен и дори не обръщам внимание на външния вид.“ Каквито и да бяха причините, докато я наблюдаваше в този момент, започваше да му се струва, че тя наистина е красива.

Не и в класическия смисъл на думата. Нямахше нищо общо с Лорън, жената, за която някога бе женен. Лорън със зелените очи и тъмната коса, която с влизането си някъде караше поне десетина човека да се обърнат към нея. На Ник това му допаднаше безкрайно много, поне отначало. Докато Лорън го държеше за ръка, останалите мъже го гледаха завистливо, а той се радваше на късмета си. Тя бе идеалната съпруга на служител в посолство — очарователна, остроумна, отговорите ѝ винаги на място. А беше и красива, с онази красота, която всеки мъж оценява. И тя го знаеше, разбира се. Може би точно в това беше проблемът.

Жената, заспала в стаята му, нямаше нищо общо с Лорън. Дамата Сара се определяше като обикновена. Беше се чудила защо мъж като Джефри се е оженил за нея. Сигурно е много мъчително да разбереш, че бракът ти е бил само една постановка. Ник добре познаваше болката, беше я изпитал преди четири години. До известна степен дори все още не се бе отърсил от нея. След развода, той си обеща никога повече да не позволи на някой да го нарани. И ето че сега бе сам, съвсем сам. Поне горчивината си бе отишла. Ако не друго, то бе запазил онази човешка същност, която в този момент го караше да се вглежда в Сара и да обмисля различни възможности.

Възможности ли? Какви са тези глупости? Възможности нямаше. Не и докато не откриеха истината за Джефри.

Тя не бе готова да се откаже от брака, който според нея бе напълно щастлив. Очевидно бе, че все още обича съпруга си. Искаше да му вярва. Необяснимото бе, че именно верността, която проявяваше към Джефри, караше Сара да изглежда толкова привлекателна. Вярност.

Ник се обърна и се загледа през прозореца. На улицата бе паркирана същата черна кола. Управлението все още ги наблюдаваше. Той махна с ръка и се зачуди какво, по дяволите, е станало с професионализма на шпионите. След това дръпна пердето и отиде да се отпусне на другото легло.

Светлината го разсейваше. Въпреки че бе уморен, той лежеше със затворени очи и мислеше.

„И какво всъщност правя тук?“, чудеше се той. Вчера се качи на самолета импулсивно, подтикван от обхваналия го гняв. Беше решил, че Сара го лъже. Жената бе нанесла последния удар по разклатената му кариера и той бе решен да я открие, за да изтръгне истината. Вместо това, сега лежеше на съседното легло и си мечтаеше за възможното бъдеще.

Погледна към нея. Тя спеше толкова дълбоко, толкова спокойно, също като уморено дете. Но съвсем не бе дете и той ясно съзнаваше този факт. Спомни си какво бе усещането тази сутрин, когато докосна косата ѝ, когато усети лицето ѝ, отпуснато на рамото си. Нещо потръпна в него, нещо изключително опасно. Колко отдавна не бе имал жена до себе си, а Сара изглеждаше толкова нежна, бе толкова близо...

Затвори очи, ядосан от това, че не проявява никакъв контрол. Защо му трябваше да се подлага на тази агония? Най-умният ход бе да се прибере и да остави ЦРУ да се оправя с цялата работа. Ами ако те оставят нещо да ѝ се случи, никога няма да си прости.

Малко по малко Ник потъна в неспокоен сън. Появи се ликът на жена с кехлибарени очи. Искаше му се да протегне ръка и да я докосне, но ръцете му се оплетоха в дългите ѝ кичури коса. Сара, Сара. Как е възможно някой да си помисли, че не е красива? Опита се да повдигне ръце, но те сякаш бяха от олово, приковани от мрежа, която не успяваше да преодолее. Останала далече от него, Сара бавно се стопяваше. Оставаше сам. Както винаги, той бе сам.

В една стаичка зад кабинета на Рой Потър докладваха последните новини по телефона.

— О'Хара си тръгна от офиса на Либерман преди четирийсет минути — съобщи агентът. — Върна се в хотел „Кенмор“. Жената не е се е появявала от час. Пердетата са спуснати. Струва ми се, че вече са се гушнаи.

— Бас държа, че изобщо не им е до сън — измърмори Потър към асистента си.

Агент Тарасов се усмихна едва-едва. Тарасов не притежаваше чувство за хумор, нямаше никаква представа как може човек да се повесели. Обличаше се строго, с консервативен сив костюм, вратовръзка в убито синьо със сребърно райе и семпла бяла риза, дрехите му бяха безупречни. Дори начинът, по който ядеше печено говеждо беше досаден и отегчителен. Отхапваше малки хапки и непрекъснато си бършеше пръстите. Потър пък ядеше като напълно обикновен човек. Не се лигавеше с храната. Поглъщаше я и обядът беше приключил. Той нагълта последната хапка от сандвича си и посегна към радиостанцията.

— Момчета, я се поразмърдайте. Вижте кой се мотае наоколо.

— Да, шефе. Излезе ли нещо за хората от „Кенмор“?

— Най-обикновени англичани. До мозъка на костите. Вдовица и синовете.

— Проверете ги. Вече ги виждахме.

— А вие, момчета как сте?

— Не се оплакваме. Точно отсреща има кръчма.

— Той забеляза ли ви вече?

— Страхувам се, че да, шефе. Направи ни знак преди известно време.

Тарасов издаде звук, който можеше да мине за смях. Когато Потър го стрелна с поглед, лицето му не бе променило обичайния си безизразен вид.

— Боже, вече ви е забелязал? Къде гледате, бе момчета? По-добре направо да се бяхте представили.

— Не е така, шефе. Видя ни, още докато се връщаме от полицията.

— Добре. Сега е един и половина. След два часа смяната ви свършва. Гледайте някой да не ви ликвидира.

Потър затвори, смачка амбалажната хартия, в която бе увит обяда му и я запокити към кошчето за боклук. Не улучи, но никак не му се ставаше, за да я прибере.

Тарасов стана и вдигна смачканата хартия.

— Как ви се струва тази работа, господин Потър? — попита той, докато пускаше боклука на място.

Потър сви рамене.

— Мислиш да не са ни пратили за зелен хайвер? Надявам се да не е така.

— Не трябва ли да проучим този Ник О'Хара по-задълбочено?

— Какво имаш предвид?

— Възможно е нещата да са по-сложни. Може някой да го е сложил под дълбоко прикритие.

Потър избухна в смях.

— О'Хара? Нека да ти кажа нещичко за него. Той не е човек, който може да остане под дълбоко прикритие. Прекалено честен е. Въобразява си, че е тръгнал да спасява светия Граал или нещо такова. Да знаеш, че е от тия, дето по цял ден хленчат за убитите китове. — Потър погледна недоядения сандвич на Тарасов. Стомахът му все още протестираше, че не си е доял. — Няма ли да го ядеш?

— Не, господине, можете да го вземете.

Потър отхапа и едва не се задави. Горчица. Как можеха някои да развалят чудесното печено говеждо? Но нямаше смисъл да го изхвърля.

— О'Хара съвсем не е глупав — каза той между хапките. — Имам предвид, че е по-интелектуален тип. При него играе теорията, на практика никакъв го няма. Говори четири езика. Добре си вършеше работата в консулството. Но просто не е за реалния свят.

— Това звучи странно — отвърна Тарасов. — Защо му е да се забърква в тази афера? Поставил е на карта цялата си кариера. Не виждам никакъв смисъл.

— Тарасов, ти някога бил ли си влюбен?

— Аз съм женен.

— Не, искам да разбера дали си бил влюбен.

— Ами, да, мисля, че да.

— Предполагаш, значи. По дяволите, това не е любов. Като казвам любов, говоря за пламенност и жар, чувство, което те подлудява, което поставя на карта целия ти живот. Можеш дори и да се ожениш.

— Да не би той да е влюбен? В Сара Фонтейн?

— Защо не?

Тарасов сериозно поклати глава.

— Струва ми се, че е под дълбоко прикритие.

Потър се разсмя.

— Никога не подценявай влиянието на хормоните.

— Тя и жена ми така говори. — Тарасов неочаквано се намръщи, спрял поглед на ръкава на Потър. — Господине, трябва да изтриете тази горчица. Ще ви остане леке на сакото.

Потър погледна жълтото петно на ръкава. Нов ден, ново петно. Огледа се за салфетка, след това се отказа и дръпна листче за бележки. На него той самият бе надраскал нещо още в началото на седмицата. „Изпрати чека с издръжката!“ По дяволите, отново беше закъснял. Ако веднага отиде в пощата, чековете може и да пристигнат до вторник...

Той подхвърли бележката към кошчето. Пропусна. Изпъшка и се надигна от стола. Тъкмо се навеждаше към листчето, когато вратата се отвори.

— Какво? — попита той. След това замълча.

Учуденият Тарасов се обърна и погледна мъжа, застанал на вратата. Беше Джонатан ван Дам.

Потър прочисти гърлото си.

— Господин Ван Дам. Не знаех, че сте в Лондон. Нещо ново ли е изникнало?

— Не. Работата е стара. — Ван Дам се настани на стола на Потър и небрежно побутна настрани топката амбалажна хартия и пластмасовите чашки, след което остави куфарчето си на бюрото. — Направи ми впечатление една доста странна информация, на която не може да се разчита. Може би вие ще ми обясните.

— Каква тъй информация?

— Имам запис на телефонните разговори на Сара Фонтейн. С огромна изненада установих, че покойният ѝ съпруг ѝ се е обадил преди два дни. Доста интересна постъпка, не мислите ли? Да не би пък презокеанските комуникации да са покачили чак толкова качеството на услугите си?

Потър и Тарасов се спогледаха.

— Господин Ван Дам — каза Потър. — Аз мога да обясня...

— Слушам ви — каза Ван Дам, без да се усмихва. — Мисля, че съм готов да чуя обяснението ви.

На високите скали над Маргейт, вятърът блъскаше лицата на Ник и Сара. Чайките се стрелкаха надолу от ясното синьо небе и виковете им прорязваха въздуха като скръбните гласове на оплаквачки. Слънцето грееше ярко, а вълните блестяха като разтрошени стъкла. Дори Сара се събуждаше за живот под този живителен допир.

Откакто тръгнаха сутринта от Лондон, тя първо свали шала, после пуловера и сега бе с бяла памучна блуза и познатата сива пола. Тя поспря на слънце и се потопи в топлите лъчи. Беше жива. През последните две седмици бе забравила този факт. Искеше ѝ се да се погребее с Джефри, или поне с този, когото мислеше за Джефри. Едва сега, след като усети соления вятър по лицето си, животът отново пропълзя в тялото ѝ. Беше преживяла смъртта на съпруга си, сега щеше да преживее и възкръсването му. И като си помислеше колко силно го бе обичала! Сега едва си спомняше това чувство. Бяха ѝ останали само образи, фалшиви спомени за един мъж, когото почти не бе познавала.

— Сара? — Ник докосна ръката ѝ и кимна към пътеката. Косата му бе разбъркана от вятъра, лицето му — поруменяло на слънцето. В

избелялата риза и панталони приличаше повече на рибар, отколкото на бюрократ. — Колко още остава? — попита той.

— Не е далече. На върха на хълма.

Докато вървяха по пътеката към „Уитстейбъл Лейн“, тя се улови, че го наблюдава. Той крачеше уверено, без да полага особено усилие, сякаш цял живот се бе изкачвал по скали. Отново се замисли над загадката Ник О'Хара. Поради каквито и причини да беше тук, на нея ѝ стигаше това, че му вярва. Нямахше смисъл да си задава въпроса какви са му мотивите. Той ѝ беше приятел, а това бе най-важното.

Ник се обърна и присви очи надолу по пътеката. Градчето Маргейт лежеше сгушено в подножието. Преследвачи не се виждаха. Двамата със Сара бяха сами.

— Чудно, защо никой не ни следи — каза той.

— Може да са се уморили.

— Хайде, да вървим. Поне можем да дишаме спокойно.

Обърнаха се и продължиха.

— Ти не обичаш много тези от ЦРУ, нали? — попита тя.

— Не.

— Защо?

— Те са друг тип хора. Нямам им доверие. А на Рой Потър — абсолютно никакво.

— Какво ти е сторил господин Потър?

— На мен лично нищо. Освен че може би успя да ме отзове във Вашингтон.

— Толкова ли е зле във Вашингтон?

— Там не е мястото, където можеш да градиш кариера в консулските служби.

— А къде?

— В горещите точки. Африка. Южна Америка.

— Но ти си бил в Лондон.

— Не съм го избирал аз. Предложиха ми Камерун, но аз отказах.

— Защо?

— Заради Лорън. Бившата ми жена.

— Така ли? — Значи така се казва.

Сара се зачуди какво се е объркало между тях. Дали, както и при много други бракове двамата просто са се отчуждили? Или са си омръзнали? Не можеше да си представи Ник да ѝ омръзне. У него се

криеха много пластове, всеки по-сложен от предишния, всеки в очакване да бъде разкрит. Дали някоя жена ще успее да го опознае истински?

Преминаха мълчаливо покрай пощенските кутии и минаха завоя към „Уитстейбъл Лейн“. Пред тях бе къщата, малка бяла постройка, скрита зад ниска дървена ограда. Старият градинар го нямаше.

— Ето я — каза тя.

— Тогава да проверим кой си е вкъщи — отвърна Ник. Приблужи се до входната врата и натисна звънеца. Нямаше никой. Вратата бе заключена. — Май няма да ни посрещнат — каза той. — Още по-добре.

— Ник? — извика го тя, докато вървеше след него към задния вход.

Той натисна бравата. Беше отворено.

Вратата бавно се откряна. От процепа се плъзна светлина по гладкия каменен под. Пред краката им лежеше разбита чинийка от порцелан. Всичко друго изглежда си бе на място. Шкафовете в кухнята бяха затворени. Медните съдове висяха подредени на кукички. На перваза на прозореца се виждаха две саксии, цветята в тях бяха повехнали. С изключение на капещата чешма, в къщата цареше зловеща тишина.

Сара подскочи, когато Ник докосна ръката ѝ.

— Чакай ме тук — прошепна той.

Стъпките му отекнаха шумно, когато настъпи едно от парчетата на счупената чинийка, докато отиваше в съседната стая. Сара жадно поглъщаше непознатата обстановка. Намираще се в самото сърце на къщата. Тук Ив бе готвила, двамата с Джефри се бяха хранили и смели заедно. Дори и в този момент къщата сякаш отразяваше присъствието им. Мястото на Сара не бе тук. Тя бе една натрапница.

— Сара? — повика я от вратата Ник. — Ела да погледнеш.

Тя го последва в хола. В библиотека бяха подредени книги в кожени подвързии, на полицата над камината имаше порцеланови фигурки. В камината все още се виждаше пепелта от последния огън, който Ив бе запалила. Някой бе пипал единствено в бюрото. Чекмеджетата му бяха изтеглени и изпразнени. Купчинка с пликове, повечето сметки и реклами, всичките отворени, лежаха на пода.

— Мотивът тук не е бил обир — каза той и кимна към старинния оловен бокал над камината. — Струва ми се, че някой е търсил информация. Или бележник с адреси, или с телефонни номера.

Тя огледа стаята. Ако пламъците припукваха и всичко бе обляно в приглушена светлина, щеше да е много уютно. Тя си представи Ив, седнала тихо в кожения стол, от цигарата ѝ се издига дим. Дали си е пуснала музика? Да, разбира се, Моцарт или Шопен. Ето ги и плочите, натрупани до една стара снимка. Пепелникът все още е пълен. Сигурно страхът я е карал да пали цигара след цигара. Била е тук, сама сред сенките. Ив сигурно е трепвала всеки път, когато някой прозорец се блъсне или пък подът проскърца.

На няколко крачки имаше друга врата, леко открехната. Сара усети, че нещо я привлича, необяснима притегателна сила. Знаеше какво има там, но не успя да си наложи да се спре.

Там беше спалнята. Очите ѝ плувнаха в сълзи, когато застана до двойното легло и се загледа в кувертюрата, осеяна с цветя. Това бе леглото на друга жена. Представи си Джефри легнал тук, прегърнал Ив. Този образ я изпълни с толкова болка, че едва се сдържа да не извика. Колко ли нощи е спал тук? Колко ли пъти са се любили? Докато е лежал при нея, дали Сара му е липсвала, поне малко?

Само той можеше да отговори на тези въпроси. Трябваше да го открие. Трябваше да разбере, иначе никога нямаше да бъде свободна.

Обляна в сълзи, тя изскочи от стаята. Само след минута бе сама на самия край на скалите, загледана в морето. Дори не чу стъпките на Ник, когато той пристъпи зад нея.

Усети ръцете му да се отпускат спокойно върху раменете ѝ. Той не каза нищо, просто остана до нея, излъчващ сигурност и спокойствие. Точно от това имаше нужда тя в този момент — от тишина. От допира му. Докато вълните се разбиваха под тях, тя затвори очи и почувства дъха му в косата си.

Въпреки че бе женена за Джефри, изобщо не го бе познавала. А сега до нея беше Ник, мъжът, с когото се запозна едва преди две седмици. Животът и на двамата вече бе неразривно свързан. В този момент отчаяно ѝ се искаше той да я привлече до себе си и да я прегърне.

„Как можа всичко да се обърка така?“, чудеше се тя. Дали бе единствено самотата? Тъгата? Искаше ѝ се да се обърне към него, да се

притисне в него, но съзнаваше, че това не е просто едно мимолетно желание. Изпитваше нужда към него. Беше уплашена и уязвима, а Ник бе единственото безопасно пристанище в света ѝ. Той не бе човекът, в когото да се влюби.

Отдръпна се, обърна се към него и го погледна. Той стоеше напълно неподвижен. Очите му имаха цвят на пушек. Вятърът издуваше ризата му. В небето над тях се рееха чайки и кръжаха като сребърен облак.

— Трябва да намеря Джефри — промълви тя, а думите ѝ отлетяха с виковете на чайките. — А ти не бива да идваш с мен.

— Не можеш да заминеш сама. Виж какво се случи с Ив.

— Аз не им трябва. Те търсят Джефри. Аз съм само свързващото звено. Няма да ме наранят.

— И как смяташ да го откриеш?

— Той ще ме открие.

Ник поклати глава и косата му се полюшна на вятъра.

— Това е лудост! Изобщо нямаш представа с какво се заемаш.

— А ти имаш ли? Защото ако си наясно, Ник, трябва да ми кажеш.

Той не отговори. Гледаше я безмълвно, а очите му бяха потъмнели до цвета на старо сребро. „Какво ли знае той?“, чудеше се тя. „Да не би и той да е част от всичко това?“

Сара се обърна и продължи напред. Ник я последва, пъхнал ръце в джобовете си. Спряха до пощенските кутии, където „Уитстейбъл Лейн“ преминаваше в пътеката по скалите. Старец в униформа на пощальон докосна шапката си вместо поздрав и се отдалечи на колелото си надолу по пътеката към Маргейт. Току-що бе оставил пощата. Сара посегна към кутия с номер двадесет и пет. Вътре откри нов каталог и три сметки, всичките на името на Ив.

— Вече няма да има нужда от тях — изтъкна Ник.

— Не. Май си прав. — Сара натъпка бележките в чантата си. — Надявах се да има още нещо...

— Какво очакваше да намериш? Да не би да чакаш писмо от него? Дори не знаеш откъде да започнеш.

— Не знам — призна тя. След това уверено продължи: — Ще го откроя.

— И как точно ще стане това? Не забравяй, че там долу те чакат момчетата от ЦРУ.

— Ще се отърва от тях. Все има някакъв начин.

— И после какво? Какво ще стане, ако убиецът на Ив реши да тръгне след теб? Да не би да си въобразяваш, че ще успееш да се справиш с него сама?

Тя се дръпна и заслиза по пътеката. Ник я сграбчи за ръката и я завъртя към себе си.

— Сара! Не се прави на глупачка!

— Ще намеря Джефри!

— Тогава нека да дойда с теб.

— *Защо?* — изкрещя тя, а вятърът отнесе думата.

Отговорът му я свари напълно неподготвена. С едно бързо движение той я привлече до себе си. Преди да успее да направи нещо, преди дори да е разбрала какво става, устните му притиснаха нейните. Стегнатата прегръдка ѝ отне въздуха. Письците на чайките изчезнаха, а вятърът сякаш я понесе някъде надалеч, докато тя изгуби представа къде се намира. Ръцете ѝ сякаш си имаха своя воля и се обвиха около него, за да го прегърнат. Устните ѝ се разтвориха и тя усети, че той проучва устата ѝ, че я поглъща с див глад. Вече нищо нямаше значение, нищо, освен Ник, вкусът на устните му, мирисът на море по кожата му.

Отново зазвучаха крясъците на чайките и всичко стана каквото беше. Сара се изтръгна от прегръдката. По неговото лице бе изписана същата изненада, сякаш и той бе пометен от една необяснимо мощна вълна.

— Предполагам заради това — каза меко той.

Тя поклати глава, неспособна да скрие объркването си. Той я бе целунал. Всичко се случи толкова бързо, толкова неочаквано, че тя не можеше да разбере смисъла на постъпката му. И въпреки това го желаше. С всяка изминала секунда гладът ѝ за него нарастваше.

— Защо го направи?

— Просто се случи. Сара, не исках да... — Неочаквано рязко той се извърна. — Не, по дяволите! — избърбори той и отново се обърна към нея. — Взимам си думите назад! Много даже исках да го направя!

Тя се отдръпна, по объркана откогато и да било. Какво ѝ ставаше? Само допреди дни си мислеше, че е лудо влюбена в Джефри.

А сега, в този момент, Ник О'Хара бе единственият мъж, когото желаше. Все още усещаше вкуса му по устните си, все още усещаше допира му и мислите ѝ все се въртяха над великолепното усещане, породено от целувката му. Не, не можеше да му позволи да остане с нея. Вече не, не и след това.

— Моля те, Ник — промълви тя. — Върни се във Вашингтон. Трябва да намеря Джефри, а ти не можеш да дойдеш с мен.

— Почакай, Сара!

Тя вече се бе отдалечила.

Приблжиха селото в мълчание. Сара вече не знаеше какво да му каже. Нещата бяха много по-простички, когато бяха само приятели, когато бяха просто двама, които искаха да намерят отговори. Сега само като го погледнеше и в нея лумваха огньовете, за които дори не бе подозирала, че съществуват.

Снощи бе уморена и уплашена и бе дори доволна, че ще остане в неговата стая. А днес вече всичко се промени. Налагаше се да го изостави. Щом се върнеха в Лондон, тя ще си събере багажа и ще се изнесе от хотел „Кенмор“. И сама можеше да намери Джефри.

Когато стигнаха в Маргейт, тя вече бе убедена как ще пристигне. Нищо не бе в състояние да промени решението ѝ. Той сигурно ще опита и тя бе убедена, че е така по изражението му и по инатливо стиснатата челюст. Той все още не бе приключил с нея. Пътуването до Лондон щеше да се окаже доста дълго.

Също като двама непознати те вървяха един до друг към взетата под наем емджи, паркирана на улицата, осеяна с множество малки магазинчета. Точно зад емджито бе спрял същият черен форд, който се влачи след тях през целия път от Лондон. Това бяха хората от ЦРУ. Значи вече се бяха отказали да се крият и преструват. Вече действаха напълно открито. Така на Сара ще да ѝ бъде по-лесно да се отърве от тях.

Единият от агентите се виждаше зад затъмненото стъкло. Когато минаха покрай колата им, тя погледна към тях. Вътре никой не помръдваше. Ник забеляза същото. Той се спря и почука на прозореца. Агентът дори не трепна, не заговори. Да не би да спеше? Трудно можеше да се прецени през затъмненото стъкло.

— Ник? — прошепна тя. — Да не би да му се е случило нещо?

— Не се спирай — каза тихо той и я побутна към емджито. — Влизай веднага в колата. — Той спокойно отключи вратата. — Влизай и да не си се показала.

— Ник...

Той внимателно приближи форда. Кипящо любопитство я накара да го последва. Застана точно зад него на тротоара, докато той бавно и предпазливо се протегна към вратата на шофьора. Агентът все още не се бе помръднал. Ник се поколеба още една секунда и отвори вратата със замах.

Рамото на агента се отпусна настрани. По прозореца се плъзна лице и огромни втренчени очи. Ръката му се изплъзна от колата и се провеси на улицата. Ник се дръпна ужасен, когато яркочервени капки се посипаха по тротоара.

ОСМА ГЛАВА

Сара изпищя. В следващия момент от прозорците на форда забълваха пистолетни изстрели. Ник и Сара се хвърлиха на земята, за да се прикрият. Ник се просна върху нея на асфалта. Младата жена дори не можеше да говори. Дъхът ѝ бе излязъл, когато падна.

Ник се превъртя настрани и я изблъска напред.

— Колата... влизай в колата! — изкрещя той.

Грубата му команда я накара да се подчини веднага. Също като ужасено животно, тя се промъкна в емджито. Изстрелите разбиваха витрини, а навсякъде около тях хората пищяха. Ник се приведе зад Сара, промъкна се над нея и се строполи зад волана. Вече бе извадил ключовете, когато се намести.

Моторът запали. Сара се опитваше да затвори вратата, но я спря крясъкът на Ник.

— Наведи се! Залегни, по дяволите!

Тя се смъкна на пода.

Без да има добра видимост, той даде рязко на заден. Блъсна се във форда. Превключи на първа, изви рязко волана на дясно и натисна до край газта. Колата излетя. Сара се блъсна безпомощно в седалката. Колата изви рязко на улицата. Стрелкаха се сляпо и безцелно по пътя и всеки момент можеха да се блъснат в нещо. Тя се стегна.

Не се блъснаха. Чуваше се единствено бръмченето на мотора и грубата ругатня на Ник, когато превключи на трета.

— Затвори си вратата! — нареди той.

Тя изви поглед към него. Беше стиснал волана с две ръце, а очите му бяха приковани на пътя. Бяха в безопасност. Ник владееше положението. От двете им страни тесните улички на Маргейт профучаваха бързо.

Сара дръпна вратата.

— Защо се опитват да ни убият?

— Добър въпрос!

Сякаш от нищото изскочи камион. Ник рязко изви. Зад тях се чу писъка на гуми и гневния вик на шофьора.

— Този агент...

— Бяха му прерязали гърлото.

— О, господи...

Пред тях се появи надпис „Маргейт“. Ник превключи на четвърта. Селото оставаше назад. Сега покрай прозорците профучаваха празните поля.

— Но кой, Ник? Кой се опитва да ни убие?

Ник вдигна поглед към огледалото за обратно виждане.

— Да се надяваме, че няма да разберем.

Тя извърна глава назад, изпълнена с ужас. Някакво синьо пежо ги настигаше бързо. Бегло мерна шофьора и непрозрачните му слънчеви очила.

— Дръж се — нареди Ник. — Сега ще се повозим...

Той натисна педала до край и емджитото се вмъкна в потока коли с една-единствена безразсъдна маневра. Пежото се стрелна след тях. Колата на преследвача бе по-голяма и по-тромава. Навлезе в погрешната лента и едва не закачи някакъв товарен пикап. Грешката му коства секунда, в която се наложи да намали скоростта. Пежото изостана. Само че потокът коли се разреждаше. Когато останеха сами на пътя, от това състезание нямаше да има никакъв смисъл. Пежото бе прекалено бързо.

— Няма да успея да се отърва от него, Сара!

Тя улови отчаянието в гласа му. Бяха обречени и не можеха да направят абсолютно нищо. „Аз съм виновна за всичко, помисли си тя, заради мен Ник ще умре.“

— Сложи си колана — нареди той. — Вече не ни остават много възможности.

Нямаме много възможности. Добър начин на изразяване, когато краят приближава. Тя наблюдаваше неумолимото приближаване на преследвача. Отново видя шофьора и отразения блясък по непрозрачните стъкла на очилата. Има нещо чудовищно, нещо нечовешко в тези, на които не можеш да видиш очите.

Тя закопча колана и погледна Ник. Профилът му издаваше целеустременост и спокойствие, както бе впил поглед в пътя. Беше

прекалено зает, за да се отдава на страха. Единствено ръцете му го издаваха. Кокалчетата му бяха побелели.

На пътя имаше отклонение. Лявата част водеше към Кентърбъри. Ник зави рязко нагам и тя усети как коланът се връзва в нея. Пежото за малко не изпусна отбивката.

Излезе от платното, но след това шофьорът овладя колата и настъпи газта след тях по магистралата за Кентърбъри.

Гласът на Ник, приглушен, но уверен, пробди облака мъгла, с който страхът бе обвинил мозъка ѝ.

— Всеки миг ще започне да стреля. Наведи глава. Аз ще следя пътя, доколкото мога. Ако катастрофираме, излизаш и тичаш с всички сили. Резервоарът може да избухне.

— Няма да те оставя!

— Напротив, ще го направиш.

— Няма, Ник!

— *По дяволите!* — кресна той. — *Ще правиш каквото ти кажа!*

Пежото бе точно зад тях, толкова близо, че Сара успя да види зъбите на шофьора, оголени в доволна усмивка.

— Защо не стрелят? — изписка тя. — Достатъчно близо са, за да ни улучат.

Пежото закачи задната им броня. Сара се притисна към вратата, а Ник изви волана надясно, а след това наляво. Пежото се подхлъзна и изостана няколко метра.

— Разбра ли сега защо? — дочу тя отговора на Ник. — Искат да ни избутат от пътя.

Последва нов удар, този път от лявата страна на бронята. Ник отново изви волана. Пежото бе до тях. Двете коли пътуваха успоредно. Неспособна да помръдне от ужас, Сара се улови, че се вглежда през прозореца към лицето на убиеца. Русата му коса бе толкова белезникава, че кичурите, смъкнали се над непрозрачните очила изглеждаха почти бели. Бузите му бяха хлътнали, а кожата — безжизнена като восъчна. Той се хилеше доволно.

Смътно забеляза преградата на пътя. Беше така хипнотизирана от лицето на убиеца и от смъртоносната усмивка. В този момент чу, че Ник рязко си поема дъх. Отклони бързо поглед към завоя и колата, спряна на пътя.

Ник изви волана рязко надясно и навлезе в платното за обратно движение. Чу се пищене на гуми. Той едва успяваше да овладее колата, докато останалите автомобили срещу тях също извиваха, за да ги избегнат. Зелените поля се завъртяха пред погледа на Сара, а след това се преместиха към ръцете на Ник, който се бореше с волана. Смътно дочу металния сблъсък и шума от счупено стъкло някъде зад тях.

В този момент светът застина. Двамата откриха, че са сред стадо учудени крави. Сърцето на Сара отново започна да бие. Едва в този момент усети, че трябва да диша. В същия миг Ник настъпи газта и върна емджитото на магистралата.

— Това ще ги позабави — каза той.

Думите му се сториха смешни на Сара. Тя извърна поглед назад. Пезото лежеше на една страна в полето. Застанал в калта до колата се бе изправил русият шофьор, мъжът със смъртоносната усмивка. Дори от това разстояние, тя забеляза яростта на лицето му. И той, и пезото се смалиха в далечината, а после изчезнаха.

— Добре ли си? — попита Ник.

— Да. Да... — Тя се опита да преглътне, но устата ѝ сякаш бе пълна с пясък.

Ник изсумтя.

— Едно е очевидно. Няма начин да продължиш сама.

Сама? Самата мисъл я ужасяваше. Не, нямаше никакво желание да е сама. Никога вече! Но доколко можеше да разчита на Ник? Той не беше войник, а дипломат, бюрократ. Сега бе действал, следвайки инстинктите си, без да разчита на някакво специално обучение. И все пак той бе единственото, което оставаше между нея и убиеца.

На пътя предстоеше разклонение. Кентърбъри и Лондон оставаха на запад. Ник зави на изток по пътя, който водеше към Дувър.

— Какво правиш? — попита Сара, изпълнена със страх, когато подминаха отклонението за Лондон.

— Няма да се връщаме в Лондон — отвърна той.

— Но ние имаме нужда от помощ...

— Вече им видяхме помощта. Май нещо не успяха да ни помогнат, а? Приключихме със защитата и наблюдението.

— Но в Лондон ще сме на по-сигурно място!

Той поклати глава.

— Нищо подобно. Тъкмо там ще ни чакат. Цялото това фиаско доказва, че не можем да разчитаме на собствените си хора. Може би просто не са достатъчно компетентни. Може да има и по-лошо...

По-лошо? Да не би да говореше за предателство? Тя си мислеше, че кошмарът е свършил, че просто ще почукат на вратата на посолството в Лондон и ще се отпуснат в ръцете на ЦРУ, които с готовност ще ги защитават. Дори не ѝ бе минавало през ума, че хората, на които вярва, могат да искат да я убият. Просто нямаше смисъл!

— ЦРУ няма да убият собствените си хора! — изтъкна тя.

— Може би не самото Управление. Може би някой вътре. Някой, които има други връзки.

— Ами ако грешиш?

— По дяволите, я помисли малко! Агентът няма просто да си седи и да чака някой да му пререже гърлото! Бил е изненадан. Изненадан от човек, когото е познавал, на когото е имал доверие. Сигурно е замесен и вътрешен човек. Някой, който иска да ни премахне от пътя си.

— Но аз не знам нищо!

— Може и да знаеш. Може би просто не си разбрала.

Тя поклати трескаво глава.

— Не, това е истинска лудост. *Това е лудост!* Ник, аз съм една напълно обикновена жена. Ходя на работа, пазарувам, готвя... просто не съм шпионин! Не съм като... като Ив...

— Значи вече е крайно време да започнем да мислим като нея. И двамата. Аз също съм новак в тази игра. А не мога да се отърся от усещането, че съм затънал до шия.

— Можем да вземем самолет за вкъщи... за Вашингтон...

— Да не би да си въобразяваш, че там ще си на по-сигурно място?

Не, помисли си тя с все по-нарастващо отчаяние. Той е прав. Вкъщи едва ли ще бъде по-сигурно. Нямаше накъде да бягат.

— Къде тогава ще отидем? — попита отчаяно тя.

Той погледна часовника си.

— Часът е дванайсет — отвърна той. — Ще зарежем колата и ще се качим на катамарана в Дувър. Така ще стигнем най-бързо до Кале. Ще вземем влака за Брюксел. Там двамата с теб ще изчезнем. Поне за известно време.

Тя се загледа безизразно в пътя. „За известно време?“ — чудеше се тя. — „Колко дълго е това известно време? Може би завинаги? Дали ще стана като Ив, винаги да бягам, винаги да надзъртам през рамо?“

Само преди час, на скалите на Маргейт, беше съвсем ясно какво ѝ се искаше да направи — трябваше да открие Джефри и да разбере истината за брака си. Сега нещата бяха коренно различни, а целта пред тях — толкова наложителна, че нищо друго нямаше значение.

Трябваше да остане жива.

За Джефри ще мисли по-късно. Ще има време да помисли къде е и как да го открие. *Трябваше* да го открие, защото единствено той можеше да ѝ даде отговорите. Но сега не можеше да си позволи да гледа толкова напред в бъдещето.

Забеляза колко силно Ник е стиснал волана. Той също се страхуваше. Ето това я ужасяваше най-силно — фактът, че дори и Ник О'Хара се страхува.

— Май ще трябва да ти се доверя — каза тя.

— Така излиза.

— На кой друг можем да се доверим, Ник?

Той я погледна. Отговорът му бе категоричен и окончателен.

— На никой.

Рой Потър грабна слушалката още при първото извънмяване. Думите, които чу го накараха веднага да натисне копчето за запис. Гласът на Ник О'Хара се носеше над пропукването на връзката, направена от другата страна на Ламанша.

— Само едно искам да ти кажа.

— О'Хара — изрева Потър. — Къде, по дяволите...

— Изчезваме. Престани да ни дишаш във врата.

— Не можеше да си позволиш да изчезваш! О'Хара, слушай! Имаш нужда от нас!

— Да бе, как ли пък не.

— Да не си въобразяваш, че ще останеш жив без ничия помощ?

— Точно това си въобразявам. А ти ме чуй добре, Потър. Огледай собствените си хора. Защото има нещо много гнило в Дания. Само ако разбере, че ти си замесен, ще ти закова задника на стената.

— О'Хара, чакай...

Линията прекъсна. Потър изломоти някаква ругатня и затвори. След това с нежелание погледна към Джонатан ван Дам.

— Живи са — каза той.

— Къде са?

— Не ми каза. В момента проследяват разговора.

— Ще се свържат ли с нас?

— Не. Решили са да изчезнат.

Ван Дам се приведе над бюрото.

— Искам ги, господин Потър. Искам ги час по-скоро. Преди някой друг да се е добрал до тях.

— Но, господине, той се страхува. Не ни вярва...

— Никак не се изненадвам като имам предвид последния гаф. Намери ги!

Потър грабна слушалката, кълнейки тихичко Ник О'Хара по всички възможни начини. Той беше виновен за всичко.

— Тарасов? — излая той. — Откри ли номера?... Какво, по дяволите, означава това *някъде* в Брюксел? Вече знам, че е в Брюксел! Искам проклетия адрес! — Той хлопна слушалката.

— Просто наблюдение — каза Ван Дам. — Нали това беше планът? И какво излезе накрая?

— Двама от най-добрите ми агенти следяха жената. Нямам представа какво се е объркало. Единият от хората ми все още е в неизвестност, а другият е в моргата...

— Пет пари не давам за умрелите агенти. Искам Сара Фонтейн. Ами гарите и летищата?

— Бюрото в Брюксел вече се е заело с проблема. Аз летя тази вечер. Забелязано е движение в банковите им сметки, теглили са значителни суми. Май смятат да изчезнат за дълго.

— Не спирайте да наблюдавате сметките им. Разпространете снимките им. Дайте ги на местната полиция. На Интерпол, на всеки, който е готов да ни сътрудничи. Не я арестувайте, просто я намерете. Имаме нужда и от психологически профил на О'Хара. Искам да разбера какви са му мотивите.

— О'Хара? — изсумтя Потър. — Мога да ви разкажа всичко, което искате да знаете.

— Каква, според вас, ще е следващата му крачка?

— Той е нов в тази игра. Няма представа как да си смени самоличността. Говори обаче великолепен френски. Може да се мотае из Белгия, без да му мигне окото. А е и умен. Може да се окаже доста трудно.

— Ами жената? Ще успее ли и тя да се смеси с местното население?

— Тя не знае чужди езици, доколкото ми е известно. Напълно неопитна е. Ако е сама, ще бъде напълно безпомощна.

Тарасов влезе в стаята.

— Намерих адреса. Уличен телефон е, в центъра на града. Няма как да го проследим.

— Кого познава О'Хара в Белгия? — попита Ван Дам. — Има ли приятели, на които вярва?

Потър се намръщи.

— Трябва да проверя досието му...

— Ами господин Либерман от консулството? — предложи Тарасов. — Той сигурно знае кои са приятелите на О'Хара.

Ван Дам погледна одобрително Тарасов.

— Това е добро начало. Радвам се, че тук има поне един мислещ човек. Нещо друго?

— Чудех се, господине, дали да не разгледаме въпроса и от друга страна, дали няма нещо друго, което да подтиква този човек да постъпи така... — В този момент Тарасов забеляза мрачното предупредително изражение на лицето на Потър. Затова продължи прибързано: — Но, господин Потър, разбира се, познава отлично О'Хара.

— Какво точно искахте да кажете, господин Тарасов? — настоя Ван Дам.

— Чудя се, дали той не... ами дали не работи за някого.

— Няма начин — намеси се Потър. — О'Хара е независим.

— Вашият човек повдига доста съществен въпрос — отбеляза Ван Дам. — Да не би да сме пропуснали нещо, когато отстранихме О'Хара?

— Прекарал е четири години в Лондон — каза Тарасов.

— Имал е възможност да осъществи различни контакти.

— Вижте, аз познавам човека — настоя Потър. — Той не би работил за друг.

Ван Дам се направи, че не го е чул. На Потър му се стори, че говори пред звукоизолиран прозорец. Защо ли винаги се чувстваше като аутсайдер, оплескал с горчица десетгодишния си костюм? Беше работил здравата, за да се докаже като добър агент, а все не беше достатъчно, не и в очите на хора като Ван Дам. На Потър определено му липсваше *стил*.

Тарасов имаше същия този стил. А пък Ван Дам... Дори костюмът му бе на Савий Роу, а часовникът — ролекс. Беше наистина умен и си бе взел жена с пари. И Потър трябваше да направи така. Трябваше да се ожени за някоя богата. Сега тя щеше да му плаща издръжка.

— Очаквам скоро да имате резултати, господин Потър — подхвърли Ван Дам и си наметна палтото. — Уведомете ме веднага щом научите нещо. Как ще се справяте с О'Хара после, си е ваша работа.

Потър се намръщи.

— И какво означава това?

— Оставям на вас да си го обясните. Просто бъдете дискретен. — Ван Дам излезе от стаята.

Потър се загледа объркано в затворената врата. Какво искаше да каже с това „си е ваша работа“? Той самият отлично знаеше какво би *направил* с Ник О'Хара. Бившият му колега бе просто още един от високопарните дипломати от кариерата. Потър прекалено добре познаваше този тип хора. Те умираха да гледат от високо на обикновените шпиони. Нито един от тях не си цапаше ръцете с мръсната работа и тя оставаше за Потър. По дяволите, та нали *все някой* трябваше да я свърши! Когато нещата си вървяха безпроблемно, никой не го забелязваше. Но щом нещо се объркаше, познай на чий гръб се стоварваше всичко?

Обидите, които двамата с О'Хара си размениха преди година, все още звучаха в ушите му. И то, защото дълбоко в себе си той знаеше, че О'Хара е бил прав. Смъртта на Соколов бе по негова вина.

Този път нямаше да допусне грешка. Вече бе загубил двама от агентите си. А най-лошото бе, че бе изпуснал следите на госпожа Фонтейн. Господ му бе свидетел, че няма да допусне нов провал. Дори ако се наложеше да претърси всеки хотел в Брюксел, щеше да ги намери.

Поради някакви свои причини, Джонатан ван Дам бе твърдо решен да ги намери. Кой знае как О'Хара бе успял да провали една толкова проста операция. Той бе неочакваният фактор, незначителната подробност, която бе останала недогледана, тъкмо тази невидима брънка, която кара оперативните работници да сънуват кошмари. Ван Дам бе притеснен от думите на Тарасов, че О'Хара може би вече не е просто един влюбен мъж. Дали пък наистина не работеше за друг?

Ван Дам се загледа в чинията с печено месо и се замисли над тази притеснителна вероятност. Седеше сам в любимия си лондонски ресторант. Храната тук не бе никак лоша. Агнешките пържоли бяха крехки, розови, а наденичките — домашно приготвени. Пържените картофи ги правеха сухи, не ги оставяха потънали в мазнина, но той така или иначе не ги изяждаше. Харесваше му светлината от свещите и приглушените разговори наоколо. Обичаше да има хора около него, приятно му бе присъствието на тези непознати. Така успяваше да се съсредоточи над висящите проблеми.

Привърши пържолата, отпусна се назад на стола и бавно отпи от чудесното порто. Да, младият Тарасов бе повдигнал интересен въпрос. Беше опасно да се предполага, че нещата са такива, каквито изглеждат. Ван Дам, много повече от другите бе наясно именно с този факт. Цели две години му се налагаше да търпи това, което външните хора наричаха щастлив брак. Цели две години бе споделял леглото на жена, която едва търпеше. Покорно я бе прибирал след запоите ѝ, понасяше безропотно избухванията ѝ, а след това и извиненията и разкаянието. И през всичкото време се смееше в себе си, докато слушаше забележките на приятелките ѝ. „Да знаеш, Джонатан, че Клаудия е много щастлива с теб!“ или пък „Ти си направо съвършен за нея!“, дори „Такива късметлии сте и двамата!“. Смъртта на Клаудия бе шок за всички, най-вече за самата Клаудия. Мръсната кучка си бе въобразявала, че ще живее вечно.

Да, портото *наистина* бе превъзходно. Той си поръча още една чаша. Някаква жена през една маса го заглеждаше, но той не ѝ обърна внимание, защото странно как инстинктът му подсказа, че и тя ще се окаже същата. Същата като Клаудия.

Проблемът Сара Фонтейн и Ник О'Хара отново го разтревожи. Знаеше, че да се открие човек като О'Хара, който говори отличен френски, би било невъзможно в град като Брюксел. Сара Фонтейн беше нещо друго. Тя само трябваше да си отвори устата в неподходящ момент и играта свършваше за нея. Най-добре да се съсредоточи, за да я намери, О'Хара ще остане за после. Тя бе по-лесната плячка. В края на краищата, тя беше тази, която им трябваше.

Сара притисна колене към гърдите си, свита на твърдия матрак. Погледна отново часовника си. Ник го нямаше вече два часа и през всичкото това време тя остана седнала като зомби, докато непрекъснато се слушваше да чуе стъпките му. Не спираше да мисли. Мислеше за страховете си и се чудеше дали някога отново ще се почувства сигурна и спокойна.

Във влака, на който се качиха от Кале, тя се стараеше да потиска паниката, да не обръща внимание на предчувствието, че ще се случи нещо ужасно. Всичките ѝ сетива бяха изострени до болка. Долавяше всеки звук, всяко трепване, дори забеляза конец, провиснал от униформата на контрольора. Изведнъж подробностите придобиха ново значение. Животът им зависеше от тривиални неща като например изражението в очите на някой непознат.

Пътуването мина безпроблемно. Пристигнаха в Брюксел необезпокоявани. Часовете се нижеха и притъпяваха страха ѝ, докато ужасът отстъпи място на нестихващо безпокойство. Поне за момента бе на сигурно място.

Но къде се бе дянал Ник? Не може да не се върне за нея. Не искаше дори и да си помисля за друга възможност. Че например са го заловили. Или пък че се е осъзнал и е решил да се оттегли от тази безнадеждна каша. Кой мъж със здрав разум ще чака безропотно смъртта да го застигне?

Стана и се приближи до прозореца. Сумракът размиваше очертанията на града. През сивия ръмеж, покривите на Брюксел изпъкваха като призраци.

Тя запали единствената гола крушка. Стаята бе малка, занемарена, просто кутийка на втория етаж на някакъв запуснат хотел. Всичко миришеше на прах и мухъл. Двойният матрак бе целият на

буци. Дървеният под бе покрит единствено с малко изтрито килимче, цялото в петна. Преди няколко часа нямаше значение как изглежда стаята. Сега четирите стени я докарваха до лудост. Почувства се като в капан. Последно беше яла на закуска и изпитваше отчайваща нужда да хапне нещо. Само че трябваше да чака завръщането на Ник.

Той най-сетне се върна.

Някаква врата долу се хлопна. Тя се извърна рязко и се заслуша в отекващите по стълбите стъпки, които проскърцаха по коридора. Чу как ключът влиза в ключалката. Топката се завъртя. Вратата се отвори със скърцане. Тя застина. Някакъв непознат застана на прага.

Нищо у него не ѝ беше познато. Носеше черна рибарска шапка, прихлупена ниско над очите. Полуизгоряла цигара, от която се виеше дим, висеше в самия край на устата му. От него се носеше воня на риба и вино, която човек не можеше да не забележи, както и прокъсаното късо палто. Когато мъжът вдигна поглед, Сара се разсмя от облекчение.

— Ник! Това си ти!

Той се намръщи.

— Че кой друг може да бъде? — Той огледа палтото с неприязън. — Нали е адски гнусно? Мирише така, като че ли притежателят му се е споминал в него. — Той загаси цигарата и ѝ подхвърли кафяв амбалажен плик.

— Новата ви самоличност, мадам. Гарантирам, че никой няма да е в състояние да ви познае.

— Боже, направо ме е страх да погледна. — Тя отвори плика и извади къса черна перука, пакетче фиби и рядко грозна черна вълнена рокля. — Май на овцата ѝ е отивала повече — въздъхна тя.

— А, няма да ми мрънкаш за роклята. Бъди доволна, че те не нагласих в мини поличка и мрежести чорапи. Честна дума, и това ми мина през ум.

Тя погледна подозрително перуката.

— Черна, а?

— Само такава имаше на разпродажба.

— Никога не съм си слагала преди. Кое ѝ е лицето? Така ли?

Избликът му на смях я накара да се изчерви.

— Не, точно обратното. Дай на мен, аз ще я оправя.

Тя си я нахлупи.

— Няма да стане така.

— Напротив. Виж, съжалевам, че се изсмях. Просто трябва да я нагласиш правилно. — Той грабна фибите от леглото. — Ела тук и се обърни. Първо трябва да приберем твоята коса.

Тя се обърна послушно и го остави да ѝ прибере косата. Беше много несръчен. Сама щеше да свърши тази работа много по-успешно. Но когато усети първото му докосване, топлината му, някакво задоволство плъзна по тялото ѝ и ѝ се прииска той никога да не свършва. Беше толкова успокояващо, толкова невероятно чувствено, мъж да те гали по косата, особено пък мъж с нежни, внимателни ръце като Ник.

Когато напрежението се стопи от раменете на Сара, Ник усети, че собственото му напрежение набъбва неудържимо. Дори докато се бореше с фибите, той откри, че не успява да откъсне поглед от гладката кожа на врата ѝ. Погледът му се плъзна надолу по фините кости на гръбнака и после към ключицата. Усещаше кичурите коса като жарък огън между пръстите си. Топлината се надигаше на талази от пръстите, разпространяваше се и слизаше надолу към стомаха. Вече познатата фантазия се завихри в главата му. Сара бе изправена пред него в спалнята, гърдите ѝ голи, косата ѝ се стеле по раменете.

Съсредоточи се насила над това, което вършеше. А какво всъщност вършеше? А, да. Перуката. С непохватни пръсти започна да нагласява фибите.

— Не знаех, че пушиш — прошепна сънено тя.

— От известно време не пуша. Отказах ги преди години. Тази вечер запалих, за по-голяма достоверност.

— Джефри пушеше. Не успях да го накарам да ги остави. Това е единственото, заради което се карахме.

Той преглътна шумно, когато непокорен кичур се изхлузи и падна върху ръката му.

— Ау, тази фиба ме боде, Ник.

— Извинявай. — Той постави перуката на главата ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. Изражението ѝ, смесица от съмнение и недоволство, го накара да се усмихне.

— Изглеждам глупаво, нали? — въздъхна тя.

— Не, изглеждаш различно, което всъщност е важното.

Тя кимна.

— Значи изглеждам глупаво.

— Хайде, пробвай роклята.

— Какво е това? — попита тя и повдигна дрехата. — Един размер за всички.

— Знам, че е големичка, но не ми се искаше да я изпускам. Беше...

— Не ми казвай. Била е на разпродажба, нали? — Тя се разсмя. — Добре. Ако ще се правим на двойка, трябва да си отиваме. — Тя огледа опърпаните му дрехи. — А ти какъв се предполага, че си? Някой скитник?

— Ако съдим по миризмата на палтото, бих казал, че съм пияница рибар. Да приемем, че си ми жена. Само една съпруга може да се помири с такъв мърляч.

— Добре, аз съм твоята съпруга, която е много, много гладна. Сега можем ли да отидем да ядем?

Той пристъпи към прозореца и огледа улицата.

— Мисля, че вече е достатъчно тъмно. Хайде, преоблечи се.

Тя го послуша. Ник се загледа към обгърнатия от нощта град, опитвайки се да не обръща внимание на изкусителните шумове зад него, на блузата, която се смъкваше от раменете ѝ, на шепота на полата, докато се плъзгаше по бедрата.

Изведнъж осъзна колко нелепа е цялата ситуация.

Цели четири години Ник О'Хара бе успял да живее независим, воден от здравия си разум. През всичките тези четири години, той бе държал под ключ чувствата си, без да допуска жени до себе си. И ето че най-неочаквано, не друга, а Сара Фонтейн бе успяла да се промъкне през задната врата. Сара, която очевидно все още обичаше Джефри. Сара, заради която за две седмици и половина го отстраниха от работа, стреляха по него, заради която едва не се преби с кола. Началото бе наистина впечатляващо.

Просто нямаше търпение да разбере какво още го очаква.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В задимената кръчма се носеше весел смях. Двамата седяха на клатушкаща се маса и пиеха бутилка бургундско. Виното бе силно и тръпчиво, селско вино, помисли си Сара, докато допиваше третата си чаша. Заведението изведнъж бе станало прекалено топло и прекалено светло. На съседната маса няколко старци си разказваха за отминали времена над хляб и вино и смехът им ехтеше в ушите ѝ. Проскубана котка се промъкна между столовете и се настани над паничката с мляко до бара. Сара жадно поглъщаше новите впечатления и звуци. Колко бе хубаво да се криеш. Колко бе хубаво да си отново сред хората, макар и само за една нощ! Дори петната от восък по покривката ѝ се сториха много красиви.

През мъглата цигарен дим, тя забеляза, че Ник ѝ се усмихва. Раменете му бяха уморено отпуснати като на човек, който се е трудил дълго и неуморно цял живот. Страните му бяха потъмнели от наболата брада, небръсната цял един ден. Не можеше да повярва, че това е същият мъж, с когото се запозна в лъскавия кабинет само преди две седмици. Но и тя тогава не бе същата жена. Страхът и обстоятелствата ги бяха променили и двамата.

— Добре се справи с яденето — отбеляза той и кимна към празната чиния. — Сега по-добре ли се чувстваш?

— Много по-добре. Бях гладна като вълк.

— Кафе?

— След малко. Искам да си допия виното.

Той поклати глава, пресегна се и отмести чашата ѝ настрана.

— Не е ли по-добре да спреш? Не можем да си позволим да сме небрежни.

Тя погледна преместената чаша с раздражение. Както обикновено, Ник О'Хара се опитваше да я командва. Крайно време беше да окаже някаква съпротива. Пресегна се и демонстративно придърпа чашата.

— Никога през живота си не съм била пияна — каза тя.

— Сега не е моментът да пробваш.
Тя го погледна непреклонно и отпи.
— Това да не ти е хоби? Да нареждаш на хората какво да правят?
— Какво искаш да кажеш?
— Още от първия ден, в който се запознахме, контролираш всичко, не е ли така?
— Контролирам тебе или нещата?
— И двете.
— Ами. Гениалната идея да отскочиш до Лондон бе твоя. Да не би да си забравила?
— Още не си ми казал защо тръгна след мен. Бил си ми ядосан, това ли е?
— Бях направо побеснял.
— Затова ли дойде? За да ми извиеш врата?
— Ако трябва да съм честен, мина ми през ума. — Той повдигна чашата вино към устните си и загледа Сара над ръба. — После размислих.
— Защо?
— Заради начина, по който изглеждаше в полицейското управление. Беше толкова изоставена, така беззащитна.
— Мога да съм много по-силна, отколкото си мислиш.
— Така ли?
— Не съм дете, Ник. На трийсет и две съм. Винаги съм се грижила сама за себе си.
— Не казвам, че си некадърна. Ти си изключително умна жена. Високо уважаван изследовател.
— Ти пък откъде знаеш?
— Прегледах секретното ти досие.
— А, ясно. Това мистериозно досие. И какво научи?
Той се отпусна на стола.
— Чакай да помисля. Сара Джилиън Фонтейн, завършила университета в Чикаго. Съавтор на шест изследователски доклада в областта на микробиологията. Успехи при спечелването на стипендии през последните две години, което не е никак зле като се има предвид колко са затегнали държавния бюджет. Очевидно си умна. — Той поспря. После добави тихо: — Освен това ми се струва, че имаш нужда от моята помощ.

Замълчаха, когато келнерът мина, за да прибере сметката. Когато човекът се отдалечи, Ник продължи напълно сериозно:

— Много добре ми е известно, че можеш и сама да се грижиш за себе си, Сара. Когато всичко е наред. Но сега нещата са доста объркани.

Нямаше смисъл да противоречи.

— Добре — въздъхна тя. — Признавам си, Ник. Уплашена съм. Освен това съм уморена. Писна ми все да внимавам. Писна ми да се оглеждам, преди да направя и крачка на улицата. Вече не знам кой е приятел и кой — враг. — Погледна го сериозно. — Но недей да ме подценяваш. Готова съм да направя каквото е необходимо, за да остана жива.

— Добре. Защото преди всичко това да свърши, може да се наложи да се превърнеш в още пет различни жени. Не забравяй, че вече не си Сара Фонтейн. Не би могла да бъдеш, поне не и на обществени места. Затова забрави за Сара.

— Как?

— Измисли си някоя друга. Изпипай всички детайли. Бъди тази нова личност. Сега опиши самата себе си: Коя си ти?

За момент тя се замисли.

— Аз съм съпруга на рибар... и се опитвам да свързвам двата края...

— После?

— Животът ми не е лек. Много съм уморена. Имам и деца. Шест деца, които не спират да пицят.

— Така е добре. Продължавай.

— Съпругът ми, той... — Тя насочи поглед към Ник. — Искам да кажа ти... ти не си стоиш много вкъщи.

— Било е достатъчно често, за да ти направя шест деца — изтъкна той с усмивка.

— Апартаментът ни е претъпкан. И всички се надвикваме.

— Щастливи ли сме?

— Не знам. Щастливи ли сме?

Той килна замислено глава.

— След като аз представлявам половината от това измислено семейство, поне да си кажа мнението. Да, щастливи сме. Обичам си

децата, петте момичета и момчето. Обичам и жена си. Често обаче съм пиян и не съм много нежен.

— Биеш ли ме?

— Когато си го заслужаваш. — След това добави нежно: — После обаче, много, много съжалявам.

В същия миг погледите им се преплетоха, по начина по който двама непознати се вглеждат един в друг и откриват, че се познават добре. Очите му се промениха. Тя се зачуди какво ли ще бъде усещането да бъде под него в твърдото им легло. Прииска ѝ се да бъде притисната под тежестта на тялото му. Въпреки че Джефри бе нежен любовник, у него имаше студенина и безразличие. Знаеше, че Ник ще бъде различен. Сигурно ще я подчини с един замах.

С несигурни пръсти тя посегна към чашата.

— Колко дълго сме женени? — попита тя.

— Четиринайсет години. Аз бях на двацет и четири. А ти... само на осемнайсет.

— Сигурна съм, че мама не е била очарована.

— Нито пък моята. Но това няма значение. — Той обви ръката ѝ със своята. От допира му, дланта ѝ изтръпна. — Бяхме луди един за друг.

Нещо в гласа му я накара да замълчи. Играта, започнала уж на шега в началото, кой знае как се промени. Тя усети бученето на кръвта в ушите си, усети как всичко около нея се разтапя — и заведението, пълно с непознати, и смехът, и димът. Пред погледа ѝ останаха само лицето и очите на Ник, лъскави като сребро, загледани в нея.

— Да — повтори той, толкова тихо, че тя едва улови думата. — Бяхме луди един за друг.

Звукът от чашата, която тя изпусна на масата я върна към действителността. Тя наблюдаваше в захлас как бургундското се разлива по покривката. Шумът в кръчмата изведнъж набъбна и я обгърна.

Ник вече бе скочил, стиснал някаква салфетка. Тя остана да седи смълчана, докато той попиваше разсипаното. „Аз съм пияна, помисли си тя. Сигурно съм пияна, щом се държа така.“

— Сара? Какво има?

Тя блъсна стола назад и се втурна навън. Нощният въздух ѝ подежда като студена плесница. По средата на алеята пред

заведението, тя чу стъпките на Ник. Той тичаше след нея. Не спря, докато не я хвана и завъртя към себе си. Намираха се в средата на някакъв площад. Сградите наоколо блестяха като златни на светлината на лампите. Около затворилите колички за цветя лежах пръснати смачкани цветни листенца, от които се разнасяше аромат.

— Сара, чуй ме.

— Това е измислица, Ник! — каза тя, докато се опитваше да се отскубне от него. — Нищо повече! Една глупава игра, която измислихме!

— Не, това вече не е игра. Не и за мен.

Той я привлече до себе си толкова рязко, че не ѝ остана време да се съпротивлява или дори да почувства изненада. Усещаше единствено, че е замаяна, че пропада в тъмнината, усети как се отпуска на гърдите му. Не ѝ остана време да се отдръпне и дори да си поеме дъх.

Ник имаше вкус на вино, на силното селско бургундско, а тя се остави на опиянението. Опита се да разбере какво точно чувства, но в този момент нямаше никаква логика. Устните ѝ се разтвориха. Ръцете ѝ се сплетоха зад врата му и тя усети, че косата му е мокра.

— Сара, о, Сара — простена той и се отдръпна, за да я погледне. — Това вече не е игра. Това е наистина. По-истинско от всичко друго, което съм изпитвал.

— Страхувам се, Ник. Страхувам се да не направя нова грешка. Както стана с Джефри...

— Аз не съм Джефри. По дяволите, аз съм обикновен човек, който приближава средна възраст, а и не съм много богат. Не и особено умен. Просто... Сара, аз съм *самотник*. От толкова време съм все сам. Желая те. Толкова много те желая, че съм готов и в ада да вляза...

С въздишка я привлече към себе си. Тя зарови лице в смрадливото палто, но миризмата вече не я притесняваше. За нея имаше значение единствено Ник, че се е облегнала на рамото му, че ръцете му я притискаха.

Ръменето премина в истински дъжд и капките се посипаха по паважа. През смях, Ник и Сара затичаха покрай осветени прозорци, покрай влюбени, приютили се под чадъри, покрай някаква фурна, от която се носеше аромат на пресен хляб и кафе.

Когато се изкачиха по стълбите до стаята, и двамата бяха съвършено мокри. Тя застана до леглото, а дъждовната вода се стичаше от дрехите ѝ, докато чакаше Ник да заключи вратата. Той се извърна и я загледа мълчаливо, докато тя свалеше перуката и разпусна косата си. Влажните медни кичури се посипаха на вълни по раменете ѝ. Светлината хвърляше странни отблясъци по лицето ѝ. Водата се стичаше по мократа ѝ коса, надолу по бузите.

Той се приближи към нея с бляскави очи. Когато докосна лицето ѝ, тя потръпна. Той нежно покри устните ѝ със своите. Сара отново усети вкуса на вино, а след това и дъждовните капки, които се стичаха по бузата му към нейните устни. Ръцете му се плъзнаха по врата ѝ, до най-горното копче на роклята. Разкопча го, след това мина на следващото и така едно по едно, докато роклята се разтвори. Пръстите му се плъзнаха под вълнената материя. Той пое едната ѝ гърда в дланта си.

Сега и двамата тръпнеха, но под мокрите дрехи, възпламененият огън вече бе лумнал.

Той се измъкна от палтото и го остави да падне на пода. Мократа му риза бе студена като лед до голите ѝ гърди. Крушката над тях сякаш се поклатяше и разпращаше приглушена светлина. Двамата се отпуснаха на матрака и пружината изскърца, когато той легна до нея. Нетърпеливите му пръсти разтвориха ризата и той я метна на пода. Сара си спомни за какво бе мислила по-рано тази вечер, че Ник няма да бъде нежен, че ще я подчини със замах.

Наистина ли искаше той да го направи? Тя го желаше не по-малко силно и той го усещаше! Усещаше също така и объркването ѝ. Намръщи се, отдръпна се и я погледна.

— Сара, ти трепериш — прошепна той. — Защо?

— Страхувам се, Ник.

— От какво? От мен ли?

— Не знам. От себе си, май... Страхувам се, че ще се чувствам виновна.

— Защото сме се любили?

Тя стисна очи.

— О, господи, какво правя аз? Той е жив, Ник! Съпругът ми е жив...

Ръката му бавно се отдръпна от гърдата ѝ и се премести към лицето, за да я накара да го погледне. Взираше се в нея и се опитваше да проникне отвъд очите, в ума ѝ. Този поглед разруши цялата ѝ защита. Никога преди не се бе чувствала толкова гола.

— Кой съпруг, Сара? Саймън Данс? Джефри? Един призрак, който никога не е съществувал?

— Той не е призрак, а истински човек.

— И ти наричаш това, в което си била въввлечена, брак?

Тя поклати глава.

— Не. Не съм чак толкова глупава.

— Тогава забрави го, Сара! — Той притисна устни към челото ѝ и тя усети топлия му дъх в косата си. — Изхвърли тези спомени. Те не са истински. Продължи живота си.

— Но част от мен все още си задава въпроса... — Тя въздъхна. — Научих нещо за себе си, Ник, нещо, което никак не ми харесва. Обичала съм една илюзия. Той е бил точно това, нищо повече от една мечта. А на мен толкова ми се искаше да е истина. Искаше ми се да е истински, защото имах нужда от него. — Тя тъжно поклати глава. — Нужда. Точно това ни унищожава. Заслепява ни за всичко друго. А сега имам нужда от теб.

— И това толкова ли е лошо?

— Вече не съм сигурна какви са ми мотивите. Дали се влюбвам в теб? Или просто се самоубеждавам, защото имам нужда от теб?

Бавно и с нежелание Ник започна да закопчава роклята.

— Няма да разбереш отговора на този въпрос — отвърна той, — докато не си в пълна безопасност. Не и докато нямаш възможност да ме оставиш, когато пожелаеш. Едва тогава ще знаеш със сигурност.

Тя докосна устните му.

— Не че не те желая, Ник. Просто... — Думите ѝ заглъхнаха.

Той забеляза вътрешната борба в очите ѝ, тези доверчиви очи, които не криеха никакви тайни. Желаяше я. Това желание бе толкова силно, че само като я погледнеше у него се събуждаше остър глад. Желаяше я, но времето и обстоятелствата не бяха подходящи. Тя все още бе в шок. Дори и да не бе имала съпруг, Ник не си въобразяваше, че Сара е жена, която лесно би се отдала на някой мъж.

— Ти си разочарован — каза тихо тя.

Той си наложи да се усмихне.

— Признавам, така е.

— Просто...

— Недей — накара я той да замълчи. — Няма нужда да ми обясняваш. Полежи тук до мен. Нека да те прегърна.

Тя зарови лице в топлото му голо рамо.

— Ник, моят ангел-хранител.

Той се засмя бързо и тихо.

— А пък аз бях готов да запокитя прашасалия ореол.

Двамата лежаха мълчаливо, а лумналите пламъци бавно отмираха и стихваха в тлееща жарава. Защо не можеха да си намерят някоя хижа, обградена с морава, където никой няма да ги намери? Това бяха опасни, нереалистични мечти. Дори и да се сбъднеше, тя нямаше да е доволна. Не и докато не разгадаеше миналото. Не и докато все още таеше съмнения по отношение на Джефри.

— Какво ще правим, Ник? — прошепна тя.

— Мисля по въпроса.

— Не можем да продължим да бягаме.

— Не можем. Парите ще ни стигнат може би за няколко месеца.

Но дори и да ни стигнат завинаги, това винаги ще ни заплашва. Ти все ще се чудиш. Никога няма да си свободна... — Той я погледна напрегнато. — Трябва да затвориш тази страница от живота си — обясни той. — А за да го сториш, трябва да го открием.

Все едно да бе казал, че трябва да полетят до луната. Беше еднакво непосилна задача. Как биха могли да претърсят цяла Европа заради един човек? И което беше по-лошо, как да го намерят, без да ги заловят? И двамата бяха неопитни, попаднали против волята си в игра с невидими участници и неизвестни залози, освен един — техният живот.

— Няма кой знае колко, на което да се опрем — каза Ник. — Днес се наложи да рискувам. Обадох се на Рой Потър.

Тя рязко се дръпна от ръцете му и се вгледа в него.

— Обадил си се на него?

— От един уличен телефон в града. Виж, той вече знае, че сме в Брюксел. Сигурно е получил и разпечатка от банковите ни сметки. Обзалагам се, че парите, които теглихме, вече мигат на някой от компютрите в ЦРУ.

— Защо му се обади? Мислех, че му нямаш доверие!

— Нямам му доверие. Ами ако греша? Ако той наистина е честен човек? Това обаждане поне ще го накара да се замисли. Сега ще си огледа хората, ако вече не го е направил.

— Той ще започне да ни търси...

— Брюксел е голям град. А ние винаги можем да се преместим.
— Погледът му стана напрегнат. — Сара, аз може да имам всичките връзки на света, но всичко останало зависи от теб. Ти си била женена за Джефри. Мисли, Сара. Къде би могъл да отиде?

— Мислила съм толкова много. Наистина не знам.

— Възможно ли е да ти е оставил някакво съобщение? На място, където не си се сетила да погледнеш?

— У мен е само чантата ми.

— Тогава започваме с нея.

Тя дръпна чантата от нощното шкафче и я изтърси на леглото. От нея се изсипа обичайният хаос, който цареше в дамските чанти, и неплатените сметки, които бяха взели от пощенската кутия на Ив.

Ник взе портфейла и погледна въпросително.

— Давай — каза тя. — Нямам никакви тайни. Не и от теб.

Той измъкна кредитните карти една по една, а след това и снимките. За няколко секунди остана вгледан в снимката на Джефри, а после я постави на леглото. С годините в портфейла се бяха натрупали снимки на племенници и сега те всички се разпиляха.

— Ти носиш цял албум в себе си — отбеляза той.

— Сърце не ми дава да ги изхвърля. Ти никакви снимки ли не носиш?

— Само шофьорската си книжка.

Докато той прехвърляше листчетата, тя прерови всички джобчета — телефонни номера, визитки, дребни спомени — и през всичкото време се чудеше защо той не носи снимки. Толкова ли неприятен е бил разводът му? И защо не е имало други жени оттогава? Това ѝ напомни колко малко знае за него.

Сложи си очилата и започна да отваря пощата, адресирана до Ив.

Сметките бяха три. След като огледа електричеството, тя прегледа изпратената кредитна сметка. Ив бе използвала картата само два пъти този месец. И двете покупки бяха от Хародс, и двете бяха типично женски.

Отвори и третата сметка. Тя бе за телефона. Бързо огледа сумите и се готвеше да я остави при другите две, когато една дума накрая привлече вниманието ѝ — *Берлин*. Беше разговор с чужбина, някаква вечер преди две седмици.

Тя сграбчи ръката на Ник.

— Я погледни тук! Последното.

Очите му се разшириха и той дръпна бележката от ръката ѝ.

— Разговорът е от деня на пожара.

— Тя ми каза, че се е опитвала да му се обади, помниш ли? Сигурно е знаела къде в Берлин да го намери.

— Как може да прояви такава небрежност и да остави следа?

— Може да не е звъняла директно на него. Може би обаждането е до някой посредник. Свързка. Нито е знаела какво му се е случило нито пък къде е. Ник, тя сигурно е била обезумяла от притеснение... затова се е обаждала в Берлин. Интересно на кого ли е този номер?

— Не можем да се обадим. Все още не.

— Защо не?

— Обаждане от чужбина на този етап би уплашило всяка свързка. Ще изчакаме, докато пристигнем в Берлин. — Той започна да прибира нещата ѝ в чантата. — Утре тръгваме. В Дюселдорф ще се качим на експреса. Аз ще купя всички билети. Най-добре е да се качим отделно и да се срещнем във влака.

— А като стигнем в Берлин?

— Ще се обадя на този номер и ще разберем кой е там. Имам един стар приятел в консулството в Берлин, Уес Коригън. Той може и да ни свърши черната работа.

— Сигурен ли си, че може да му се има доверие?

— Мисля, че да. Бяхме заедно в Хондурас. Той беше добър...

— Нали каза, че не можем да имаме доверие на никого?

Той кимна сериозно.

— Нямаме друг избор, Сара. Трябва да поемем този риск. Разчитам на едно приятелство... — Той внезапно забеляза тревогата в очите ѝ. Без да каже и дума я привлече в ръцете си и я положи на възглавниците. Това бе само един неумел опит да изключи страха, обхванал и двамата.

— Какво ужасно чувство, да нямаш бъдеще — прошепна тя. — Щом се опитам да се вгледам напред, ми се привижда Ив.

— Ти не си Ив.

— Тъкмо това ме плаши. Ив знаеше какво прави. Била е обучена да оцелява. А ето че сега е мъртва. Какви са моите шансове?

— Ако това ще те успокои, имаш мен.

Тя докосна лицето му и се усмихна.

— Да, имам теб. Защо съм такава късметлийка?

— Сигурно това са вятърните мелници.

— Нищо не разбирам.

— Либерман каза, че са ме наричали Дон Кихот, защото все съм се сражавал с вятърни мелници. Смешна работа. Не съм и предполагал, че съм толкова смешен.

— Да не би аз да съм някоя от твоите вятърни мелници?

— Не. Ти не си. — Устните му потънаха в косата ѝ. — Ти си много повече.

— Не е нужно да оставаш с мен, Ник. Те търсят мен. Можеш да се прибереш...

— Шшшт, Сара.

— Ако ме оставиш, ще те разбере. Наистина.

— И какво ще направиш сама? Не знаеш и дума на немски. Френският ти е... ами... доста странно звучи. Не, имаш нужда от мен.

Ето пак. *Нужда*. Да, той беше прав. Тя имаше нужда от него.

— Освен това — каза той. — Не мога да те оставя сама точно сега.

— Защо?

Той тихо се разсмя.

— Защото съм един безработен неудачник. Когато всичко свърши, смятам да живея на твой гръб.

Тя се изправи на лакът и го погледна. Той бе присвил сънено очи, а голата крушка хвърляше странни отблясъци по лицето му.

— Ник. Моят любим Дон Кихот. — Тя нежно сведе устни към неговите и го целуна. — Това е за Берлин — прошепна тя.

— Да — прошепна на свой ред той и я привлече към себе си. — За Берлин.

Свежо и красиво утро. Линиите на влака, които само преди малко бяха мокри, скучно сиви, внезапно проблеснаха в златно на

светлината на ранобудното слънце. От релсите се издигаше пара. На перона, където бе застанала Сара, пътниците сваляха дъждобраните и шаловите си. Днес щеше да бъде един топъл и приятен априлски ден. Ученички в униформи се радваха на слънчевите лъчи със затворени очи, с лица, обърнати като цветни пъпки към слънцето. Зимата в Белгия бе дълга и влажна, и цялата страна копнееше за настъпването на пролетта.

Ник и Сара стояха на няколко метра разстояние един от друг на перона и от време на време се споглеждаха. Ник бе неузнаваем. С ниско нахлупената шапка и провисналата от ъгълчето на устата цигара, той се бе подпрял на една колона, намръщен на целия свят.

В далечината се чу потракването на приближаващ влак. Този сигнал привлече хората и те станаха от скамейките. Също като вълна се скупчиха на самия край на перона, докато влакът за Антверпен бавно спираше. Появи се цял поток слизащи. Имаше бизнесмени, облечени във вълнени костюми, студенти в стандартните сини дънки и раници, елегантни жени, които скоро щяха да се отправят към къщи, ръцете им заети с покупки.

От самия край на опашката Сара забеляза, че Ник смачка цигарата с ток и се качи. Секунда по-късно лицето му се появи на един прозорец. Дори не се погледнаха.

Опашката доближаваше. Още няколко метра и тя щеше да е на сигурно място във влака. И тогава, с периферното си зрение улови странен проблясък. Странен прилив на страх я накара да се обърне към светлината. Това бе слънчев лъч, отразен от непрозрачни очила.

Замръзна на мястото си. До гишето за билети стоеше мъж със светлоруса коса, вперил поглед във вратата на вагона. Въпреки че колоната на перона го скриваше, Сара зърна лицето и веднага го позна. Усети как се вледенява. Беше същият мъж, който я гледаше през прозореца на пезото. Мъжът със смъртоносната усмивка.

А тя бе точно пред погледа му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Първият ѝ импулс беше да се обърне и да побегне, да се загуби сред пъстрата тълпа. Само че всяко рязко движение веднага би привлякло вниманието му. Мъжът щеше да я забележи, че тича и щеше да се усъмни. Трябваше да продължи да се движи напред и да се надява, че той няма да я разпознае.

Започна трескаво да търси прозореца, където бе видяла лицето на Ник. Само ако можеше да му даде знак, че се нуждае от помощ. Прозорецът се оказа прекалено назад и не успя да го зърне дори.

В самото начало на опашката, някакъв възрастен пътник си бе изпуснал билета на земята. Човекът бавно се наведе, за да го вдигне. „Боже господи, моля те, побързай!“, молеше се тя. Колкото по-дълго останеше тук, толкова повече време щеше да има преследвачът да я огледа. Тя преглътна паниката и се опита да влезе в ролята, която си бе избрала, на болнава белгийка. Сведе поглед и здраво стисна чантата си подмишница. Сърцето ѝ блъскаше като обезумяло. Черната перука ѝ приличаше на благословен щит, закрил я от очите на мъжа. Може би перуката ще се окаже достатъчна. Той търси жена с червеникавокестенява коса. Може пък да не я забележи.

— Госпожо?

Тя се дръпна, когато усети нечия ръка върху своята. Някакъв старец я теглеше за ръкава. Тя го загледа глупаво, докато той бърбеше високо на бърз френски. Сара се опита да си изтегли ръката, но той я държеше здраво и размахваше дамски шал. Той отново повтори въпроса и посочи към земята. В този момент тя разбра, поклати глава, за да му покаже, че тя не е изпускала шал. Старецът сви рамене и отмина.

Сълзите ѝ бяха готови да рукнат, когато се обърна, за да се качи. Тогава откри, че някой е препречил пътя.

Вдигна поглед и видя собственото си ужасено изражение, отразено в непрозрачните слънчеви очила.

Русият се усмихна.

— Госпожо? — каза тихо той. — Елате...

— Не, не! — прошепна тя и отстъпи назад.

Той пристъпи към нея и нещо в ръката му проблесна, предмет, който сякаш остави гореща следа в съзнанието ѝ. Представи си дъгата, която острието ще направи, обзе я предчувствие за болката, която ще ѝ причини. Усети как полита назад, но не тя бе отстъпила, а влакът потегли. Щеше да остане.

Видя как вратата се отдалечава към края на перона. Сега беше последният ѝ шанс да се измъкне.

Сара усети, че мъжът се приближава към нея. Той пристъпи напред, към плячката, която се готвеше да се обърне и да избяга.

И Сара наистина побягна. Само че в противоположна на очакваното посока. Вместо да се обърне, тя се втурна покрай него след набирация скорост влак.

Това неочаквано действие я дари с безценна секунда преднина. Той не бе очаквал подобно нещо.

Влакът се движеше все по-бързо. Оставаха няколко крачки до края на перона и тогава нямаше да успее да го хване. Краката ѝ сякаш бяха пълни с олово. Чуваше забързаните крачки на мъжа зад себе си и усещаше, че я настига. Сърцето ѝ бе готово да се пръсне, докато пробягваше последните метри. Дръжката до вратата бе на сантиметри. В този момент пръстите ѝ стиснаха студената стомана. Стисна я с всички сила, за да се задържи.

Подпря се на стъпалото и се отпусна задъхана. Сгради и градини профучаваха, пред очите ѝ играеха светли цветни петна. Болката в гърлото ѝ намаля, за да се превърне в непонятно ридание, предизвикано от облекчение. *Успях...*

Някаква сянка закри слънцето. Стъпалото се огъна под нечия тежест и хладен повей смрази раменете ѝ, когато усети приближаването на собствената си смърт. Не ѝ бяха останали сили да се бори, а и вече нямаше накъде да бяга. Не можеше да направи нищо, освен да се свие, докато мъжът се надвесва над нея.

Влакът продължаваше да набира скорост. Бумтенето на колелата отекваше в главата ѝ и изместваше всички други звуци, освен яростното блъскане на сърцето ѝ. *Ти не може да си истински, ти си някакъв кошмар!*

Тя стоеше като хипнотизирана, докато той се надвесваше над нея и закриваше слънцето. Очакваше сянката му да я погълне.

И тогава някъде зад нея се чу приглушен звук на ярост. Тя усети движението, преди да е видяла озлобения ритник. Надвисналата сянка се стрелна назад със стон.

Русият сякаш вися безкрайно дълго, увиснал в безкрайния полет назад. Слънцето проблесна по изпитото бледо лице, а очилата се плъзнаха настрани. Сякаш някаква магия го събори от стъпалото, а ругатнята му бе погълната от тракането на колелата. Зърна го за последно, докато се изправяше на чакъла, а после той изчезна от погледа ѝ. Кой знае как тя бе все още жива, дишаше. Беше успяла да се изтръгне от кошмара.

— Господи, Сара!

Нечии груби ръце я повдигнаха нагоре, далече от стъпалото, далече от смъртта. Тя потръпна и се отпусна в ръцете на Ник. Той я прегръщаше толкова силно, че тя усети ударите на сърцето му.

— Всичко е наред — повтаряше шепнешком той. — Всичко е наред.

— Кой е той? — извика тя. — Защо не ни оставя на мира?

— Сара, чуй ме. *Слушай!* Трябва да слезем от този влак. Трябва да се махнем, преди да е пресрещнал влака...

„И какво ще правим?“, искаше да изкрещи тя. „Къде ще отидем?“

Той огледа пейзажа, който отминаваше покрай тях. Движеха се прекалено бързо, за да могат да скочат.

— Следващата спирка — каза той. — Ще се наложи да пътуваме по друг начин. Пеша. На автостоп. Щом пресечем холандската граница ще се качим на друг влак, който пътува на изток.

Тя се притисна в него, без да чува думите му. Опасността се бе превърнала в нещо всепоглъщащо. Мъжът с очилата се оказа повече от обикновено човешко същество. Той притежаваше свръхестествена сила, за него обичайните страхове бяха непонятни. Сара затвори очи и си го представи как я чака на следващата гара, а също и на следващата. Дори и Ник нямаше да успее да я предпазва от него завинаги.

Тя се загледа напред в релсите и отправи молитва следващата гара да е скоро. Трябваше да слязат преди той да успее да ги хване в капан. Да изчезнат някъде в провинцията, бе единственият им шанс.

Само че релсите продължаваха безкрайно, чак до хоризонта. Струваше й се, че влакът се е превърнал в стоманен ковчег, който ги отнася право в ръцете на убиеца.

Кронен огледа насиненото си лице в огледалото и в гърдите му като алена магма се надигна гняв. Жената бе успяла да му избяга за втори път. Беше му в ръцете на перона, но се шмугна покрай него в някаква напълно неочаквана посока. А после го изритаха от влака като някакво животно и то тъкмо когато я бе пипнал. Това го ядоса най-много.

Кронен заби ядно юмрук в огледалото. За втори път този Ник О'Хара му се изправяше на пътя. И кой беше той, все пак? От ЦРУ? Приятел на Саймън Данс? Който и да беше, Кронен щеше да му види сметката щом ги откриеше двамата със Сара.

А сега щеше да бъде доста трудно да ги открие.

Бяха изчезнали. Когато сътрудниците на Кронен пресрещнаха влака в Антверпен, жената и придружителят ѝ бяха изчезнали. Можеха да са навсякъде. Нямаше никаква представа накъде са се упътили и защо.

Налагаше се отново да се обади на стареца за помощ. Това накара Кронен да се поколебае, а след това отново да се ядоса на жената, задето бе успяла да избяга, на придружителя ѝ, заради намесата му. Скъпо ще си плати тя, за всички неприятности, които му причини.

Русият си сложи очилата. Синината ясно личеше на дясната скула. Това бе унизителен спомен, че го е победило едно невзрачно същество като Сара Фонтейн.

Това, разбира се, бе временно. Старият ще я търси, а той има очи навсякъде, дори и на най-неочаквани места. Да, ще я открият отново.

Не може вечно да се крие.

Някакви гълъби шумно пляскаха с криле и събудиха Сара. Тя отвори очи. В сумрака различи гладки каменни стени, долови ново пляскане на криле и бавното протяжно скърцане на дървеното колело на мелницата. Един гълъб се настани на перваза на прозореца и

започна да гука. Скърцането и пукането напомняха на звуците в някой стар кораб. Докато лежеше на сламата, я изпълни странно чувство на учудване, а също и страх, че ѝ остава толкова малко живот. А тя бе така жадна за живот! Никога не бе изпитвала подобен глад. Едва сега, докато гълъбите пляскаха с криле и светлината бавно залязваше, Сара усети колко ценни са ѝ тези мигове. И всеки един от тях дължеше на Ник.

Обърна се към него и се усмихна. Той спеше на сламата до нея, ръцете му сплетени зад врата, а гърдите му бавно се повдигаха и спускаха. Горкият изтощен Ник. Бяха пътували на автостоп през холандската граница, а след това вървяха пеша много километри, или поне така ѝ се стори. В момента бяха на около километър и половина от най-близката гара. Сара се възпротиви да се качат на друг влак. „Ще чакаме, докато се стъмни“, съгласи се той. Намериха си място за почивка, в някаква мелница в полето и щом се отпуснаха на сеното в каменната кула, веднага заспаха.

„Берлин, помисли си тя, дали някога ще успеем да стигнем?“

Сгуши се до Ник и се заслуша в равномерното му дишане. Той се събуди рязко и ръката му се плъзна около нея, за да я прегърне.

— Скоро ще се стъмни — прошепна тя.

— А-ха.

— Искане ми се никога да не си тръгваме от това място.

Той въздъхна сънено.

— И на мен.

За малко останаха притиснати, заслушани в проскърцването на механизма, на перките, които се въртяха при всеки повей на вятъра. Неочаквано той се засмя.

— Каква ирония — каза той. — Смелият Дон Кихот се крие във вятърна мелница. Струва ми се, че ги чувам как се смеят в Лондон.

— Да се смеят? Но защо?

— Защото тъпият О'Хара пак се е забъркал в нещо.

Тя се усмихна.

— Може и да се е забъркал. Само че не е тъп. И никога не е бил тъп.

— Благодаря за този вот на доверие.

Тя го погледна с любопитство.

— В думите ти има толкова много огорчение, Ник. Толкова ли е зле във Външно министерство?

— Не. Работата си е хубава. Ако успееш да изключиш съвестта си. Когато постъпваш, те карат да подпишеш един документ. В него се казва, най-общо, „Когато съм сред хората, се заклевам винаги да следвам установените директиви“. Аз го подписах.

— И това е голяма грешка, така ли?

— Щом се замисля за абсурдната политика, която трябваше да поддържам. Да не забравям и коктейлите. Всеки път си на крак и се стараеш да не се напиеш от шерито. Всички игри, които играехме с руснаците! Бяхме също като деца, които се опитват да си разберат тайните.

— Ясно. Дипломацията е някакъв ужас.

Той се усмихна.

— Поне не е толкова неприятна като войната.

— А пък аз те мислех за бюрократ.

— Такъв съм, нали по цял ден прехвърлям хартийки.

— Но, Ник, ти си най-небюрократичният мъж, когото познавам! Вярвай ми, познавам не един и двама!

— Мъже ли?

— Не, глупчо. Бюрократи. Онези във Вашингтон, които ми отпускат стипендиите. Ти не си като тях. Ти си... *съпричастен*.

— Много си права. Съпричастен съм — разсмя се той.

— Не само към мен. Към целия свят. Повечето хора пет пари не дават за друго, освен за собственото си съществуване. А пък ти си готов да се бориш и заради непознати.

— Вече не. Правех го преди. Докато бях в колежа всичко това бе от огромно значение за мен. Ако искаш вярвай, но двамата с Тим Грийнстайн веднъж прекарахме една много студена нощ зад решетките. Арестуваха ни заради незаконно събрание, което провеждахме пред вратата на ректора. Но, знаеш ли, напоследък хората май пет пари не дават за света. Може би просто остаряваме. — Той докосна лицето й. — Или просто откриваме, че има по-важни неща.

Гълъбите неочаквано запляскаха с криле и надолу се посипа слама като златен дъждец. И двамата се изправиха, а той започна да вади сламките от косата й.

— А ти каква беше в колежа? — попита той. — Сигурно много послушна.

— Прилежна.

— Разбира се.

— Досега винаги съм успявала да заобикалям препятствията.

— Като например мъжете ли?

Тя го перна лекичко с пръст по носа и се усмихна широко.

— Като например мъжете.

Погледите им останаха преплетени. Ушите ѝ се изпълниха с бумтенето на собственото ѝ сърце и проскърцването на вятърната мелница.

— Сега вече се чудя какво съм пропуснала — прошепна тя.

— Вършила си всичко онова, което си сметнала за важно. То е имало смисъл. Обичаше си работата, нали?

Тя кимна. Изправи се, приближи се към вратата и погледна обработените поля.

— Да. Има нещо много приятно да разгадаеш всичко под микроскопа. Можеш да се приближиш още по-близо, или ако поискаш да се отдалечиш само с едно трепване на лещата. Всичко е напълно безопасно, под контрол. Но знаеш ли, никога до този момент не се бях замисляла. В лабораторията ми няма прозорци. Не можеш да погледнеш навън... — Тя поклати глава и въздъхна. — Сега вече нищо не е под контрол. Но пък никога не съм се чувствала толкова жива. Нито пък по-уплашена, че може да умра.

— Не говори за това, Сара. Дори не си го и помисляй. — Той се приближи зад нея и я извърна към себе си. — Ще се наслаждаваме на всеки миг и на всеки ден. Само това ни остава.

— Знам.

— Ти си силна, Сара. В някои отношения си много по-силна от мен. Едва сега разбирам, че...

Наведе се и я целуна, с дълбока продължителна целувка, като мъж, жаден да усети вкуса ѝ. В каменната кула над тях птиците гукаха, а светлината неусетно залязваше. Благословената нощ, сигурността, породена от тъмнината обви полята.

Ник се отдръпна със стон. Дишаше тежко.

— Ако продължаваме така, със сигурност ще изпуснем следващия влак. Не че имам нещо против, но... — Той отново

притисна устни към нейните. — Време е да тръгваме. Готова ли си?

Тя си пое дълбоко дъх и кимна.

— Да, готова съм.

Старецът сънуваше.

Ниенке стоеше пред него, дългата ѝ коса прибрана със синя кърпа. По широкото ѝ обикновено лице личаха следи от работата в градината, а тя се усмихваше.

— Франц — каза тя, — трябва да направиш каменна пътека между розите, за да могат приятелите ни да се разхождат сред цветята. Сега все обикалят около храстите, но никога не успяват да стигнат до средата, където е най-красивата лавандула и жълтите пъпки. Те дори не ги забелязват. Все трябва да ги вода до там, а обувките им се калят. Само една каменна пътека, Франц, също като в хижата в Дордрехт.

— Разбира се — отвърна той. — Ще помоля градинаря да я направи.

Ниенке се усмихна. Приблужи се към него. Когато протегна ръка, за да я докосне, синята ѝ кърпа неочаквано изчезна. На мястото на косата на Ниенке сега имаше ален огнен ореол. Той се опита да го махне, преди да е обхванал лицето ѝ, но в ръцете му останаха плътни кичури коса. Колкото повече се опитваше да махне пламъците, толкова повече коса и плът оставаха между пръстите му. Малко по малко, докато се опитваше да я спаси, той разкъса жена си. Погледна към ръцете си и забеляза, че горят, но не усети болка, не усети абсолютно нищо. Тих вик се откъсна от гърлото му, когато видя, че Ниенке го е напуснала завинаги.

На Уес Коригън му трябваша цели пет минути, за да отвори на думкането на задната врата. Когато най-сетне отвори, по пижама, наметнал отгоре халата за баня, той премига изненадано, когато видя кои са нощните посетители. На прага стояха двама. Когато ги погледна за пръв път, реши, че са непознати. Мъжът бе висок, белокоп, небръснат. Жената носеше грозен пуловер и сива шапка. Дъхът им излизаше на пара в студената нощ.

— Какво стана с доброто старо гостоприемство? — попита Ник.

Уес зяпна.

— Какво по... Ник? Ти ли си това?

— Може ли да влезем?

— Ами, да! Разбира се! — Все още замаян, Коригън им посочи да влязат в кухнята и затвори вратата. Той бе нисък набит мъж в средата на тридесетте. На силната светлина в кухнята, кожата му изглеждаше бледа, а очите бяха подпухнали от съня. Огледа посетителите си и поклати удивено глава. След това погледът му се спря на бялата коса на Ник. — Господи. Толкова ли много време е минало?

Ник поклати глава и се усмихна.

— Най-обикновен талк. Но бръчките са си мои. Има ли още някой в къщата?

— Само котката. Ник, какво, по дяволите, става?

Ник мина покрай него, за да отиде в хола.

— Трябваше ли да съм уведомен за всичко това? — извика след него Уес. Ник не отговори. Обърна се към Сара, тъкмо когато тя си сваляше шапката. — Ами, здрасти. Аз съм Уес Коригън. А ти коя си?

— Сара.

— Ясно. Приятно ми е да се запознаем. Това ли е начинът, по който Ник гледа да спести някоя стотинка от приятелките си?

— Улицата ми се стори чиста — каза Ник, когато се върна в кухнята.

— Естествено, че е чиста. Всеки четвъртък мият.

— Искам да кажа, че не си под наблюдение.

Коригън го погледна глупаво.

— Ами то аз вода доста еднообразен живот. Я стига, приятелю. Какво става?

Ник въздъхна.

— Нещо сме я позагазили, Уес.

Коригън кимна.

— Май и сам успях да стигна до това заключение. Кой е по петите ви?

— Управлението. И още някои други.

Уес го погледна с недоверие. Отиде бързо до вратата на кухнята, огледа се навън, а после пусна резето. Отново погледна Ник.

— Искаш да кажеш, че те преследва ЦРУ? Какво си направил? Да не си продал някоя и друга национална тайна?

— Дълга история. Ще ни трябва помощта ти.

Уес кимна уморено.

— Точно от това се страхувах. Я седнете, седнете. Боже, какъв хаос цари в тази кухня. Обикновено не ми идват гости в два сутринта. Сега ще сваря кафе. Гладни ли сте?

Ник и Сара се спогледаха с усмивка.

— Умираме от глад — призна Сара.

Коригън се приближи до хладилника.

— Беконът с яйца ще е готов след миг.

Отне им цял час, докато разкажат всичко. Когато приключиха, кафеарката беше празна, Ник и Сара бяха погълнали по шест яйца всеки, а Коригън бе напълно буден и притеснен.

— Защо решихте, че този Потър е замесен? — попита Уес.

— Очевидно той е поел случая. Сара бе освободена по негово нареждане. Сигурно той е наредил на агентите да ни следят до Маргейт. Само че в Маргейт нещата се объркаха. Управлението обикновено не прецаква така собствените си хора без помощ отвън. Някой е наредил агентите да бъдат убити. И този някой след това се опита да ни застреля.

— Мъжът със слънчевите очила. Който и да е той. — Уес поклати глава. — Хич не ми харесва това, в което сте се забъркали.

— И на мен.

Уес бе дълбоко замислен.

— Значи искате да проверя досието на Магус. Може да се окаже трудно, Ник. Ако са го засекретили, няма да успее да се добера до него.

— Намери каквото успееш. Сами няма да успеем да се справим. Докато Сара не открие Джефри и не си изясни нещата, ще трябва да се покриваме.

— Така, така. Тук не е особено приветливо място.

Той ги изпрати до задната врата. Студеното небе бе обсипано със звезди.

— Къде ще спите? — попита Уес.

— Взели сме си стая близо до Ку-дам.

— Можете да се сместите и при мен.

— Прекалено опасно е. Имахме късмет, че минахме безпроблемно през източногерманския пункт. Сигурно вече знаят, че сме в града. Ако са умни, скоро къщата ти ще бъде под наблюдение.

— Кога ще се чуем?

— Ще ти се обадя. Използвам името Барнс. Ще ми позвъниш обратно от външен телефон. И за теб е по-добре да не знаеш къде сме.

— Не ми ли вярваш?

Ник се поколеба на стълбите.

— Знаеш, че не е това, Уес — каза той и побутна Сара към неосветено място.

— Тогава какво?

— Цялата тази работа е много гадна. Мисля, че е по-добре да не си толкова навътре в нея.

Ник и Сара се обърнаха и потънаха в нощта. Докато се отдалечаваха, чуха тихия глас на Уес зад тях.

— Приятелю, аз вече съм вътре.

На зазоряване Сара лежеше сгъснута в прегръдките на Ник. Въпреки че и двамата бяха изтощени, не успяха да заспят. Прекалено много неща зависеха от това, което щеше да се случи този ден. Поне вече не бяха сами. Уес Коригън бе на тяхна страна.

Ник се размърда и тя усети топлия му дъх в косата си.

— Когато всичко това свърши — прошепна той, — искам да сме също като сега. Точно както в този момент.

— Когато това свърши... — Сара въздъхна и се загледа в голия бял таван. — Чудя се дали някога ще свърши. Дали някога ще се прибера вкъщи.

— Ще си отидем вкъщи. Заедно.

Тя го погледна с копнеж.

— Наистина ли?

— Обещавам. Ник О'Хара си държи на обещанията.

Тя обърна лице към рамото му.

— О, Ник. Желая те толкова много. Вече не знам сляпа ли съм, уплашена ли съм, или просто влюбена. Много съм объркана.

— Не, не си.

— Ти не си ли объркан? Поне малко?

— В чувствата си към теб ли? Не. Може и да ти прозвучи глупаво, Сара, но си мисля, че те познавам. Ти си първата жена, за която мога да кажа това.

— Ами жена ти? Нея не я ли познаваше?

— Лорън? — Гласът му, топъл и нежен допреди секунда, изведнъж прозвуча глухо. — Да. Мисля, че я познавах. Когато всичко между нас приключи.

— Какво се обърка, Ник?

Той се отпусна на възглавницата.

— Нали знаеш тази стара приказка, че всеки разказ си има две страни? Бракът ни беше много типичен пример. Ако попиташ Лорън какво се е случило, ще ти каже, че вината е била моя. Сигурно ще ти обясни, че не съм разбирал нуждите ѝ.

— А ако попитам теб?

Той сви рамене.

— Времето минава и човек започва да вижда нещата от друг ъгъл. Сигурно бих казал, че никой няма вина. Но все не мога да забравя какво ми каза тя. — Той се обърна към Сара с толкова тъжно изражение, че тя усети болката му почти физически. — Бяхме женени колко... три години. На нея ѝ харесваше Кайро. Обичаше суетнята в посолството. Беше съпруга на една от най-важните фигури в посолството. Май това беше основната причина, поради която се ожени за мен. Мислеше си, че ще ѝ покажа целия свят. За нещастие, кариерата ми изискваше да поемам постове на места, които за нея не бяха достатъчно цивилизовани.

— Като Камерун ли?

— Точно така. Аз исках мястото там. Щеше да е само за година или две. Но тя отказа да дойде. Тогавя ми предложиха Лондон и тя беше щастлива. Може би в края на краищата нещата щяха да потръгнат. Само че... — Той прекъсна изречението си.

Сара усети как ръката му се вдървява под рамото ѝ.

— Не е нужно да ми разказваш, Ник. Ако не искаш, недей.

— Хората все повтарят, че времето лекува всички рани. Оказва се, че невинаги е така. Знаеш ли, тя забременя. Разбрах го в Лондон. Не ми беше казала. Лекарят на посолството ме поздрави с новината. Каза ми, че ще ставам баща. Бях... по дяволите, Сара, около шест часа

направо летях от щастие. Когато се прибрах разбрах, че тя не иска това дете.

Сара нямаше какво да каже, за да облекчи болката му. Единствено се надяваше, че когато той завърши разказа си, ще се почувства по-добре в прегръдките ѝ.

— Понякога се чудя — каза той, — наистина се чудя как ли щеше да изглежда. Дали щеше да е момиче или момче. Каква щеше да му е косата. Улавям се, че броя годините и си мисля за всички онези рождени дни, които никога няма да прекара. Нямам много роднини. Толкова силно исках това дете. Молих ѝ се да го остави. Само че Лорън го определи като неудобство. — Той погледна Сара с учудване в очите. — *Неудобство*. Какво можех да отговоря?

— Нищо.

— Наистина нищо. Тогава осъзнах, че изобщо не я познавам. Тогава се изпокарахме за какво ли не. Тя си замина и... и се погрижи за неудобството. Никога повече не се върна. Месец по-късно получих документите за развода. Беше препоръчана пратка. Минаха вече четири години.

— Липсва ли ти понякога?

— Не. Почувствах облекчение, когато получих документите. След това останах сам. Така беше по-лесно. Няма болка. Нищо. — Той докосна лицето ѝ и по устните му пробягна усмивка. — Тогава ти влезе в офиса ми. Беше с онези смешни очила. Първия път, когато те видях, дори не обърнах внимание как изглеждаш. Но ето че ти свали очилата и тогава забелязах очите ти. В този момент те пожелах.

— Ще изхвърля тези стари очила.

— В никакъв случай. Много ги обичам.

Тя се разсмя, доволна да чуе всички онези глупави неща, които влюбените казват. За пръв път в живота си се почувства почти красива.

Вятърът се вмъкна през отворения прозорец и довя лек мирис на бензин. Берлин започваше да се събужда. Долетяха и шумовете на уличното движение. Някой наду клаксон, наблизко профуча рейс. Нощта бе свършила. Беше време да започнат с телефонните обаждания.

— Сара? Мислила ли си какво ще стане, когато го намерим?

— Не мога да мисля толкова напред.

— Ти все още го обичаш.

Тя поклати глава.

— Вече не знам кого обичам. Във всеки случай не е Саймън Данс. Може би мъжът, когото обичам никога не е съществувал. Никога не е бил истински.

— Но аз съм — прошепна Ник. — Аз съм истински. И за разлика от Джефри Фонтейн, нямам какво да крия.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Дали ще го намеря тук?

Мисълта не спираше да кръжи в ума на Сара, докато пътуваха в автобуса на север по широките чисти улици, по булевардите, където магазинерите бяха излезли да се порадват на ранното слънце и да пометат тротоарите.

Преди половин час набраха номера, който откриха на телефонната сметка на Ив и разбраха, че е на някакъв цветарски магазин. Жената, която се обади бе мила и любезна. Да, магазинът е на лесно място. Намира се на няколко километра на север от Ку-дам. Спирката е само на една пресечка.

Кварталът не бе много приятен. Сара наблюдаваше как широките улици преминават в алеи, посипани със счупени стъкла, виждаха се неподдържани, грозни къщи. По улиците играеха деца, а пред вратите седяха старци. Да не би Джефри да се криеше в някоя от тези къщи? Да не би да я чакаше в складовата част на цветарския магазин?

Слязоха на някакъв ъгъл. Повървяха и на следващата пресечка откриха мястото. Магазинчето беше малко, с мръсни витрини. На тротоара пред него бяха изнесени пластмасови кошници, пълни с рози. Малко месингово звънче издрънча, щом отвориха вратата.

Посрещна ги аромат на цветя. Пълна жена на около петдесет им се усмихна иззад щанда, отрупан със сатенени панделки, рози и венерин косъм. Правеше букети. За няколко секунди погледът ѝ спря на Сара, а след това го отмести към Ник.

— Guten tag — поздрави тя.

Ник кимна.

— Guten tag. — Той небрежно обходи магазина, спря поглед на хладилните камери с изпотени стъкла, на полиците, отрупани с вази, фигурки от порцелан и изкуствени цветя. Близко до вратата бе поставен траурен венец, опакован в целофан, готов да бъде изпратен.

Продавачката режеше бодлите от розите, а след това започна да увива стеблата в панделка. Приготвяше булчински букет. Докато

работеше си тананикаше, а мълчанието на двамата посетители никак не я притесняваше. Най-сетне остави букета и срещна погледа на Сара.

— Да? — попита тихо тя.

Сара извади снимката на Джефри и я постави на щанда. Жената я погледна, без да каже нищо.

Ник кимна към снимката и я попита нещо на немски. Тя поклати глава.

— Джефри Фонтейн — каза той.

Жената не реагира.

— Саймън Данс — продължи той.

Жената го гледаше безизразно.

— Но вие трябва да го познавате — каза бързо Сара. — Той ми е съпруг и... аз трябва да го открия.

— Сара, нека аз...

— Той ме чака. Ако знаете къде е, позвънете му. Кажете му, че съм тук.

— Сара, тя не те разбира.

— Трябва да ме разбере! Ник, попитай я за Ив. Може пък да познава Ив.

Когато чу въпроса на Ник, жената отново сви рамене. Не знаеше абсолютно нищо за Джефри. А дори и да знаеше, нямаше да им каже.

Всичките им мечти се проваляха в този момент! След като бяха прекосили половин Европа, бяха попаднали в задънена улица. Обзета от отчаяние, Сара напъха снимката обратно в чантата. Германката съвсем спокойно продължи да опакова букета.

Сара се извърна нещастно към Ник.

— И какво ще правим сега?

Той разочаровано се вглеждаше в траурния венец.

— Не знам — измърмори той. — Наистина не знам.

Продавачката започна да разрязва опаковъчна хартия.

Тихият шум накара Сара да потръпне.

— И защо тук — прошепна тя. — Защо се е обаждала точно тук? Трябва да има някаква причина.

Сара направи стъпка към хладилния шкаф и се загледа в съдовете, пълни с карамфили и рози. От аромата на цветята започваше да ѝ прилошава. Напомняше ѝ за мъчителния ден на гробището преди две седмици.

— Моля те, Ник — каза тихо тя. — Нека да си тръгваме.

Ник кимна с глава към продавачката.

— Danke schon.

Жената се усмихна и повика Сара. Учудена, Сара се приближи до щанда. Жената ѝ подаде една роза с увито стебло и прошепна:

— Auf wiedersehen.

Без да изпуска по-младата жена от поглед, продавачката ѝ поднесе розата. Очите им се срещнаха. Бе само един кратък поглед, но Сара веднага разбра скрития смисъл, цветарката ѝ предаваше нещо. Нещо, предназначено единствено и само за нея.

Тя кимна и пое розата.

— Auf wiedersehen! — отвърна тя. След това се обърна и излезе след Ник от магазина.

Навън Сара стисна здраво розата. Мислите ѝ препускаха. Стеблото сякаш я пареше. Трябваше да мобилизира цялата си воля, за да не разкъса опаковката и да прочете съобщението, което бе вътре. Само че нещо в погледа на жената ѝ бе разкрило, че има и второ съобщение, по-скоро предупреждение. Погледът ѝ казваше: *Tu si в опасност от някой до теб.*

Само че единственият до нея бе Ник.

Ник, мъжът, на когото имаше доверие, мъжът, когото обичаше.

След като Джефри изчезна, Ник бе единственият ѝ приятел, нейният закрилник. Винаги когато имаше нужда от него, той бе до нея. Дали пък бе просто съвпадение? Или всичко бе грижливо планирано? Ако бе така, значи планът бе просто брилянтен. Бяха избрали най-подходящият човек за тази работа. Знаели са, че тя ще бъде уплашена и самотна, че отчаяно ще се нуждае от приятел, от човек, на когото да се довери. И точно в този момент, сякаш извикан със силата на магия, Ник се появява в Лондон. От този миг той бе до нея почти двацет и четири часа в денонощието. Защо?

Не искаше да повярва, но отговорът беше очевиден. За да я наблюдава.

Не, не можеше да бъде сигурна. А и го обичаше.

Само че предупредителният поглед на жената сам се появи в главата ѝ. Не можеше да го забрави.

Пътуването с автобуса ѝ се стори безкрайно. През всичкото време ръката на Ник лежеше на коляното ѝ. Допирът му сякаш я

прогаряше. Искаше ѝ се да срещне погледа му, но се страхуваше от това, което би видяла. Страхуваше се, че той ще долови страха ѝ.

Щом се прибраха в пансиона, тя изтича в банята в края на общия коридор и заключи вратата. С треперещи ръце махна хартията от розата. Под крушката над мивката, прочете съобщението. Беше на английски, надраскано набързо с молив.

„Площад Потсдам, един часа, утре.
Не вярвай на никого.“

Тя се загледа в последните четири думи. „Не вярвай на никого.“ Значението им бе очевидно. Беше проявила небрежност. Не можеше да си позволи да допусне нова грешка. Животът на Джефри зависеше от нея.

Разкъса бележката на малки парченца и ги пусна в тоалетната. След това се упъти обратно към стаята, при Ник.

Все още не можеше да го изостави. Първо трябваше да е сигурна. Обичаше Ник и в сърцето си знаеше, че той никога не би я наранил. Но трябваше да разбере за кого работи той.

Утре, на площад Потсдам, щеше да разбере отговорите.

— Започвахме да си мислим, че няма да успееш — каза Ник.

Уес Коригън погледна с неудобство, докато се настаняваше срещу Сара и Ник.

— И аз — измърмори той и погледна назад през рамо.

— Някакви неприятности? — попита Ник.

— Не съм сигурен. Точно това ме притеснява. Точно като във филм на ужасите. Не си сигурен кога ще нападне чудовището. — Той се приведе към тях в напразен опит да се свие на стола така, че да стане невидим.

Чудеха се кое най-дискретно място да изберат, когато попаднаха на това мрачно кафене. Масата им бе осветена от една-единствена свещ. Навсякъде около тях хората си говореха шепнешком и всички се интересуваха единствено от своите дела. Никой не погледна втори път към двамата мъже и жената, заели ъгловата маса.

Почти инстинктивно Сара огледа заведението, за да види дали има заден вход. Ако нещо се объркаше, трябваше да имат място за отстъпление. Вратата се виждаше ясно, но щеше да се наложи да изтичат през цялото помещение. Мислено си проправи път между масите и столовете. Щеше да отнеме най-много три секунди. Ако се стигнеше до такъв момент, налагаше се да се справя сама. Вече не разчиташе на Ник.

В този момент осъзна колко много се бе променил животът ѝ. Преди няколко седмици бе най-обикновена жена с еднообразно ежедневие. Сега обмисляше как би могла да се измъкне.

— Слушай, Ник — каза Уес, след като си бе поръчал бира. — Цялата тази работа ме слиса.

— Какво е станало?

— Ами първо, ти се оказа прав. Наблюдават ме. Малко след като си тръгнахте онази нощ, на улицата пред къщата ми спря малък камион. Там си и остана. Наложих се да се измъквам през задната врата. Не съм свикнал на такъв живот. Ставам нервен.

— Имаш ли нещо за нас?

Уес се огледа отново и снижи глас:

— Първо, прегледах всичко за смъртта на Джефри Фонтейн. Когато ти се обадох преди няколко седмици, всички данни бяха при мен. И доклада на патолога, и полицейските данни. Бях направил цяло досие с бележки и фотокопие на паспорта му...

— И?

— Няма ги. — Той погледна Сара. — Нищо няма. *Всичко* е изчезнало. И не само моята папка. Данните не са ѝ в компютъра.

— Е тогава какво си открил?

— За Джефри Фонтейн ли? Нищо. Сякаш никога не съм писал подобен доклад.

— Не могат просто да заличат съществуването на даден човек.

Уес сви рамене.

— Някой се опитва да направи точно това. Не съм сигурен кой е. Тук в мисията персоналът е голям. Може да е всеки.

Замълчаха, когато сервитьорката им донесе вечерята. Топъл апетитен хляб, охлюви печени в сос от чесън и масло, и резени сирене гауда.

— Ами Магус? — попита Ник.

Уес попи капка масло от брадата си.

— И до това щях да стигна. Добре, значи след като открих, че в нашия архив Джефри Фонтейн не съществува, се порових малко за Магус. Като изключим библейското значение, за това име не съществува нищо.

— Защо ли не ме учудва — каза Ник.

— Нямам разрешително за строго секретните данни. А ми се струва, че това приятелче Магус е точно един от тях.

— Значи не ни остава нищо — попита Сара.

— Не точно.

Ник се намръщи.

— Какво си открил?

Уес бръкна в джоба на сакото си и извади плик. Подхвърли го на масата.

— Открих Саймън Данс.

Ник грабна плика. Вътре бяха сгънати две страници.

— Господи. Погледни! — Той подаде страниците на Сара.

Вътре имаше фотокопие на молба за виза, подадена преди шест години. Имаше и лошо копие на снимка от паспорт. Очите изглеждаха много познати. Ако Сара срещнеше този мъж на улицата, щеше да го подмине, без дори да се обърне.

Сърцето на Сара заби лудо.

— Това е Джефри — каза тихо тя.

Уес кимна.

— Поне така е изглеждал преди шест години. Тогава се е казвал Саймън Данс.

— Как се добра до това?

— Който е разчиствал заради Джефри Фонтейн не се е сетил да се отърве и от Саймън Данс. Може би досието е било прекалено старо. Може би просто са решили, че след като и името и лицето са променени, няма смисъл да си дават труд.

Сара се прехвърли на следващата страница. Видя, че Саймън Данс е имал германски паспорт и адрес в Берлин. По професия е бил архитект. Бил е женен.

— Защо е подавал молба за виза? — попита тя.

— Става въпрос за туристическа виза — обясни Уес.

— Но защо?

— Може би е искал да разгледа забележителностите.

— Или да проучи възможностите — добави Ник.

— Проверихте ли този стар берлински адрес? — попита Сара.

Уес кимна.

— Вече не съществува. Миналата година сградата е била съборена, за да се построят по-високи сгради.

— Значи нищо не ни остава — потвърди Ник.

— Имам още един последен източник — предложи Уес. — Един стар приятел, който е работил за Управлението. Пензионирал се е миналата година. Писнало му да шпионира. Може и да е чувал нещо за Саймън Данс. И за Магус.

— Надявам се — отвърна Ник.

Уес стана.

— Вижте, не мога да се задържам тук прекалено дълго. Онзи камион си стои пред дома ми. Звъннете ми утре към обед. Сигурно ще съм разбрал нещо.

— Същата процедура ли ще бъде?

— А-ха. Дайте ми петнайсет минути след обаждането. Не мога веднага да се добера до платен телефон. — Той погледна Сара. — Надявам се тази работа скоро да се разреши. Сигурно ти е омръзнало да бягаш.

Сара кимна. Докато наблюдаваше двамата мъже до нея, тя си помисли, че едва ли липсата на сън, нередовното хранене или дори непрекъснатият страх я изтощават. Всичко се дължеше на безпокойството и неизвестността на кого може да се довери.

— Беше много тиха — каза Ник. — Да не би нещо да не е наред?

Връщаха се пеша към пансиона. Нощта бе придала блясък на града, а Сара копнееше за тъмнина, за някое място далече от уличното движение и неоновите светлини. Погледна небето, но не се виждаха никакви звезди, а само бледото сияние на градските светлини.

— Не знам, Ник — въздъхна тя. Спря и се обърна към него. Под огромния блестящ надпис, двамата се вгледаха един в друг, лицата им оцветени в яркочервено и бяло от неона. Очите на мъжа бяха тъмни като нощта, очи на непознат. — Мога ли наистина да ти вярвам, Ник?

— О, Сара, що за глупав въпрос?

— Защо не се бяхме запознали по някакъв друг начин? Защо не бяхме като всички други?

Той докосна лицето ѝ, за да ѝ даде кураж.

— Каквото е станало, вече е станало. Продължаваме напред. Налага се да ми вярваш.

— Вярвах и на Джефри — прошепна тя.

— Не забравяй, че аз съм Ник.

— А кой е Ник О'Хара? Понякога се чудя за това. Чудя се дали си истински, дали си от плът и кръв. Страхувам се, че някой ден просто ще изчезнеш като дим.

— Няма. — Той я привлече към себе си. — След известно време ще спреш да се чудиш. Знаеш, че съм истински. Може да ни отнеме година, две, може дори пет, но ти ще се научиш да ми вярваш.

Доверие, помисли си горчиво тя. Доверието е нещо, на което свикваш още от дете, нещо, което те кара да се чувстваш сигурен и защитен, сякаш си обвит в пашкул. Не е ли това още една от жестоките илюзии в живота? Тя вече бе надживяла илюзиите. Беше открила колко самотен е всеки един в този свят.

Само че не бе успяла да надрасне желанията. Нито пък нуждата.

Малко по-късно, двамата стояха хванати за ръце в стаята и тя откри, че се опитва да запомни тези мигове, които можеха да се окажат последните с Ник — усмивката му, смехът му, мириса на кожата му. Някъде в сградата се понесе музика, германска балада, изпълнена от жена с тъжен гърлен глас. Песента бе за кабаре, просто перфектна за помещение, потънало в полумрак и виещ се цигарен дим. Музиката се носеше лениво в нощта и влизаше през отворения им прозорец.

Ник угаси лампата. Тъжната мелодия продължаваше да се стеле. Беше песен за раздяла, за жена, която си взема сбогом. Докато беше жива, Сара щеше да носи тази песен в сърцето си. И тогава, Ник прекрачи сенките и се озова до нея. Музиката зазвуча по-силно, когато тя се отпусна в ръцете му. Тя усети, че той се опитва да разбере. Колко ѝ се искаше да му разкаже всичко! Обичаше го. Едва сега, когато доверието ѝ в него бе изтъняло до почти незабележима нишка, тя разпозна чувството. Обичаше го.

Музиката заглъхна и спря. Чуваше се единствено дишането и на двамата.

— Люби ме — прошепна тя. — Моля те. Сега. Искам да ме любиш сега.

Пръстите му се плъзнаха по лицето ѝ и се задържаха върху бузата ѝ.

— Сара. Не разбирам... Нещо не е наред...

— Не ме питай за нищо. Просто ме люби. Накарай ме да забравя. Искам да забравя.

— О, боже — простена той и обгърна лицето ѝ в длани. — Ще те накарам да забравиш...

В същия миг тя се потопи във вкуса на устните му. Гладът, който разяждаше душата на Ник под спокойното му изражение, изведнъж изскочи на свобода. Пръстите му се спуснаха по врата ѝ към блузата. Дрехата бавно се разтвори, а тя усети ръката му и тогава устните му се заключиха жадно върху гърдата ѝ. Тя усети смътно как полата ѝ се плъзва надолу по бедрата и всичките ѝ сетива се насочиха към пътеката, която устата му оставяше.

Отпусна се на леглото. Ник я последва и младата жена усети как остава без дъх.

— Желаех те — прошепна той, заровил пръсти в косата ѝ, — още от първия ден. Само за това мислех, виждах те както си сега. Ти беше до мен и аз те докосвах, вкусвах. — С внезапно нетърпение той задърпа ризата си и от това неумело движение едно от копчетата се откъсна и падна върху голия ѝ корем. Той хвърли копчето настрана, наведе се и без да крие желанието си целуна мястото, където то бе паднало. След това се надигна и свали останалите си дрехи.

През прозореца бледите светлини на града хвърляха прозрачни сенки върху гърба му. Тя едва долавяше очертанията на лицето му. Той бе просто една сянка, надвесена над нея, сянка, която придоби плът и пламна в огън, когато телата им се срещнаха. Устните им се преплетоха. Целувката бе трескава, прекалено страстна, за да се усети в нея нежност. Той плени устата ѝ, погълна я. С нескрит плам тя го прие в себе си.

Ник навлезе в тялото ѝ бавно, колебливо, сякаш се страхуваше да не я нарани. Страстта му бе така разпалена, че скоро той забрави колебанията. Това вече не бе Ник О'Хара, а един необуздан мъж, оставил се на стихията. Но дори и накрая, притиснал я диво до себе си,

той успя да запази нежността и обичта, които бяха по-силни дори от желанието.

Едва когато се отпусна изтощен до нея и сърцата им бавно поемаха обичайния ритъм, Ник се зачуди над мълчаливостта ѝ. Знаеше, че тя го желае. Бе откликнала с жар, която надхвърляше фантазиите му. Дори и сега, докато лежеше подпряла глава на гърдите му, тя отново разпалваше страстта му. Но имаше нещо, което не беше наред. Той докосна бузата ѝ и усети, че е мокра. Нещо се бе променило.

Щеше да я попита по-късно, след като бяха отдали цялата си страст един на друг. Тогава щеше да я накара да му каже защо плаче. Сега не беше моментът. Тя не бе готова. А той я желаше отново и не можеше да чака повече.

Забрави всички тези въпроси щом отново навлезе в нея. Забрави абсолютно всичко. Съществуваха само Сара, толкова мека, толкова топла. Утре щеше да си спомни какво искаше да я попита.

Утре...

— Добро утро, господин Коригън. Може ли да поговорим?

По тона Уес веднага разбра, че посещението не е приятелско. Вдигна поглед от натрупаните документи и видя двама мъже, застанали на вратата. Единият бе измачкан и навъсен, а другият висок и доста елегантен, дори и за служител на Управлението. Нито един от тях не се усмихваше.

Уес прочисти гърлото си.

— Добро утро, господа. Какво мога да направя за вас?

Високият седна и погледна Уес право в очите.

— Ник О'Хара. Къде е той?

Уес усети как устата му се схваща. Имаше нужда от няколко секунди, за да си възвърне самообладанието, но тогава вече бе прекалено късно. Беше се издал. Побутна настрана купчината документи.

— Ами... Ник О'Хара... Той не е ли още във Вашингтон?

Набитият мъж изсумтя.

— Не си играйте с нас, Коригън!

— Кой си играе с вас? И всъщност, кои сте вие?

Отговори високият.

— Името ми е Ван Дам. А това е господин Потър.

„Управлението, помисли си Уес. Боже, загазих. Какво да правя сега?“ Той се надигна от стола като отчаяно се стараеше да си придаде вид на възмутен.

— Вижте, днес е събота. Имам си работа. Защо не си запишете час през седмицата като всички останали?

— Седнете, Коригън.

Уес посегна към телефона, за да се обади на охраната, но Потър задържа ръката му, преди да успее да натисне копчето. Уес усети как го изпълва страх. Устните заплахи бяха едно, но директният сблъсък — съвсем друго. Тези момчета бяха решени да не се предават. Уес не понасяше насилието. Особено пък когато ставаше въпрос за собственото му тяло.

— Искаме О'Хара — повтори Потър.

— Не мога да ви помогна.

— Къде е той?

— Казах ви. Във Вашингтон. Всъщност, обаждах му се преди две седмици по един въпрос на консулството. — Уес погледна надолу към ръката си, която все още бе стисната. — А сега ще бъдете ли така любезен да ме пуснете?

Портър отпусна хватката си.

Ван Дам въздъхна.

— Няма смисъл да продължаваме с тези глупости. Знаем, че е в Берлин. Освен това знаем, че вчера сте се заели с доста необичайна компютърна проверка и то заради него. Очевидно е, че се е свързал с вас.

— Всичко това са си просто догадки, които...

— Някой с вашия код за секретен достъп се е позанимавал с нашите данни. — Той отвори малък бележник. — Я да погледна. Вчера, в седем сутринта сте преглеждали наличната информация за лицето Джефри Фонтейн...

— Ами да, писах доклад за смъртта на Фонтейн преди няколко седмици. Искрах отново да прегледам фактите.

— В седем и трийсет сте подали името Саймън Данс. Интересно име. Каква е причината за тази проверка?

Уес замълча.

— И накрая, в дванайсет, когато обикновено сте в обедна почивка, доколкото ми е известно, сте потърсили информация за някой си Магус. Може би се интересувате от Стария завет?

Уес не отговори.

— Хайде, господин Коригън. И двамата знаем защо правите това проучване. Заради Ник О'Хара е, нали?

— Защо питате?

— Той ни трябва — сопна се Потър.

— Защо?

— Загрижени сме за безопасността му — отвърна Ван Дам. — А също и за безопасността на жената, която пътува с него.

— Да бе!

— Виж, Коригън — намеси се Потър. — Животът му зависи от това, дали ще го открием навреме.

— Залъгвате ме с измишльотини.

Ван Дам се приведе напред и впи очи в Уес.

— Заели са се с опасни дела. А те имат нужда от защита.

— И защо да ви вярвам?

— Ако не ни помогнете, смъртта им ще тежи на вашата съвест.

Уес поклати глава.

— Както вече ви казах, не мога да ви помогна.

— Не можете или не искате?

— Не мога! Не знам къде е той. И това, Господ ми е свидетел, е самата истина.

Ван Дам и Потър се спогледаха.

— Добре — примири се Ван Дам. — Разположи хората си. Просто ще трябва да изчакаме.

Потър кимна и излезе от офиса.

Уес отново се надигна, за да стане.

— Вижте, понятие нямам какво си въобразявате, че вършите, но...

Ван Дам го накара с един-единствен жест да седне.

— Страхувам се, че скоро няма да имате възможност да напуснете сградата. Ако имате нужда от нещо, просто ни уведомете и нашите хора ще ви придружат.

— Какво, по дяволите, става тук?

Ван Дам се усмихна.

— Играта се казва изчакване, господин Кориън. Сега ще поседим и ще видим след колко време ще звънне телефонът.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

В един без десет таксито остави Сара на площад Потсдам. Беше сама. Показа се, че изостави Ник много по-лесно, отколкото си мислеше. Трийсет секунди, след като той излезе от стаята, за да се обади на Уес Коригън, тя си взе чантата и се упъти към вратата.

Насили се да не мисли за Ник, докато пресичаше площада. На картата, която видя, площад Потсдам се оказа пресечната точка на британския, американския и съветски сектори. Площадът бе пресечен по средата от Берлинската стена, която се издигаше пред нея. Където и да застанеше човек на площада, стената винаги привличаше погледа му. Хората се спираха под топлото пролетно слънце и я гледаха, сякаш се опитваха да видят през цимента другата Германия отвъд. Тук, въпреки че имаше бодлива тел, се продаваше сладолед, децата се смееха, а хората се разхождаха, за да се насладят на безоблачния ден.

Тя се спря до един автобус със студенти и се престори, че слуша, докато преподавателката обясняваше нещо на немски. През всичкото време, Сара търсеше да зърне едно лице. Къде беше жената? Сърцето ѝ започна да бие по-силно. Дори смехът на децата вече звучеше по-глухо в ушите ѝ.

И ненадейно, въпреки оглушителния ритъм на сърцето ѝ, тя чу гласа на някаква жена, която заговори, докато минаваше покрай нея.

— Последвай ме. Стой на разстояние.

Когато се обърна, тя видя жената от цветарския магазин да се отдалечава с мрежестата си пазарска мрежа, провиснала от едната ръка. Човек лесно би я сбъркал с домакиня, тръгнала на обичайните покупки. Жената бавно се насочи на северозапад, към улица „Белвю“. Сара я следваше на дискретно разстояние.

След още три пресечки жената хлътна в магазин за свещи. За момент Сара се поколеба на тротоара пред входа. На витрините имаше пердета и тя не виждаше нищо вътре. Най-сетне се престраши.

Жената я нямаше. Мирисът на горящи свещи, на махагоново дърво, бор и лавандула, изпълваше помещението. На малки масички

бяха подредени различни животни от парафин. Един стар разкривен гном губеше лицето си под горящия пламък. Върху щанда имаше свещ с формата на жена. Разтопеният восък бе потекъл по гърдите ѝ и приличаше на кичури коса.

Сара трепна стреснато, когато някакъв възрастен мъж изникна от другата страна на щанда. Той ѝ кимна.

— Geradeaus — измрънка той.

Тя го погледна учудено.

Той ѝ посочи задната част на магазина.

— Geradeaus — повтори той и тя разбра.

Караше я да продължи.

Сърцето ѝ се бе качило в гърлото, докато минаваше покрай него, през малкия склад и когато прекрачи задната врата.

Слънцето я заслепи. Вратата се хлопна зад нея и някой превъртя ключ. Намираще се на някаква алея. Някъде от дясната ѝ страна се намираще площад Потсдам. В далечината долови шума на уличното движение. Къде беше жената?

Ръмжене на мотор я накара да се обърне. Сякаш от нищото се появи черен ситроен, запуши едната страна на алеята и запълзя бавно към нея. Нямахше накъде да бяга. Вратата на магазина бе заключена. Алеята представляваше безкраен тунел от сгради, прилепени плътно една до друга. Тя отстъпи, обхваната от ужас, ръцете ѝ притиснати към стената, очите ѝ приковани в блестящата черна предница на ситроена, който приближаваше все повече и повече.

Колата спря. Едната врата рязко се отвори.

— Влизай! — изсъска жената от задната седалка. — Побързай!

Сара се отдели от стената и се стовари на седалката.

— Schnell — сопна се жената на шофьора.

Сара политна назад, когато колата рязко потегли. След една пресечка завиха наляво, после надясно, после отново наляво. Сара съвсем се обърка. Жената непрекъснато гледаше назад през рамо. Най-сетне, доволна, че никой не ги следи, се обърна към Сара.

— Сега можем да говорим — каза тя. Сара погледна въпросително към шофьора и жената кимна. — Той е наш човек. Кажете какво искате.

— Коя сте вие? — попита Сара.

— Аз съм приятелка на Джефри.

— Значи знаете къде е той?

Жената не отговори. Обърна се на немски към шофьора. Той не отговори, но отби от главната улица и се насочи към безлюден парк. След малко спряха сред дърветата.

Жената подръпна ръката на Сара.

— Ела. Ще повървим.

Двете минаха по тревата. Целият град сякаш бе обвит от прозрачна мъгла, която превръщаше небето в сребристосиньо.

— Откъде познавате съпруга ми? — попита Сара.

— Преди години работехме заедно. Тогава се казваше Саймън. — Тя кимна, завладяна от спомена. — Саймън наистина беше много обещаващ. Един от най-добрите ми.

— Тогава и вие... вие също сте в този бизнес.

— Бях, допреди пет години.

Беше ѝ трудно да си представи тази жена в друга роля, освен на закръглена домакиня. Косата ѝ вече бе прошарена, а лицето кръгло и запотено. Сигурно в това се криеше силата ѝ, във факта, че изглежда толкова обикновена.

— Не, не изглеждам като за тази работа — отвърна жената, сякаш прочела мислите на Сара. — Най-добрите никога не изглеждат така.

Направиха още няколко крачки в мълчание. Дори и тук, сред дърветата и тревата, мирисът на града се усещаше във въздуха.

— Както ти казах, Саймън бе един от най-добрите — довери жената. — А сега, дори и аз се страхувам.

Спряха и се погледнаха. Очите на жената приличаха на две черни зърна грозде, притиснати в лицето, направено от бухнало тесто.

— Къде е той? — попита Сара.

— Не знам.

— Тогава защо ме повикахте тук?

— За да ви предупредя. Това е услуга за стар приятел.

— Искате да кажете Джефри?

— Да. В този бизнес нямаме много приятели, но истинските са всичко за нас.

Отново пристъпиха напред. Сара се обърна и видя, че черният ситроен ги чака край пътя.

— Последно го видях преди малко повече от две седмици — продължи жената. — Какъв шок, да го срещна след толкова време! Знаех, че Саймън се е оттеглил. Но ето че беше в Берлин, отново понесъл инструментите си. Беше притеснен. Смяташе, че хората, за които работи, са го предали. Смяташе да изчезне.

— Предаден? От кого?

— От ЦРУ.

Сара спря, по лицето ѝ изписано огромно удивление.

— Той е работел за ЦРУ?

— Накараха го. Притежаваше умения, знаеше какво е най-важното за дадена операция. Но прекалено много неща се бяха объркали. Саймън искаше да се махне. Дойде при мен за някои основни неща. Осигурих му нов паспорт, лична карта. Дадох му всичко, което бе необходимо, за да напусне Берлин щом успее да се отърве от старата си самоличност. Успяхме да се видим за няколко часа. — Тя поклати тъжно глава. — Какви неочаквани обрати се появяват в живота ни. Видях снимката ти в портфейла му. Така те познах вчера. Каза ми, че си много... фин човек. Каза, че съжалява, че ще те нарани. Когато си тръгваше, обеща скоро пак да се видим. Същата нощ научих за пожара. Разбрах, че са открили тяло.

— Мислите ли, че е мъртъв?

— Не.

— Защо не?

— Ако беше мъртъв, защо тогава още ви следят?

— Споменахте операция на ЦРУ. Има ли тя нещо общо с човек, на име Магус?

В очите на жената се появи едва забележима изненада.

— Не е трябвало да ви разказва за Магус.

— Не ми е разказвал той. Ив го направи.

— Ясно. Значи знаеш за Ева. — Жената я погледна внимателно.

— Надявам се не си ревнива. Не можем да проявяваме ревност в тази работа. — Тя се усмихна. — Малката Ева! Сигурно вече приближава четиридесетте. И още е красива, предполагам.

— Искате да кажете, че не сте чула?

— Какво трябва да съм чула?

— Ив е мъртва.

Жената застина и лицето ѝ пребледня.

— Как се е случило? — прошепна тя.

— На някаква уличка в Лондон... преди няколко дни.

— Измъчвали ли са я?

Сара кимна и при спомена ѝ прилоша.

Жената бързо огледа парка. С изключение на шофьора на ситроена, наоколо не се виждаха други хора.

— Значи нямаме никакво време за губене — каза тя и се извърна към Сара. — Скоро ще дойдат и за мен. Слушай ме внимателно. След като се разделим, повече няма да се виждаме. Преди две седмици, когато мъжът ти дойде при мен, беше тръгнал по работа. Много опасна работа.

— Магус ли?

— Да. Поне това, което е останало от него. Преди пет години тримата получихме задача. Тя... как да ти кажа... трябваше да ликвидираме някой на всяка цена. Целта ни бе Магус. Саймън зареди с експлозивни цялата му кола. Старецът винаги шофираше сам до работа. Само че тъкмо тази сутрин си остана вкъщи. Жена му взела колата.

Гласът на жената държеше Сара като хипнотизирана. Страхуваше се да чуе останалото. Вече и сама можеше да предположи какво се е случило.

— Жената, разбира се, загинала на място. След експлозията старецът изтичал навън и се опитал да я изтегли от колата. Пламъците били страшни. Кой знае как успял да оживее. И сега е по петите ни.

— Отмъщение — прошепна Сара. — Той иска отмъщение.

— Да. Иска да отмъсти на всички ни. На мен. На Ева. И най-вече на Саймън. Вече е открил Ева.

— Какво общо имам аз с всичко това?

— Ти си му жена. Ти си връзката им със Саймън.

— Какво трябва да направя? Да се прибера ли...

— Не можеш да се прибереш вкъщи. Не сега. Може би никога няма да можеш. — Тя погледна към ситроена.

— Но аз не мога все да бягам! Аз не съм като вас. Нямам понятие как да живея по този начин. Имам нужда от помощ. Ако поне ми кажете къде да го намеря...

Жената гледа Сара няколко секунди, преценявайки какви са шансовете ѝ да оцелее.

— Ако Саймън е все още жив, значи е в Амстердам.

— В Амстердам ли? Защо?

— Защото там е Магус.

Стори му се, че телефонът звъни безкрайно дълго. Пръстите на Ник потропваха нервно по стената на кабината. Къде, по дяволите, бе телефонистката?

— Консулство на САЩ.

Ник веднага се съсредоточи.

— Уес Коригън, ако обичате — каза той.

— Изчакайте един момент, моля.

Последва мълчание. След това се обади друг глас.

— Търсите господин Коригън, нали? Предполагам, че е някъде в сградата. В момента обядва. Ще му изпратя съобщение на пейджъра. Бихте ли изчакали.

Преди да успее да каже каквото и да е, тя прекъсна. Наложил му се да чака цели пет минути. След това, тъкмо когато се канеше да затвори, тя отново се обади.

— Съжалявам, но не отговаря. Трябва да се появи всеки момент, защото има съвещание. Искате ли да му предам нещо?

— Да, кажете му, че Стив Барнс го е търсил. Става въпрос за проблема ми с паспорта.

— Дайте ми вашия номер, ако обичате.

— Той го има. — Ник затвори.

Според уговорката, Уес трябваше да излезе от посолството и да използва външен телефон, за да позвъни на номера, от който Ник се обаждаше. Ник оставяше на Уес петнайсет минути, за да се свърже с него. Ако не успееше да се свърже, трябваше да го набере отново покъсно. Само че нещо му подсказваше, че рискува, като изчаква телефонът да звънне. Последният разговор с телефонистката го притесняваше. Особено това дълго изчакване в началото. Погледна часовника си. Беше един и четиринайсет. Щеше да почака до един и половина.

Някой почука на стъклото на кабината. Отвън стоеше млада жена и му показваше монета. Искаше да използва телефона. Ник изруга наум и я зачака да свърши разговора. В един и двайсет и пет тя все още

продължаваше да говори. Той ѝ посочи часовника, но жената просто му обърна гръб.

Той отново изруга и огледа улицата. Беше чакал прекалено дълго.

Сред тълпата пешеходци на ъгъла се появи мъж в антрацитен сив костюм. Вървеше към Ник. Нещо в начина, по който той бръкна в джоба на костюма, показва на Ник, че е загазил. С едно-единствено движение, мъжът коленичи и вдигна ръце. Ник откри, че се взира в дулото на пистолет.

— Не мърдай, О'Хара! — изкрещя Рой Потър иззад него.

Ник се извърна надясно, готов да се стрелне към близката уличка. В същия миг се появиха още два пистолета. Във врата му бе притиснато още едно дуло. Той чу металното прещракване на вдигнатите предпазители. В продължение на няколко секунди никой не смееше нито да помръдне, нито да диша. Няколко метра по-надолу, на улицата спря лимузина и вратата се отвори.

Ник се извърна бавно към Потър, който внимателно се придвижваше напред, пистолетът му насочен в главата на Ник.

— Махни тази дяволия, Потър — каза Ник. — Ставам нервен.

— Влизай в колата — нареди Потър.

— Къде отиваме?

— На среща с Джонатан ван Дам.

— Какво става?

Усмивката на Потър бе неприятна.

— Зависи само от теб.

— Къде е Сара Фонтейн?

Ник се отпусна на кожения стол и дари Ван Дам с най-успешния си поглед, който означаваше „я върви по дяволите“. Беше учуден, че се намира в толкова приятна обстановка. Беше очаквал ярки прожектори, насочени в очите му, дървена пейка, не и скъпото кресло, на което седеше. Несъмнено нещата можеха да станат доста по-неприятни.

— Господин О'Хара, ставам нетърпелив — каза Ван Дам. — Зададох ви въпрос. Къде е тя?

Ник сви рамене.

— Ако ви е грижа за нея, ще ни кажете къде е, и то бързо.

— Грижа ме е — отвърна Ник. — Затова няма да ви кажа нищо.

— И седмица няма да изкара, ако е сама. Тя е неопитна. Уплашена е. Трябва да я приберем, веднага!

— Защо? Имате нужда от примамка ли?

— Ти си пълен досадник, О'Хара — измърмори Потър, който стоеше нацупен отстрани. — Винаги си бил и такъв и ще си останеш.

— И аз не мога без теб — изръмжа Ник.

Ван Дам се направи, че не чува размяната на реплики.

— Господин О'Хара, жената се нуждае от помощта ни. Ще ѝ бъде по-добре, ако е под наша опека. Кажете ни къде се намира. Така може да спасите живота ѝ.

— Нали беше под вашето крило в Маргейт. Каква защита ѝ осигурихте тогава? Какво, по дяволите, става тук?

— Не мога да ви кажа.

— Трябва ви Джефри Фонтейн, нали?

— Не.

— Вие уредихте освобождаването ѝ в Лондон. След това я преследвахте. Мислехте си, че ще ви отведе до Фонтейн, а?

— Вече знаем, че не може да ни отведе при него.

— И какво означава това?

— Ние не преследваме Фонтейн.

— Бре, да му се не види!

Потър не можеше повече да си мълчи.

— По дяволите! — изръмжа той и блъсна с длани по бюрото. — Не загаряваш ли, О'Хара? Фонтейн беше от *нашите* момчета!

Това разкритие остави Ник безмълвен. Той се загледа в Потър.

— Искаш да кажеш, че той е бил с *Управлението*?

— Точно така.

— Тогава къде е той?

Потър въздъхна и изведнъж умората му пролича.

— Мъртъв е.

Ник се отпусна на креслото, изумен от новата информация. Бягството, търсенето се оказваха напразни. Бяха прекосили половин Европа, за да преследват един мъртвец.

— Аз... аз май съм пропуснал доста неща. Поне ми кажете. Кой тогава преследва Сара?

Ван Дам се намеси.

— Не съм сигурен дали можем да...

— Нямаме друг избор — каза Потър. — Трябва да му кажем.

След малко Ван Дам кимна.

— Добре. Продължавайте, господин Потър.

Потър крачеше напред-назад, докато говореше и се движеше като престарял булдог между столовете.

— Преди пет години, един от най-добрите агенти на Мосад бил мъж на име Саймън Данс. Екипът му се състоял от трима. Другите били две жени — Ева Сейнт Клер и Хелга Стайнбърг. Била им възложена рутинна задача за нечие ликвидиране, но операцията се провалила. Обектът оцелял. Вместо него била убита жена му.

— Данс е бил наемен убиец?

Потър спря и се намръщи на Ник.

— Понякога, О'Хара, се налага да отвърнеш на огъня с огън. Обектът му в този случай бил главата на международен терористичен картел. Тези приятелчета не се интересували от идеология. Вършели всичко заради пари. Сто бона и слагат бомбата там, където пожелаеш. За триста бона потопяват малък кораб. Ако самият ти си в този бранш могат да те снабдят и с екипировка. Един сак Узита. Ракета земя — въздух. Каквото и да пожелае алчното ти сърчице, го имаш, стига да платиш цената. Никой не е в състояние да се разправя с подобен клуб, освен по приетите от тях начини. Работата трябва да се свърши, а Данс е бил най-добрият.

— Само че обектът се изплъзнал.

— За нещастие станало точно така. След само една година и тримата агенти на Мосад били набеязани, а най-голямата награда била за главата на Данс. По това време те вече проявили достатъчно здрав разум и се покрили. Смятаме, че Хелга Стайнбърг е все още в Германия. Данс и Ева Сейнт Клер изчезнали. В продължение на пет години никой нямал представа къде се намират. И изведнъж преди три години, един от лондонските ни агенти, докато си седял в любимата си кръчма, дочул глас, който му бил познат. Работил с Данс преди години и затова го познал по гласа. Така се разкрила новата самоличност на Джефри Фонтейн.

— Как е започнал работа за Управлението?

— Аз го убедих.

— Как?

— По обичайния начин. Пари. Нов живот. Той не искаше тези неща. Мечтата му бе само едно — да може да живее без страх. Обясних му, че единственият начин е да се върне в играта и да довърши Магус, мъжът, който е трябвало да ликвидира. Години наред се опитвам сам да проследя Магус, но напълно безуспешно. Стигнах до Амстердам и се оказа, че имам нужда от помощта на Данс. Той се съгласи.

Магус, помисли си Ник. Старецът, магьосникът. Най-сетне започваше да разбира.

— Не си могъл сам да свършиш работата — каза той. — Затова си наел убиец за доброто на любимите стари Съединени щати.

— Да бе. Я не ми пробутвай старомодната си дипломатическа плява. Един куршум върши по-добра работа.

— Намерил си лесния отговор на всички въпроси. Да ги гръмнем! Че какво му е лошото? И защо твоят убиец не се е справил?

Потър поклати глава.

— Не знам. В Амстердам Данс е станал малко... нервен. Побягнал като подплашен заек. Господ знае защо избягал в Берлин и се регистрирал в този стар хотел. Същата нощ станал пожар. Но това вече го знаеш. Това е последното, което научихме за Саймън Данс.

— Неговото тяло ли е било в хотела?

— Нямаме зъбни отпечатъци, за да го докажем, но съм склонен да мисля, че е бил той. Никой в Берлин не е съобщавал за изчезнал човек. Данс не се е появявал никъде. Никой не може да си обясни как се е случило. Убийство? Самоубийство? И двете възможности са отворени. Той беше депресиран. Уморен.

Ник се намръщи.

— Ако той е умрял в този хотел, тогава кой е звъннал на Сара?

— Аз.

— *Tu!*

— Съобщението беше събран запис на неговия глас. Всъщност записвахме разговорите му в хотела в Лондон.

Пръстите на Ник се стегнаха около облегалката на креслото, докато се опитваше да запази гласа си равен.

— Искали сте тя да дойде тук, в Европа? С една дума сте я използвали за примамка?

— Да, О'Хара, за примамка. Чух, че Магус все още иска Данс. Очевидно не вярва, че той е мъртъв. Ако успеем да го накараме да повярва, че Сара знае нещо, може и да направи крачка към нея. Затова я примамахме в Европа. Надявахме се Магус да се появи. Наблюдавахме я през всичкото време. Поне, докато ти не се появи.

— *Копелета* — изкрещя Ник. — Тя не е била за вас нищо повече от стръв, също като коза, вързана за примамка!

— Има по-важни въпроси, отколкото...

Ник скочи.

— *Майната им* на вашите въпроси!

Ван Дам се размърда притеснено на стола си.

— Моля ви, господин О'Хара, седнете. Опитайте се да схванете цялостната ситуация...

Ник се извърна към Ван Дам.

— Сигурно тази умна идея е била ваша?

— Не, беше моя — призна Потър. — Господин Ван Дам няма нищо общо с това. Самият той разбра по-късно, когато пристигна в Лондон.

Ник погледна Потър.

— Ти? Трябваше да се сетя. Наистина воня на твоя стил на работа. И какво си измислил за по-нататък? Сигурно да я завържем на площада с един огромен надпис „Честна игра“?

Потър поклати глава и заговори тихо:

— Не. Операцията приключи. Ван Дам иска да я доведеш.

— И какво става после?

— Скоро ще стане ясно за всички, които са въввлечени, че Фонтейн наистина е мъртъв. Ще я оставят на мира. Очевидно ще се заемем с откриването на Магус по-нататък.

— Ами Уес Коригън? Не искам да намесвате и него.

— Няма. Кариерата му няма да пострада. В личното му досие няма да има нищо по този случай.

Ник бавно седна. Погледна Потър продължително. Решението му и последиците зависеха от тези двамата. Въпросът бе дали може да им се довери. Дори и да не можеше, какъв избор имаше? Сара бе някъде в града, сама и се криеше от убиеца. Никога нямаше да успее да се справи сама.

— Ако това е някакъв заговор...

— Не е нужно да ме заплашваш, О'Хара. Знам на какво си способен.

— Не — отвърна Ник. — Мисля, че не знаеш. Нека се надяваме, че никога няма да разбереш.

— И къде в Амстердам да го търся? — обърна се Сара към жената.

Вървяха между дърветата към ситроена. Земята бе влажна и токчетата на Сара потъваха дълбоко сред избуялата трева.

— Сигурна ли си, че искаш да го намериш? — попита жената.

— Трябва да го намеря. Той е единственият, към когото мога да се обърна за помощ. И той ме чака.

— Възможно е да не останеш жива, ако предприемеш това пътуване. Нали разбираш?

Сара потръпна.

— Едва успявам и сега. Страхувам се във всеки един момент. Все се чудя кога и как ще приключи. Дали ще е болезнено. — Тя отново потръпна. — Използвали са нож за Ив.

Очите на жената потъмняха.

— Нож, значи? Запазената марка на Кронен.

— Кронен ли?

— Син на дявола, както ние го наричахме. Той е любимецът на Магус.

— Носи ли слънчеви очила? С руса, почти бяла коса ли е?

Жената кимна.

— Виждала си го значи. Той ще продължи да те търси. В Амстердам. В Берлин. Където и да отидеш, той ще те чака.

— А вие как бихте постъпили на мое място?

Жената погледна замислено Сара.

— На твоє място, значи. И толкова млада? Щях да правя същото, което правиш и ти. Щях да се опитам да намеря Саймън.

— Тогава ми помогни. Кажи ми как да го намеря.

— Ако ти кажа, това може и да го убие.

— Много ще внимавам.

Жената наблюдаваше внимателно Сара, преценявайки отново шансовете ѝ.

— В Амстердам — каза тя, — има един клуб „Каза Моро“. Намира се на улица „Ауде Зидс Ворбюрговал“. Собственичката се казва Кори. Едно време в Мосад ни беше приятелка. На всички. Ако Саймън е в Амстердам, тя ще знае как да го открие.

— Ами ако не знае?

— Тогава никой не знае.

Вратата на ситроена вече беше отворена. Двете жени се качиха и шофьорът потегли към Ку-дам.

— Когато видиш „Каза Моро“ не се стряскай — каза жената.

— Защо да се стряскам?

Жената тихо се разсмя.

— Сама ще разбереш. — Тя се приведе напред и заговори на шофьора на немски. — Можем да те оставим близо до пансиона ти — каза тя на Сара. — Искаш ли?

Сара кимна. За да се добере до Амстердам имаше нужда от пари, а Ник пазеше почти всичките им запаси. Тази вечер, докато спи, ще ги отмъкне от портфейла му и ще напусне Берлин. Сутринта ще бъде много далече.

— Отседнала съм на юг от...

— Знаем къде е — каза жената. Изломоти още нещо към шофьора. След това се обърна към Сара. — Още едно последно нещо. Внимавай на кого се доверяваш. Мъжът, който беше с теб вчера... как му беше името?

— Ник О'Хара.

Жената се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни нещо.

— Който и да е — продължи тя, — може да се окаже опасен. Отдавна ли го познаваш?

— От няколко седмици.

Жената кимна.

— Не му се доверявай. Върви сама. Така е най-сигурно.

— На кого мога да се доверя?

— Само на Саймън. На никого не споменавай каквото ти казах. Магус има уши и очи навсякъде.

Наближаваха пансиона. Улицата отпред изглеждаше пуста и опасна. Сара се почувства в безопасност в колата и никак не й се искаше да слиза. Ситроенът намали. Тъкмо посягаше да отвори, когато шофьорът ненадейно изруга и настъпи газта. Сара удари рамото си във

вратата, когато той рязко се отдели от тротоара и се стрелна в потока улично движение.

— Nach rechts! — изкрещя жената, лицето ѝ сгърчено от страх.

— Какво има? — изписка Сара.

— ЦРУ! Навсякъде са!

— ЦРУ?

— Погледни сама!

Приближаваха бързо пансиона. Както и останалите сгради на улицата, той бе безлична кутия от сив бетон, разкрасен единствено от крещящите червени графити на фасадата. На тротоара до графитите стояха двама мъже. Сара ги позна и двамата. Стъпил здраво на набитите си къси крачка, бе Рой Потър, който присвиваше очи в тяхната посока. Застанал до него, неспособен да повярва на очите си, бе Ник.

Стори му се, че не може да помръдне, че не може да направи нищо. Когато ситроенът профуча, те останаха загледани в него. За секунда очите му срещнаха тези на Сара. Той сграбчи ръката на Потър. И двамата се втурнаха след ситроена в напразен опит да сграбчат дръжката на вратата. В този момент тя разбра. Вече всичко ѝ бе ясно.

Ник бе работил с Потър през всичкото време. Заедно бяха измислили толкова хитър план, така добре замислен и изпълнен, че тя се бе хванала. Ник бе от Компанията. Тя бе получила своето доказателство на тротоара. Сигурно се е върнал в стаята и е открил, че я няма. Веднага след това е вдигнал алармата.

Сара се отпусна ужасена на седалката. Чу гласът на Ник, докато я викаше. След това звукът се смеси с шума на движението. Сара усети, че е останала без сили. Сгуши се до вратата като преследвано животно. Но тя наистина бе преследвано животно. ЦРУ я гонеха. Магус също я гонеше. Накъдето и да побегнеш, все някой щеше да я впримчи в мрежите си.

— Ще трябва да те оставим на летището — каза жената. — Ако успееш да се качиш веднага на някой самолет, може и да успееш да се измъкнеш от Берлин, преди да са те спрели.

— А вие къде отивате? — изплака Сара.

— Далече. Ще пътуваме другаде.

— Ами ако имам нужда от вас? Как да ви намеря?

— Няма да можеш.

— Но аз дори не знам името ви!

— Ако откриеш съпруга си, кажи му, че Хелга те изпраща.

Знакът за летище „Тегел“ бе точно пред тях. Оставаше ѝ съвсем малко време, за да събере цялата си смелост и да помисли. Преди още да се почувства готова, ситроенът спря до тротоара. Трябваше да слезе. Нямахме време да си вземе сбогом с Хелга. Щом слезе, вратата се хлопна и колата потегли с пълна газ.

Сара бе сама.

Докато вървеше към гишето за билети, тя прегледа парите, с които разполагаше. Едва щяха да ѝ стигнат, за да се нахрани, камо ли пък да си купи самолетен билет. Не ѝ оставаше избор. Налагаше се да използва кредитната си карта.

Двайсет минути по-късно излетя самолетът за Амстердам. Сара бе в него.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

След като потегли от летище „Тегел“, черният ситроен се насочи към Ку-дам. Хелга трябваше да спре на още едно място, преди да замине от Берлин. Знаеше, че рискува прекалено много. ЦРУ бяха видели номера на колата и можеха да проследят адреса ѝ. Смъртта я застигаше. Ева вече я нямаше. Трябваше да позвъни на Кори, за да ѝ каже да предупреди Саймън. Искаше и да я попита за този мъж, за Ник О'Хара. Кой ли е той, чудеше се Хелга. Не обичаше появата на нови лица. Най-опасният противник на света е този, когото не познаваш.

Налагаше се да изостави колата и да се качи на влака за Франкфурт. Щом се добереше там, вече можеше да се насочи на юг към Швейцария и Италия, или пък на запад към Испания. Нямаше никакво значение къде ще отиде, стига да се измъкнеше от Берлин. Трябваше да го стори, преди да я е застигнала съдбата на Ева.

Дори шпионите понякога проявяват сантименталност. Хелга не искаше да замине, без да вземе малкото си ценни неща. За всеки друг те биха представлявали ненужни боклуци, но за Хелга бяха частици от живота, който изоставяше — снимки на сестра ѝ и родителите, всичките починали по време на войната, пет-шест любовни писма от момче, което никога нямаше да забрави, сребърният медальон на майка си. Тези неща бяха символ на човечността и тя нямаше да замине без тях, дори и ако смъртта тегнеше над главата ѝ.

Шофьорът ѝ разбра защо спират в къщата. Знаеше, че е напълно безсмислено да спори. За последен път я караше до тях. Остана седнал в колата, а тя изтича вътре, за да си събере нещата.

Безценните спомени бяха скътани на най-различни тайни места. Всичко бе приготвено и опаковано за път, дори пистолета. Нещата бяха прибрани в двойното дъно на малък сак. Отгоре нахвърля дрехи, старите поли и домашни роби, които обичаше толкова много, защото я правеха невзрачна. Погледна през прозореца и видя ситроена паркиран на улицата. Колко жалко, че се налагаше да изостави тази чудесна кола, мислеше тя, но не ѝ оставаше друг избор.

Затвори прозореца и заслиза надолу. Слънцето навън я накара да присвие очи. Остана няколко секунди на предната тераса, за да свикнат очите ѝ със светлината, преди да заключи вратата. Тези няколко секунди ѝ спасиха живота.

На улицата рязко изсвириха гуми на кола. В същата секунда изстрели раздраха следобедната тишина. Ситроенът бе надупчен от куршуми. Хелга се хвърли на терасата зад подредените глинени саксии с лалета. Изстрелите зазвучаха отново и от прозореца над главата ѝ се посипаха счупени стъкла.

В отчаянието си тя се прехвърли над парапета и се спусна в цветната леха зад терасата, без да изпуска сака. Имаше секунди, в които да направи нещо, секунди преди убиецът да се заеме с осъществяването на задачата си. Чу го да хлопва вратата на колата си. Тя отвори фалшивото дъно. Дланта ѝ се склочи около хладната дръжка на оръжието.

Стъпките приближаваха. Сега той се качваше по стълбите. За него щеше да е безкрайно удобно да стреля в цветната леха.

Но тя реагира първа. Вдигна пистолета, прицели се и стреля. Главата на мъжа се отметна назад и алено петно се появи над дясното му око. Дървеният парапет се счупи под тежестта му и той падна като бездиханна кукла сред градинските инструменти.

Хелга не го погледна повече. Беше сигурна, че е мъртъв. Придружителят му също не се интересува от състоянието на партньора си. Вече се бе преместил зад волана. Преди тя да успее да се прицели и да стреля, мъжът даде газ и колата се стрелна напред.

Само като погледна ситроена, веднага разбра, че шофьорът е загинал. Сърцето ѝ трепна от съжаление, но очите ѝ останаха сухи. Беше вярвала на този човек. Преди да станат любовници, бяха колеги и през последните пет години бяха работили добре заедно. Сега беше мъртъв.

Тя грабна сака и закрачи стегнато по улицата. След една пряка се затича. Да остане в Берлин щеше да е глупаво. Вече направи една скъпоструваща грешка и оцеля, следващия път може би нямаше да е такава късметлийка.

Навсякъде имаше кръв.

Ник се промъкна през тълпата, пресече улицата, посипана със счупени стъкла и пристъпи към черния ситроен. Около него крещяха нещо на немски, а на тротоара, над нечие тяло, бяха приклекли лекарите от линейката. Ник се опита да се придвижи напред, но полицаят го спря. Въпреки това бе достатъчно близо, за да види мъртвия на тротоара, да огледа лицето му, да забележи широко отворените втренчени очи.

— Потър! — изкрещя той.

Но наоколо звучаха прекалено много други гласове, виеха сирени. Викът му се разнесе в множеството. Стоеше като парализиран, беше напълно неспособен да мърда или да мисли, представляваше още един зашеметен наблюдател сред тълпата, загледана в кървавите следи. Мъжът до него неочаквано се присви на колене и започна да повръща.

— О'Хара! — Това бе Потър, който го викаше от другата страна на улицата. — Нея я няма! Само двама мъже са, шофьорът и онзи до терасата. И двамата са мъртви.

Ник също викна в отговор:

— Къде е тя тогава?

Потър сви рамене и се обърна, когато към него се приближи Тарасов.

Обезумял от безсилие, Ник се запромъква през тълпата и потегли безцелно надолу по улицата. Не знаеше накъде отива, а и не го беше грижа. Не можеше да понася подобни кръвопролития. А там на улицата можеше да лежи Сара, кръвта на Сара можеше да е оплискала целия ситроен.

Малко по-надолу, той приседна на бордюра и отпусна глава в ръцете си. Не можеше да направи абсолютно нищо. Всичките му надежди бяха в ръцете на човек, на когото никога не бе вярвал, и в една организация, която цял живот бе презирал. Рой Потър и небезизвестното ЦРУ. Потър никога не се тормозеше с въпроси като добро и зло, той просто правеше това, което трябва, и пращаше правилата по дяволите. За пръв път в живота си Ник оценяваше подобна аморална практичност. Сега, когато животът на Сара бе заложен на карта, той не даваше пет пари как Потър си върши работата, стига да я върнеше жива.

— О'Хара! — махаше му Потър. — Хайде, мърдай! Имаме следа!

— Какво? — Ник се изправи на крака и последва Потър и Тарасов към колата.

— Ка Ел Ем — поясни бившият му колега. — Използвала е кредитната си карта.

— Искаш да кажеш, че напуска Берлин? Рой, трябва да спреш този самолет!

Потър поклати глава.

— Прекалено късно е.

— Как така?

— Самолетът се е приземил преди десет минути. В Амстердам.

Твърди се, че холандците никога не си дърпат пердетата. Ако ги спуснат плътно, това би означавало, че крият нещо. Вечер, когато къщите са осветени, всеки минувач по някоя улица в Амстердам може да надникне през прозореца и да види душата на холандския дом, да наблюдава масата, сложена за вечеря, където измитите чистички деца чакат майките им да сипят ябълков сос върху картофите. Часовете изтичат и децата си лягат. Майката и бащата се настаняват в любимите си кресла. Или гледат телевизия, или четат и всичко това може да се види.

Тази традиция на неспуснати пердета е популярна чак до квартала „Вален“ на Амстердам, където представителките на най-старата професия на света излагат на показ прелестите си. На прозорците на публичните домове дамите плетат, четат романи или гледат през прозореца и се усмихват на мъжете, зяпнали ги от улицата. За тях това е само бизнес и те нямат какво да крият.

Именно в този квартал Сара откри „Каза Моро“. Следобедът вече отстъпваше място на здрача, когато тя прекоси моста към Ауде Зидс Ворбюргвал. На слънцето градът искреше с ненатрапчивата патина на отминали векове. С настъпването на нощта се появиха неонов светлини и пулсираща музика, и всички онези необикновени неспокойни хора, които не желаят да проспиват нощта. Сара бе просто още едно лице на улица, пълна с непознати.

В сенките край ниския каменен мост тя поспря и загледа минувачите. Тъмните води на канала тихо се разбиваха в завързаните лодки. Покрай нея се плъзна млад, леко приведен мъж, свикнал с

нощните улици. На един прозорец наблизно се виждаха четири жени, всяка разсъблечена, но не напълно. Това бяха нощните предложенията на „Каза Моро“. Имаха вид на съвсем обикновени жени. Най-високата се извърна, когато някой я извика по име. Тогава остави книгата си, стана и изчезна зад синьото перде. Другите три дори не вдигнаха поглед. „Не бива да се шокираш“, бе казала Хелга. Сигурно това е имала предвид. След като се бе плъзнала по самия ръб на пропастта, водеща към смърт, нещо толкова елементарно като публичен дом не беше в състояние да шокира Сара.

Цял половин час тя остана загледана в непрекъснатия поток мъже, които влизаха и излизаха. От време на време някоя от трите жени я викаха и тя изчезваше зад пердето, а на нейно място се показваше нова. „Каза Моро“ изглежда се радваше на процъфтяващ бизнес.

Най-сетне Сара влезе.

Дори ароматът на парфюми не можеше да приглуши мириса на старата сграда. Този мирис бе надвиснал като тежка завеса над елегантната къща, построена за нечий дом през седемнайсети век. Тясна дървена стълба водеше към полутъмен коридор на горния етаж. Персийски килими, изтъркани от множеството крака, минали по тях през годините, заглушиха шума от стъпките на Сара, когато тя се отправи от фойето към приемната.

Някаква жена вдигна поглед от бюрото. Беше на около четиридесет, с черна коса, висока, елегантна, с едър кокал. Тя плъзна поглед по Сара и бързо я прецени.

— Kdn ik u helpen?

— Търся Кори.

След кратко мълчание жената кимна.

— Американка сте, нали? — попита тя на безупречен английски.

Сара не отговори. Обиколи бавно стаята, огледа ниското канапе, камината с идеално почистената блестяща решетка, библиотеката, пълна с издания, заложили на грубия, малко безсрамен хумор. Най-сетне се извърна към жената.

— Хелга ме изпрати — каза тя.

Лицето на жената остана напълно безизразно.

— Искам да намеря Саймън. Къде е той?

Жената помълча.

— Може би Саймън не иска да бъде намерен — обясни тихо тя.

— Моля ви. Важно е.

Жената сви рамене.

— Всичко, свързано със Саймън е важно.

— Той в Амстердам ли е?

— Може би.

— Той ще иска да ме види.

— Защо?

— Аз съм съпругата му. Сара.

Жената за пръв път ѝ се стори объркана. Мина зад бюрото и седна. Докато почукваше неспокойно с молива, тя оглеждаше Сара.

— Оставете ми халката си — каза тя. — Върнете се довечера. В полунощ.

— Той ще бъде ли тук?

— Саймън е предпазлив човек. Ще иска доказателство, преди да се приближи до теб.

Сара свали халката и я подаде на жената. Ръката ѝ се стори необичайно гола без нея.

— Ще се върна в полунощ — каза тя.

— Госпожо! — извика след нея жената, когато Сара се отправи към изхода. — Не обещавам нищо.

Сара кимна.

— Знам. — Предупреждението на жената бе напълно ненужно. Сара вече знаеше, че няма никакви гаранции за нищо. Не бе сигурна дали ще усети следващия удар на сърцето си.

Кори изчака само секунда, след като Сара излезе. Тогава тръгна навън и отиде до близкия обществен телефон, откъдето набра номер в Амстердам. Някой отговори незабавно.

— Жената, за която Хела се обади беше тук — каза Кори. — Дълга коса, кафяви очи, в началото на тридесетте. Взех ѝ халката. Златна, с гравирани надпис, Джефри, 2–14. Ще се върне в полунощ.

— Сама ли беше?

— Не видях никой друг.

— Ами мъжът, когото Хелга спомена — О'Хара — приятелите ти откриха ли нещо?

— Не е от ЦРУ. Интересът му изглежда е съвсем... личен.

Последва мълчание. Кори остана заслушана в инструкциите. После затвори и се върна в „Каза Моро“, където остави халката на перваза на прозореца, където лесно можеше да се види от улицата.

Кори се усмихна, щом се замисли какво ще се случи, когато жената се върне. Сара приличаше толкова много на всички онези снобки, които презираха работещите момичета като Кори. Самата Кори цял живот бе усещала отвращението на тези „добродетелни дами“. Искаше ѝ се да се съпротивлява, но как да постъпи, след като пред нея се изправяше стена от ледено мълчание? Ето че тази вечер играчите ще разменят местата си. Това бе подличък и гаден начин да постъпи, като изложи на показ на витрината тази жена Сара, но Кори нямаше намерение да оспорва получените инструкции.

Напротив, дори щеше да ѝ достави удоволствие да ги изпълни.

В едно безлюдно кафене на около километър и половина, Сара седеше на твърда дървена пейка, загледана в свещта на масата. Животът ѝ, поне това, което бе останало от него, бе достигнал тази необяснима точка, изпълнена с много самота. Навън светът продължаваше да си живее. Профучаваха коли, млади мъже и жени се смееха и викаха в нощта. Светът на Сара бе единствено тази маса и това кафене. Дали наистина бе съществувала преди този миг? Не успя да си спомни. „Някога била ли съм дете?“, зачуди се тя. „Някога смяла ли съм се, танцувала ли съм, пяла ли съм? Имало ли е време, когато не съм била обхваната от страх?“

Това не бяха въпроси на самосъжаление. Беше безкрайно озадачена. За две седмици бе изгубила всичко, което ѝ бе познато. Затвори очи и жадно си припомни как изглеждат спалнята, махагоновите нощни шкафчета, медният будилник, нащърбената лампа от китайски порцелан. Прехвърли наум всички подробности, точно както някой оглежда любима снимка. Това бе старият ѝ живот, преди страхът да го помете завинаги.

Странно, помисли си тя. Как човек привиква да върви напред. Само че парите ѝ се стопяваха. Беше сама. Не знаеше накъде отива, нито пък как ще стигне там. Беше научила едно за себе си. Можеше да оцелява.

Днешният ден бе доказателството. Болката от предателството на Ник все още я прорязваше като нож. Никога нямаше да успее да се възстанови след такава дълбока рана. Но ето че бе намерила сили да тръгне напред. Оцеляването се бе превърнало в автоматично действие, в нещо, което човек върши инстинктивно. Всички тези фалшиви, красиви мечти за любов бяха загърбени. Сега в ума ѝ имаше една-единствена цел — да преживее до края на този кошмар.

След няколко часа ще бъде отново с Джефри. Той ще я отведе на сигурно място. Да се движи в този свят на призрочни сенки бе втора природа за него. Дори и между тях да нямаше любов, тя вярваше, че той е загрижен за нея, поне малко. Това бе единствената ѝ останала надежда.

Отпусна глава, усетила как я притиска огромна умора. Беше извървяла километри по улиците на Амстердам. И тялото и душата ѝ бяха изтощени. Копнееше да поспи, да забрави. Но щом затвори очи, я нападнаха спомените. Вкусът на устните на Ник, тихият му смях, докато се любеха. Тя ядно прогони спомените. Любовта се бе превърнала в студен гняв. Мразеше Ник заради предателството му. Мразеше и себе си, защото не успяваше да се отърси от спомените. Нито пък от копнежа.

Той я бе използвал и тя не можеше да забрави. Никога.

— Още нищо за Сара — каза Потър с влизането си в стаята на Ник в хотела в Амстердам. Носеше две чаши кафе. Затвори вратата с крак и подаде едната чаша на Ник.

Ник наблюдаваше бившия си колега как се тръшва на един стол и уморено трие очи. И двамата бяха напълно изтощени. И гладни. Кой знае как бяха забравили да вечерят. Сигурно на Потър му се случваше за пръв път, като знаеше какъв вълчи апетит има. Откакто тръгнаха от Берлин не бяха хапвали нищо, освен кафе. В този момент и двамата имаха нужда от стабилна доза кофеин, мислеше си Ник, допивайки течността на един дъх, след което запокити чашката в коша. Очакваше ги безсънна нощ.

— Успокой топката, О'Хара — каза Потър. — Ще си скапеш стомаха като гълташ така.

Ник изсумтя.

— Нямах представа колко здрав стомах имам.

— Да, добре. Само че последното обвинение, от което имам нужда, е да кажат, че съм виновен за язвата ти. — Потър погледна часовника си. — По дяволите. Деликатесният долу току-що е затворил. Един сандвич щеше да ми се отрази доста добре. — Той извади смачкан пакет бисквити от джоба си. — Солени бисквити. Искаш ли? — Ник поклати глава. Потър изсипа шепа разтрошени бисквити в устата си и смачка опаковката. — Много зле ми се отразяват на кръвното. Но пък какво да направя като съм гладен. — Изступа трохите, полепнали по костюма и се загледа в Ник, който нервно крачеше. — Виж, нещата ще се подредят и без да получаваш нервна криза. Защо не вземеш да се поуспокоиш?

— Не мога. — Ник се спря до прозореца. Пред него Амстердам се бе ширнал като море от светлини. — Тя е някъде навън. Ако само знаех къде...

Потър запали цигара и пресече стаята, за да си вземе пепелник. След като бе работил цели шестнадесет часа, вече изглеждаше доста смачкан. Костюмът му бе по-безформен, а лицето по-бледо от обикновено. Поне не даваше вид да е обезкуражен от последното развитие на нещата. Потър, булдогът. Няма нито стил, нито чар, просто едно трътлесто тяло с дебела глава, а освен това облечен и в костюм от някаква изкуствена материя.

— За бога, О'Хара — въздъхна той. — Съвземи се! Наша работа е да я намерим.

Ник не отговори.

— Още ли не ни вярваш? — попита Потър.

— Не. Защо да ви вярвам?

Потър седна и изпусна дима от цигарата.

— Все има нещо, което те яде отвътре, нали? Какво ви става, момчета на служба в чужбина? Обикаляте си света, дундурките си язвите и все мрънките заради онези идиоти във Вашингтон. А после се представяте пред хората, надянали маската на патриоти. Нищо чудно, че външната ни политика е такава боза. Целият й административен състав се състои от шизофреници.

— За разлика от централното разузнаване, което е съставено от социопати.

Потър се разсмя.

— Я стига! Поне вършим нещо. В интерес на истината, може и да ти се стори интересно, че току-що говорих с Берлин. Намерили сме информация за двамата мъртъвци.

— Кой са те?

— Шофьорът на ситроена е германец. Някога е бил свързан с Мосад. Съседите твърдят, че двамата с Хелга Стайнбърг са брат и сестра, но сега вече е ясно, че са били партньори.

— Хелга — измърмори замислено Ник. — Тя е връзката, от която се нуждаем. Ако успеем да я намерим.

— Никакъв шанс. Хелга Стайнбърг е прекалено добра. Знае всички трикове дето ги има.

— Ами убиецът?

Потър седна и издуха облак дим.

— Убиецът е бил холандец.

— Някаква връзка с Хелга?

— Абсолютно никаква. Очевидно е изпълнявал поръчка, но са го убили. — Той се ухили. — Какъв изстрел! Ще ми се един ден да се запозная с тая сладурана. Надявам се това да не стане в някоя тъмна уличка.

— За мъжа няма никакви сведения, така ли?

— Не, нищо. По документи е търговски представител на напълно законна компания тук в Амстердам. Пътувал е много. Но има нещо интересно. Може би точно това е нишката, която да ни води. Преди два дни е направен превод на сметката на някакъв мъж. Трансферът е значителен. Проследихме източника до друга фирма, компания „Ф. Беркман“, също тук в Амстердам. Внасят и изнасят кафе. „Ф. Беркман“ е в този бранш вече десет години. Има офиси в над десет страни. И въпреки това печалбите му са минимални. Не ти ли се струва странно?

— Кой е този Ф. Беркман?

— Никой не знае. Компанията се управлява от борд на директорите. Никой от тях не познава Беркман.

Ник срещна погледа на Потър. Една и съща мисъл им бе хрумнала и на двамата.

— Магус — каза тихо Ник.

— И аз за това се чудех.

— Сара се е набутала на негова територия! Ако бях на нейно място, щях да тичам колкото краката ми държат в обратна посока!

— На мен ми се струва, че върши доста неочаквани неща. Съвсем не прилича на обикновеното уплашено сладурче.

— Не, не прилича — отвърна Ник и уморено се отпусна на леглото. — Тя просто не ти е обичайното сладурче. Много е умна.

— Ти си влюбен в нея.

— Май е така.

Потър го гледаше недоумяващо.

— Много е различна от Лорън.

— Ти помниш ли Лорън?

— Ами да. Кой би я забравил? Всички мъже в посолството ти завиждаха. Много неприятно, че стигнахте до развод.

— Това беше страхотна грешка.

— Разводът ли?

— Не. Бракът ми.

Потър се разсмя.

— Ще ти издам една тайна, О'Хара. С два развода зад гърба си, вече му хванах цаката. Мъжете нямат нужда от любов. Дай им сготвено ядене, изгладени ризи и може би малко поразкършване три пъти в седмицата. Никаква любов не им трябва.

Ник поклати глава.

— И аз така си мислех. Само допреди няколко седмици...

Телефонът до леглото неочаквано звънна.

— Сигурно е за мен — каза Потър и загаси цигарата си. Тръгна към аппарата, но Ник вече бе сграбчил слушалката.

В първия миг не отговори никой. След това прозвуча мъжки глас:

— Господин Ник О'Хара?

— Да.

— Ще я намерите в „Каза Моро“. В полунощ. Елате сам.

— *Кой се обажда?* — попита Ник.

— Отведете я от Амстердам, О'Хара. Разчитам на вас.

— Почакайте!

Връзката прекъсна. Ник изруга, блъсна слушалката и изтича към вратата.

— Какво... къде отиваш? — извика след него Потър.

— На някакво място, наречено „Каза Моро“! Тя ще бъде там!

— Чакай! — Потър грабна слушалката. — Чакай да се обадя на Ван Дам. Имаме нужда от подкрепление...

— Тук ще се оправя сам!

— О'Хара!

Ник вече бе излязъл.

Пет минути след като Ник изфуча от хотела, телефонът на стареца иззвъня. Беше информаторът му.

— Тя е в „Каза Моро“.

— Как разбра? — попита старецът.

— Обадили са се на О'Хара. Управлението също тръгва натам... не остава много време.

— Ще изпратя Кронен да я прибере.

— Ами О'Хара? Той само ще пречи.

Старецът изсумтя пренебрежително.

— О'Хара? Незначителна подробност — отвърна той. — Кронен може да се справи с него.

Джонатан ван Дам затвори и се отдалечи с бърза крачка от телефонната кабина. Вечерта му се бе сторила мека и приятна, но мъглата донесе студ и той си закопча палтото. Изкушаваше се веднага да се върне в топлата си хотелска стая. Първо, помисли си той, трябва да спре в някоя аптека. Обяснението беше напълно безобидно. Имаше нужда от антиацид за проблемен стомах или може би магнезиево мляко за разхлабен стомах. Ако някой попита, веднага щеше да има оправдание за краткото си отсъствие от хотела.

Спря в една денонощна аптека. Аптекарят едва надигна поглед от списанието, когато Ван Дам влезе и огледа лавиците с лекарства. Имаше нещо много успокояващо да видиш всички тези американски лекарства. Така се чувстваше близо до дома. Звънчето дрънна и влезе още един клиент, мъж, който кашляше лошо и триеше длани една в друга. Спря там, където бяха изложени лекарствата против настинка. Ван Дам се спря на „Малокс“, плати осем гулдена и излезе в мъглата.

Трябваша му десет минути, за да стигне хотела. Отвори „Малокс“-а, изсипа една доза в канала и си облече пижамата. След това зачака телефона да звънне.

След малко в „Каза Моро“ щеше да започне екшън. Не му се мислеше за това. През всички години, прекарани в Управлението, никога не бе усещал свистене на куршум до бузата си, никога не бе участвал в сцени на насилие. Естествено, никога не бе убивал човек, поне не очи в очи. Когато ставаше въпрос за насилие, обикновено прехвърляше работата на друг. Дори смъртта на жена му Клаудия бе уредена, когато той се намираше на безопасно разстояние. Ван Дам не понасяше да вижда кръв. Беше на друг континент, когато някакъв крадец застрелял Клаудия. Когато се върна, кръвта бе изчистена, а подът лакиран отново. Сякаш нищо не се беше случило, освен факта, че беше свободен и неприлично богат.

Само че месец по-късно получи бележка. „Поговорих си с викинга“ бе всичко написано на нея. Викингът. Мъжът, който бе дръпнал спусъка.

Ван Дам се бе вдървил от страх. Замисли се дали да не изчезне някъде в Мексико, или може би в Южна Америка. Всяка сутрин обаче, още със събуждането си, щом усетеше яркото слънце в спалнята, си мислеше „Не, не мога да си изоставя дома, удобствата...“. Зачака. Когато най-сетне старецът осъществи контакт, Ван Дам бе готов да сключи сделка.

От него се искаше само информация. Отначало трябваше да съобщава незначителни данни, като например бюджетът на някоя консулска служба или разписанието на транспортни самолети. На пръсти се брояха случаите, когато бе изпитал вина. Нали не доносничеше на КГБ. Старецът бе просто един предприемач, който не се вълнуваше от световните политически маневри. Ван Дам не се смяташе за предател.

Не след дълго поръчките станаха по-сериозни. Винаги пристигаха без предупреждение. Две позвънявания на телефона, последвани от мълчание, а след това Ван Дам откриваше пакет, скрит в гората или бележка, пхната в някоя хралупа. Никога не бе виждал стареца. Дори не знаеше истинското му име. Беше му даден телефонен номер, който можеше да използва само при изключително спешни случаи. Малкото пъти, когато го бе използвал, разговорите бяха кратки, съпроводени от множество прищраквания и паузи, очевидно причинени от устройства, които правеха невъзможно проследяването на абоната. Ван Дам бе в плен на безименен безлик похитител.

Споразумението в никакъв случай не беше тежко или неприятно. Той се чувстваше в безопасност. Имаше си къщата, чудесните костюми и любимото бренди. Истината бе, че старецът се оказа особено благ господар.

— Полунощ е — каза Сара. — Къде е той?

Кори отметна кичур дълга коса от лицето си и вдигна поглед от бюрото.

— Саймън иска доказателство.

— Нали видя халката.

— Иска да види и теб. Само че от безопасно разстояние. Ще трябва да се потрудиш. Качи се горе, втората стая от дясната страна. Отвори гардероба. Мисля, че зеленият сатен ще ти отива.

— Нищо не разбирам.

Жената се отпусна назад на стола и се усмихна. Светлината на лампата освети лицето ѝ и Сара едва сега забеляза бръчките около очите и устата. Животът не се бе показал благосклонен към тази жена.

— Просто си облечи роклята — каза тя. — Няма друг начин.

Сара се качи по стълбите и попадна в дълъг коридор, смътно осветен от една-единствена лампа „Тифани“. Стаята бе отключена. Вътре видя огромно легло от ковано желязо и гардероб, пълен с дрехи. Сложи зелената сатенена рокля и се погледна в огледалото. Тънката материя прилепваше на гърдите ѝ и зърната ѝ се очертаваха. В този момент скромността не означаваше нищо. Важното бе да остане жива. Само заради това бе готова да облече каквото се налага.

Когато слезе, Кори я огледа критично.

— Прекалено слаба си — изсумтя тя. — И да си махнеш очилата. Нали виждаш и без тях?

— Достатъчно добре.

Кори я насочи с жест към прозореца витрина.

— Върви. Аз ще ти пазя чантата. Ако искаш можеш да си вземеш и книга, но трябва да седиш с лице към улицата, за да може той да те види. Няма да отнеме много време.

Тежкото кадифено перде се разтвори. Сара пристъпи напред и попадна сред облак парфюм. Първо я поразиха лицата, които я зяпаха от улицата, всички напълно непознати. Дали Джефри бе сред тях?

— Сядай — каза една от проститутките и кимна към стола.

Сара седна и веднага ѝ подадоха книга. Отвори я и се загледа задълбочено в първата страница. Беше на холандски. Въпреки че не можеше да прочете и дума, тя ѝ служеше за щит, който да я скрие от мъжете навън. Стисна книгата и усети как пръстите я заболяват.

Стори ѝ се, че стои като статуя безкрайно дълго. От улицата долиташе смях. Чуваха се стъпки по каменната настилка. От дискотеката на една пресечка се носеше постоянен ритъм. Времето забави хода си и спря. Нервите ѝ бяха изопнати до край. Къде беше той? Защо се бавеше толкова много?

Тогава над заобикалящия шум, тя долови името си. Книгата се изплъзна от омекналите ѝ пръсти и се плъзна на пода. Усети как кръвта се оттича от лицето ѝ, щом погледна нагоре.

Ник се бе втренчил без да вярва на очите си през прозореца.

— Сара?

Реакцията ѝ бе мигновена. Тя побягна. Втурна се през кадифените пердета, нагоре по стълбите към стаята, където можеше да намери роклята си. Затича се, без да мисли, водена от инстинкта на отчаяна жена, която иска да избяга от болката. Страхуваше се от него. Той беше дошъл, за да я нарани, за да нарани и Джефри.

Само час по-скоро да се скрие в стаята и да превърти ключа...

Беше на вратата, когато Ник я хвана за ръката. Тя се дръпна рязко, освободи се и хлопна вратата в лицето му, но той я отвори насила. Сара политна назад и се отдръпна възможно по-далече, докато се сблъска с леглото. Беше попаднала в капан.

Тресеше се неудържимо, когато се развика.

— Махай се!

Той пристъпи напред и протегна ръце към нея.

— Сара, чуй ме...

— Копеле такова, мразя те!

Той пристъпваше все по-близо. Разстоянието между тях неумолимо се стопяваше. Тя замахна към него. Ударът ѝ бе толкова силен, че пръстите ѝ оставиха червен отпечатък на бузата му. Щеше да го удари отново, но той сграбчи китките ѝ и я привлече към себе си.

— Недей — каза той. — Чуй ме. Изслушай ме, по дяволите!

— Ти ме *използва*!

— Сара...

— Забавно ли ти беше? Или просто това е част от работата, да преспиш с вдовицата в името на доброто старо ЦРУ?

— Престани!

— Проклет да си, Ник! — изкрещя тя и замахна безпомощно. — А аз те обичах! Обичах те... — Намери сила и се отскубна, но рязкото движение я оттласна назад и тя се строполи върху леглото.

Той се хвърли върху нея, ръцете му стиснаха китките ѝ, а тялото му се надвеси над нейното. Беше прекалено тежък, за да го отмести. Вече не можеше да се съпротивлява. Можеше единствено да остане под него, хлипаща, докато правеше безуспешни опити да се освободи, докато най-сетне силите я напуснаха и тя остана задъхана и изтощена.

Когато най-сетне усети, че вече не се съпротивлява, той пусна ръцете ѝ. Бавно и нежно притисна устни към нейните.

— Не съм престанала да те мразя — каза немощно тя.

— А пък аз те обичам — отговори той.

— Не ме лъжи.

Целуна я отново, но този път устните му се задържаха в опит да разтвори нейните.

— Не те лъжа, Сара. Никога не съм те лъгал.

— През всичкото време си работил за тях.

— Не е вярно. Греша. Не съм един от тях. Те ме притиснаха. След това ми разказаха всичко. Сара, това е вече минало. Можеш да спреш да бягаш.

— Не и докато не го откроя.

— Не можеш да го откриеш.

— Как така?

Погледът му ѝ каза всичко. Още преди той да ѝ обясни, тя знаеше какво ще ѝ каже.

— Съжалявам, Сара. Той е мъртъв.

Думите му я поразиха като физически удар. Тя го загледа невярващо.

— Не може да е мъртъв. Та той ми се обади...

— Не е бил той. Бил е номер на Управлението. Запис.

— Тогава какво се е случило с него?

— Пожарът. Неговото тяло са открили в хотела.

Болката я накара да затвори очи, когато думите достигнаха съзнанието ѝ.

— Наистина не разбирам. Нищо не разбирам — извика тя.

— Управлението ти е скроило номер, Сара. Искали са да пипнат Магус, като го накарат да те нападне. Надявали са се да прояви небрежност, да разкрие местонахождението си. Но тогава ни загубиха. И се появиха чак в Берлин.

— Ами сега?

— Всичко свърши. Прекратяват операцията. Можем да се приберем вкъщи.

Вкъщи. Думата бе вълшебна, също като в приказките и Сара не предполагаше, че това понятие все още съществува. Ник също ѝ се струваше като призован с магия. Но ръцете, които я обгръщаха бяха от плът, не просто мечта. Ник бе истински. Винаги е бил истински.

Той стана, изправи и нея от леглото и я привлече към себе си.

— Да си отиваме у дома, Сара — прошепна той. — Първото, което ще направим утре сутринта, е да се качим на някой самолет.

— Не мога да повярвам, че свърши — прошепна тя. — Не мога да повярвам, че ти наистина си тук...

Той обърна лицето ѝ към своето. Това бе най-нежната целувка, в нея нямаше глад, а само нежност. Тази целувка ѝ разкриваше, че е в безопасност, че винаги ще бъде в безопасност, стига Ник О'Хара да е до нея.

Сгушена под ръката му, тя заслиза до него надолу по стълбите. Сигурно навън е станало студено. Той ще я стопли, също както сакото му я бе стоплило през онзи дъждовен ден в Лондон. Пред тях бе фойето. В този миг Ник рязко спря.

Първоначално тя не разбра. Единственото, което видя, бе шокираното му изражение. След това очите ѝ проследиха погледа му.

Под тях, до първото стъпало, тъмночервена локва кръв попиваше в персийския килим. Просната на дървения под, с коса, сплъстена в собствената ѝ кръв, лежеше Кори.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

По стената на фойето плъзна сянка. Някой се движеше в хола, но все още не се виждаше. Сянката се уголеми, когато приближи стълбите. Ник и Сара не можеха да избягат, без да минат през фойето, а тогава убиецът щеше да ги види. Имаше само един път за бягство и той беше нагоре по коридора.

Ник сграбчи ръката на Сара и я дръпна към по-отдалечените стълби. От хола се разнесе женски писък, чуха се забързани стъпки, последвани от два глухи пукота — куршуми, приглушени от заглушител. Коридорът им се стори безкраен. Ако убиецът погледнеше към стълбите в този момент, щеше да ги види.

В паниката си Сара се препъваше нагоре по тесните стълби към стаята на горния етаж. Бяха стигнали тавана. Ник тихо притвори вратата, но на нея нямаше ключалка. Загасиха лампите. Пръснати навсякъде около краката им имаше най-различни предмети и сенки — кутии, стари мебели, закачалка за дрехи. Ник се спотаи зад някакъв сандък и издърпа Сара в прегръдките си. Тя притисна лице към гърдите му и почувства ударите на сърцето му.

Долу се разнесе звук от разбито дърво. Някой отваряше вратите с ритник. Този някой методично си проправяше път по коридора и се насочваше към тяхната стълба. „Моля те, спри, умоляваше го Сара. Моля те, не претърсвай тавана...“

Ник я бутна на пода.

— Не се изправяй — изсъска той.

— Къде отиваш?

— Щом имаш възможност, бягай.

— Но, Ник... — Той вече се бе измъкнал някъде в тъмнината.

Стъпките се чува по стълбата към тавана.

Сара се притисна към пода. Страхуваше се да помръдне, страхуваше се дори да диша. Стъпките скърцаха все по-близо и по-близо. Не ѝ оставаше никакво време и тя започна да търси в тъмното

някакво оръжие, нещо, с което да се защити. Подът около нея бе празен.

Вратата се отвори със замах и се блъсна в стената. От стълбите нахлу светлина.

В същия миг чу как нечий юмрук попадна в целта си, а след това тежко тупване разтърси пода. Тя скочи и видя, че Ник се бори с убиеца, човек, когото не бе виждала никога преди. Те се претърколиха по пода, а после отново и отново. Ник замахна втори път, но ударът се плъзна по бузата на убиеца. Преимуществото на Ник бе изненадата. Той не бе опитен боец. Въпреки че убиецът бе потънал в кръв, успя да се изтръгне и заби юмрук в стомаха на Ник. Ник изпъшка и се превъртя настрани. Убиецът се стрелна към пистолета, който се бе плъзнал настрани.

Все още зашеметен от удара, Ник не успя да се измести достатъчно бързо. Пръстите на убиеца се ключиха около пистолета. Ник отчаяно се протегна към китката на другия, но успя да се добере единствено до лакътя му. Бавно и неумолимо дулото се изви към лицето на Ник.

Сара нямаше време да мисли и действа импулсивно. Ник можеше да умре всеки момент. Тя изскочи иззад сандъка. Кракът ѝ отскочи напред и попадна в ръката на убиеца. Пистолетът отлетя встрани и падна зад купчина кутии. Убиецът, загубил равновесие, не успя да избегне следващия удар.

Юмрукът на Ник попадна право в челюстта му. С изражение на искрена изненада, наемникът политна назад. Главата му се удари в сандъка. Той се просна на пода в безсъзнание.

Ник се изправи неуверено.

— Мърдай — прошепна той.

Тя заслиза първа надолу по стълбите към коридора на втория етаж. Ник бе на няколко крачки зад нея. Разбити пъстроцветни парченца от лампата „Тифани“ се бяха пръснали по килима. Докато се спускаше по стълбите, тя си спомни за тялото на Кори долу във фойето. Прилоша ѝ като си помисли, че трябва да мине през кръвта, но се налагаше да го направи, ако искаше да стигне до входа.

С усилие на волята си наложи да продължи надолу. Щеше да прекоси фойето само с няколко крачки и да се озове навън. Ще бъде спасена.

Забеляза мъжа, който се бе притаил във фоайето, едва когато бе прекалено късно. Движението му бе като светкавица, също като на змия, която напада от сенките. В ръката ѝ пламна болка. Дръпнаха я настрани в толкова здрава хватка, че дори не успя да извика. Ръка в ръкавица и неумолимият проблясък на пистолет преминаха пред погледа ѝ. Оръжието не държеше нея на прицел, а сочеше към стълбите, където беше Ник.

Пистолетът изтрещя.

Ник се отметна назад, сякаш някой го бе ударил в гърдите. Ризата му се обагри в кръв. Тя изкрещя името му, после отново и отново, докато някой я теглеше към вратата. Студеният нощен въздух я перна през лицето. Ярките светлини бяха като светли петна пред очите ѝ, а после някой я блъсна на задната седалка на някаква кола. Вратата се затвори с трясък. Тя вдигна поглед. В главата ѝ бе насочен пистолет.

Едва тогава видя лицето на Кронен, бледата руса коса и восъчната усмивка. Беше я чакал на стотици перони, в стотици градове и най-сетне бе в ръцете му. Пред нея бе лице, излязло от кошмарите.

Това лице сякаш бе дошло от ада.

Ван Дам все още чакаше до телефона, когато Тарасов се обади да му съобщи за кървавото фиаско. О'Хара бе откаран в интензивното отделение. Жената, Сара Фонтейн, не бе открита. Разтърсен от наученото, Ван Дам успя да се представи достатъчно шокиран.

След като разговорът приключи, той стана и започна да крачи из стаята. Беше неспокоен. Чудеше се над новооткрита връзка с компанията Ф. Беркман. Този банков трансфер за наемния убиец, се оказа изключително необмислен. Сега Потър бе надушил следата и това малко упорито копеле нямаше да се откаже. Рой Потър бе като куче с яка захапка, която никога не пускаше жертвата. Трябваше да намери начин да го отклони, та нали от това зависеше бъдещето на Ван Дам. Ако заловят стареца, той ще си остане прагматик. Ще използва всичко, което знае, за да си извоюва свободата. А той разполагаше с информация, и още по-важно — с име. Ван Дам щеше да се окаже сред първите разобличени.

Всичко се случваше прекалено бързо. Ако се случеше най-лошото, дали щеше да му остане време да избяга?

Затвор. Ван Дам потръпна. Малко след смъртта на Клаудия бе мислил за затвора, за това как ще бъде изолиран в някоя малка тъмна стаичка. Мислеше за четирите стени, които ще го притискат. Мислеше за немитите тела, грубите ръце и нещата, които се случваха между мъжете, затворени заедно. Тогава бе ужасен от мислите си, а ето че сега ужасът го обхващаше отново.

Реши да си събере багажа, за всеки случай. След минути сакът му бе готов. Обмисли последователността на действията си. Заклучи вратата. Тръгни по стълбите. Спри такси. Ще отиде направо в руското посолство. Това бе стъпка, която си бе запазил като последно спасение, стъпка, която искрено се надяваше да избегне. Пет пари не даваше за руснаците. Чудеше се как ли ще прекара остатъка от живота си в някой очукан московски апартамент. Господи, не. Това ли го очакваше?

Сигурно руснаците ще се отнасят добре с него! Предателите ги третираха по-специално, даваха им големи апартаменти и много привилегии. Няма да го оставят да гладува. Ще се погрижат за него.

Още като момче в Западна Вирджиния, с майка си живееше в колиба с две стаи, собственост на минната компания. Майка му изхвърляше боклука някъде в гората зад къщата, а когато излизаше до тоалетната навън, чуваше плъховете, стотици плъхове, цяла армия, които го наблюдаваха в тъмното. Беше готов на всичко, за да не използва тази външна тоалетна. Сгушваше се в леглото и потискаше нуждата. За Ван Дам бедността не бе просто неудобство, тя го ужасяваше.

Бе дълбоко умислен и не забеляза стъпките в коридора. Внезапното почукване по вратата го стресна и уплаши.

— Да?

— Текущият отчет, господине. Мога ли да вляза?

Разтреперан от облекчение, Ван Дам се провикна:

— Вижте, Тарасов току-що ми се обади. Освен ако няма нещо ново...

— Има, господине.

Инстинктът накара Ван Дам да пусне веригата. Открехна вратата.

В същия миг вратата се отвори със замах и го блъсна в лицето. Дървени трески се посипаха по килима. Ван Дам залитна назад, почти в безсъзнание от болка.

Опита се да фокусира погледа си. На вратата стоеше някакъв мъж, целият облечен в черно, мъж, който се предполагаше, че е мъртъв. Погледът на Ван Дам попадна на това, което мъжът държеше. „Защо?“, искаше да изкрещи той. Цялата вселена се смали до размерите на малък смъртоносен кръг, до дулото на един пистолет.

— Това е за Ева — каза мъжът.

Той натисна спусъка три пъти. Три куршума пронизаха гърдите на Ван Дам.

Изстрелите го запратаха на пода. Письъкът му на болка се превърна в гъргорене, а след това замря. Един последен образ от светлина попадна пред очите му, докато лежеше на пода, няколко кратки секунди, които го изпълниха с почуда. Това бе светлината на хотелската лампа. След това, малко по малко светлината избледня, обвита от тъмата на нощта.

Сара се сви на дървения под и притисна колене към гърдите си. Зъбите ѝ тракаха. В стаята нямаше отопление, а зелената сатенена рокля никак не топлеше. Беше захвърлена в тъмното. Единствената светлина идваше от малко прозорче някъде високо. От там влизаше лунна светлина, която се процеждаше иззад облаците. Зачуди се колко е часът. Три? Четири? Беше загубила представа за часа. Ужасът бе превърнал тази нощ във вечност.

Стисна очи, но пред погледа ѝ изплува лицето на Ник, изражението му на изненада и болка, а след това и кръвта, която напояваше ризата му. В гърдите ѝ се надигна непоносима болка, болка, която заседна в гърлото ѝ и извика сълзи, които се стекоха по бузите ѝ. Тя отпусна лице на коленете си и сълзите покапаха по сатенената рокля, за да я направят още по-студена и мокра. „Моля те, нека да е жив!“ — помоли се тя. — „Мили Боже, моля те, нека да е жив!“

Но дори и да беше жив, не можеше да ѝ помогне. Никой не можеше да ѝ помогне. В тъмнината разбра. Щеше да умре. С тази увереност я обзе необичайно спокойствие, една окончателна сигурност, че съдбата ѝ е неизбежна и че няма смисъл да ѝ се противопоставя. Беше ѝ прекалено студено и се чувстваше прекалено изморена, за да я е грижа. След дни наред, прекарани в страх, тя най-сетне съзря приближаването на смъртта и я обзе спокойствие.

Същото това спокойствие ѝ помогна да види всичко. Без да се поддава на паниката, тя прецени трезво ситуацията, разумно, също както бе проучвала бактериите си под лещата на микроскопа. Стигна до заключението, че положението е безнадеждно.

Държаха я в огромен склад на четвъртия етаж на стара сграда. Единственият изход бе през вратата, която бе здраво заключена. Прозорецът бе само за проветрение, защото бе малък и много високо. Мирисът на кафе бе пропил въздуха и тя си спомни, че на партера бе видяла запалени пещи, рампа, покрити чували с надпис „Ф. Беркман, Кафе“. Тогава бе потръпнала при мисълта, че могат да скрият тялото ѝ в някой от тези чували.

Имаше някаква бегла надежда, защото сградата не бе жилище, а се използваше като работно помещение. Все някога трябва да се появят работници. Ако започне да пищи, някой ще я чуе.

Тогава си спомни, че е неделя сутринта. Никой нямаше да дойде днес на работа. Никой, освен Кронен.

Застина, когато чу проскърцването на стъпки. Някой се качваше по стълбите. Една врата се отвори и след това се хлопна. През пролуките забеляза, че от съседната врата се процежда светлина. Двама мъже си говореха на холандски. Единият беше Кронен. Другият глас бе нисък и дрезгав, едва доловим. Стъпките прекосиха стаята и се насочиха към нейната врата. Тя застина неподвижно, когато резето изскърца.

От съседната стая нахлу светлина. Опита се да различи лицата на двамата мъже, застанали на прага, но първо различи само силуетите им. Кронен запали лампата. Първото, което видя на флуоресцентната светлина я накара да се свие.

Мъжът, извисил се над нея нямаше лице.

Очите му бяха бледи, без мигли и безжизнени като камъни. Докато я оглеждаше, очите му трепнаха и това бе първият признак за живот. Разбра, че се вглежда в някаква маска. Лицето бе скрито зад пластмасово покритие, оцветено в телесен нюанс. Виждаха се единствено очите и устата. Косата, която му бе останала, бе сива и растеше на щръкнали бели петна от голия скалп. С някакво извратено чувство за мода, той бе увил червен копринен шал на врата си.

Очите без мигли се спряха на лицето ѝ. Преди още да се представи, тя знаеше кой е. Него наричаха Магус. Това бе човекът,

когого Джефри е трябвало да убие.

— Госпожа Саймън Данс — каза той. Гласът прозвуча като шепот. И гласните му струни, също като лицето, сигурно са пострадали при пожара. — Станете, за да мога да ви видя по-добре.

Тя се сви уплашено, когато той я сграбчи за китката.

— Моля ви — дръпна се тя. — Не ме наранявайте. Аз нищо не знам... наистина, нищо.

— Все нещо знаете. Защо тръгнахте от Вашингтон?

— Заради ЦРУ. Те ме подмамиха...

— За кого работите?

— За никого!

— Защо тогава дойдохте в Амстердам?

— Мислех, че ще намеря Джефри... искам да кажа Саймън... моля ви, пуснете ме да си вървя!

— Да ви пусна? И защо да го правя?

Гласът ѝ пресекна. Тя го загледа и не можеше да измисли нито една причина, поради която той да я остави жива. Разбира се, че ще я убие. Колкото и да му се моли, нещата няма да се променят.

Магус се извърна към Кронен, който очевидно много се забавляваше.

— За тази ли жена ми говореше? — попита той недоверчиво. — За това тъпо създание? И ти отне две седмици, за да откриеш *тази*?

Усмивката на Кронен се стопи.

— Имаше си помощник — изтъкна той.

— Открила е Ева без помощ.

— По-умна е, отколкото изглежда.

— Сигурно. — Маската се обърна отново към Сара. — Къде е съпругът ти?

— Не знам.

— Намерила си Ева. И Хелга. Значи би трябвало да знаеш къде е собственият ти съпруг.

Тя наведе глава и се загледа в пода.

— Мъртъв е — прошепна тя.

— Лъжеш.

— Умрял е в Берлин. При пожар.

— И кой го казва това? ЦРУ ли?

— Да.

— И ти им вярваш, значи? — Тя кимна мълчаливо, а мъжът се обърна вбесен към Кронен. — Тази жена е напълно ненужна. Загубихме си времето! Ако Данс се появи заради нея, значи е глупак.

Презрението в гласа му накара Сара да се вцепени. За Магус животът ѝ не беше нищо повече отколкото животът на едно насекомо. Би я убил със същата лекота, с която би си избърсал обувките. Нямахше да изпитва нито съжаление, нито жал. Единственото му чувство щеше да бъде неприязън. В стомаха ѝ се стегна възел гняв. Тя вирна брадичка с внезапен прилив на яд. Ако ще умира, то няма да е като някое насекомо. Преглътна с усилие и го погледна предизвикателно.

— Ако съпругът ми все пак се появи — каза тя, — искрено се надявам да ви прати право в ада.

Бледите очи под маската не прикриха едва доловимата изненада.

— Ад значи? Тук долу ще се срещнем на всяка цена. Цяла вечност ще прекараме заедно със съпруга ти. Аз вече съм усетил пламъците. Знам много добре какво е да гориш жив.

— Аз нямам нищо общо с това.

— Само че съпругът ти има.

— Той е мъртъв! Като ме убиеш няма да го накараш да страда!

— Аз не убивам заради мъртвите. Убивам заради живите. Данс е жив.

— Аз съм просто една невинна...

— В този бизнес — изрече бавно той, — няма невинни.

— Ами жена ти? Тя каква е била?

— Жена ми ли? — Погледът му се зарея, сякаш хипнотизиран от нещо на стената. — Жена ми... да. Да, тя беше невинна. Никога не съм и помислял, че тя ще бъде... — Той се обърна към нея. — Знаеш ли как умря тя?

— Съжалявам. Съжалявам за това, което се е случило. Но не разбирате ли, че то няма нищо общо с мен?

— Видях всичко. Гледах я как умира.

— Моля те, няма ли да ме изслушаш...

— От прозореца на спалнята я видях да минава през градината към колата. Спря край розите и ми махна. Никога няма да забравя този момент. Как ми махна. И ми се усмихна. — Той докосна с пръст челото си. — Всичко е като снимка тук, в ума ми. Последния път, когато я видях жива.

Той замълча. След това се обърна към Кронен.

— Преди да се зазори я премести на сигурно място. Където никой няма да я чуе. Ако Данс не дойде за нея до два дни, убий я. Нека да е бавно, нали знаеш как.

Кронен се усмихваше. Сара потръпна, когато той се пресегна и игриво прокара кичур от косата ѝ между пръстите си.

— О, да — отвърна доволно той. — Много добре знам... — Изведнъж тялото му се стегна и челюстта му се издаде напред.

Някъде в сградата се бе включила аларма. Над вратата някаква червена светлина мигаше предупредително.

— Някой е влязъл! — каза Кронен.

Очите на Магус блестяха като диаманти.

— Това е Данс — каза той. — Трябва да е той.

Кронен вече бе извадил пистолета си, когато изтичаха от стаята. Затръшнаха вратата. Резето със скърцане се намести. Сара отново бе сама, очите ѝ впити в червената предупредителна светлина, която ту мигаше, ту угасваше.

Ефектът ѝ бе хипнотичен. Червеният цвят, цвят, използван за алармиране, цветът на кръвта, цветът на страха, не спираше да мига. Ти ще умреш, сякаш ѝ напомняше на нея самата. След два дни ще умреш.

Само преди малко бе приела смъртта си спокойно. Сега страхът събираше адреналин в тялото ѝ. Искаше да живее! Панически се хвърли срещу вратата, но тя бе от здрав дъб и непреодолимо здрава. Само два дни, повтаряше си тя наум. Два дни и в нея ще се забие ножът на Кронен. Също като в Ив. Но Сара нямаше да си позволи да мисли толкова далече в бъдещето. Ако го стореше, щеше да се побърка от ужас.

Светлината продължаваше да мига. Стори ѝ се, че мига поучестено, сякаш забързала със собственото ѝ сърце.

Облегна се на вратата и огледа помещението. В бързината, Кронен и Магус бяха забравили да загасят лампите. За пръв път успя да огледа обстановката.

Складът не беше празен. Кашони с надпис „Ф. Беркман“, бяха струпани в един от ъглите. Обърна се първо към тях и откри смачкана фактура, написана на холандски. След това забеляза, че най-големият кашон е облепен с тиксо. Разкъса го и го дръпна силно няколко пъти,

за да повери доколко е здрава лепенката. Ако се използваше както трябва, с него лесно можеше да се удуши човек. Нямаше представа дали ще ѝ стигнат силите, нито пък самообладанието, за да стори подобно нещо. Но в сегашното ѝ състояние, всяко оръжие, дори метър и половина използвано тиксо, беше истински небесен дар.

След това огледа прозореца. Веднага отхвърли тази възможност като път за бягство. Никога нямаше да успее да се промуши.

От склада се излизаше единствено през вратата. Но как да излезе?

Натрупаните столове ѝ дадоха идея. Един стол щеше да ѝ свърши работа, ако го вдигнеше и замахнеше с него. Това вече беше по-добре. Още едно оръжие. Натрупаните един върху друг столове бяха толкова тежки, че тя едва успя да ги довлече в другия края на помещението. Може би планът ѝ все пак щеше да успее.

Тя изтегли купа столове от едната страна на вратата и завърза тиксото към крака на стола най-отдолу. Отпусна тиксото и клекна от другата страна на вратата. След това го изпъна малко над пода. Ако добре преценеше времето, това щеше да свърши същата работа като жица. Щеше да ѝ спечели няколко секунди, които бяха достатъчни, за да мине през вратата.

Преповтаряше действията си отново и отново. След това си представи всичко със затворени очи, докато беше сигурна, че ще извърши необходимото, дори и да е съпяла. Трябваше да стане. Това бе единственият ѝ шанс.

Беше готова. Качи се на един от столовете и откачи неоновите тръби на тавана. Стаята отново потъна в мрак. Още по-добре за нея. Много добре се ориентираше в тъмното. Тъкмо скочи от стола, когато чу нещо подобно на гръм. Това бяха изстрели, които отекваха в сградата. Навън се чуваха викове, после още изстрели. Сградата ехтеше. При цялата тази неразбория, бягството ѝ щеше да е още по-лесно.

Първо ще трябва да привлече нечие внимание. Придърпа един стол до прозореца. Преброи до три и замахна. Столът разби стъклото.

Чу друг вик, а после нечий стъпки затрополиха по стълбите. Тя замъкна стола до вратата и попипа в тъмното, за да намери края на тиксото. Къде беше?

Стъпките достигнаха следващата стая и после стигнаха и до нейната врата. Резето изскърца. Пръстите ѝ отчаяно шареха по пода, докато най-сетне напипаха тиксото в момента, когато вратата се отвори. Някакъв мъж се втурна вътре толкова бързо, че на нея почти не ѝ остана време да реагира. Лентата закачи крака на мъжа. Дръпването едва не изтръгна тиксото от ръката ѝ. Нещо изтрополи на пода. Мъжът се препъна и падна по корем. Той веднага се изправи на колене и започна да се надига.

Сара не му позволи. Замахна със стола и го стовари върху главата му. Почувства, дори не чу добре тежкия удар върху главата му, а ужасът от стореното я накара да пусне стола.

Той не помръдваше. Докато ровеше в джобовете му, той простена, един нисък, ужасен звук, издаващ болката му. Не беше мъртъв. В джоба му нямаше пистолет. Дали не го беше изпуснал? Нямаше време да претърсва тъмната стая, лазейки на длани и колене. Най-добре беше да бяга, докато все още можеше.

Изтича от склада и пусна резето. Един е готов, отбеляза със задоволство тя. Колко ли още остават?

Как да се измъкне от сградата? Имаше две площадки, а после беше входът. Дали ще успее да се измъкне, без да я забележат? Нямаше време да мисли, нито пък да планира ходовете си. И нервите, и мускулите ѝ бяха съсредоточени над последното ѝ втурване към свободата. Движеха я рефлексите. Сякаш бе животно, което се движеше инстинктивно.

Пресече офиса и се спусна по стълбите. Само след няколко стъпки замръзна на място. Долу се чуваха гласове. Приближаваха. Кронен се качваше и отрязваше единствения ѝ път за бягство.

Стрелна се обратно в офиса, затвори вратата и я заключи. За разлика от другата врата, тази не беше от здраво дърво. Щеше да го задържи не повече от минута-две. Трябваше да намери друг изход.

От склада нямаше път за бягство. Но в този офис, точно над бюрото имаше прозорец...

Тя стъпи върху бюрото и надникна навън. Успя да види само мъглата, която се виеше на вълма в тъмното. Подръпна ръчката, но крилото не помръдна. Едва тогава видя, че прозорецът е закован. Сигурно от съображения за сигурност. Трябваше да счупи стъклото.

Стисна ръчката, за да не загуби равновесие и ритна. Първите три опита се оказаха безуспешни. Токът ѝ се плъзгаше по стъклото. При четвъртия ритник стъклото се счупи. Парчетата полетяха навън и се разбиха на паважа долу. Лъхна я студен въздух. Надникна и забеляза, че прозорецът е над някакъв фронтон. Под него имаше стръмен покрив, който се губеше някъде в тъмното. Какво ли имаше отдолу? Можеше да се окаже, че ще падне три етажа и ще намери смъртта си на улицата, или пък че стига до някой съседен покрив. Бе забелязала, че по-старите сгради на Амстердам са почти залепени една до друга, а покривите им образуват една почти непрекъсната линия. Но в тази мъгла нямаше как да разбере какво се крие в тъмнината. Само падането щеше да ѝ разкрие...

Керемидите сигурно са хлъзгави. Най-добре да остане боса. Наведе се и си свали обувките. Уплаши се, когато забеляза кръв по глезена си. Не усещаше болка. Само видя как кръвта се стича по крака ѝ. Гледаше като хипнотизирана, но долови шумовете. Кронен блъскаше по вратата на офиса, а от склада се носеха високите стонове на мъжа, когото бе ударила.

Времето ѝ изтичаше.

Тя пристъпи през прозореца и се прехвърли на перваза. Роклята ѝ закачи парче счупено стъкло. С отчаяно движение тя я дръпна и усети как платът се разкъсва. Няколко секунди се задържа с една ръка за дръжката, докато се опитваше да открие друго, за което да се захване, за да може да се прехвърли на фронтоната. Покривът беше прекалено висок, а стрехите стърчаха много навън. Беше в капан.

Звукът от разбиване на дърво я накара да предприеме нещо. Вече нямаше избор. Бърза смърт или болезнена. Да падне в мрака като изпита ужас за частица от секундата, а след това всички усещания да се загубят, щеше да бъде много по-добре, отколкото да попадне в ръцете на Кронен. Щеше да приеме мисълта за смъртта. Болката бе нещо друго.

Чу, че вратата поддаде, а след това и свирепият вик на Кронен. Крясъкът му отекваше в ушите ѝ, когато се пусна.

Падна на покрив малко по-надолу и започна безпомощно да се свлича по керемидите. Нямаше за какво да се хване, нищо не успяваше да спре плъзгането надолу. Керемидите бяха прекалено мокри. Тя усещаше как се изплъзват под пръстите ѝ. Краката ѝ се приплъзнаха до

самия край. За миг успя да се задържи на улука, а краката ѝ провиснаха. Нощното небе се завъртя над нея, обвито в мъгла. Това небе ѝ се стори по-красиво от всичко друго, защото го виждаше за последен път. Схванатите ѝ пръсти не успяваха повече да се задържат. Улукът се изплъзна. Вечността я обгърна от тъмното.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Раната е повърхностна.

— Лягай, О'Хара! — изръмжа Потър.

Ник се заклатушка из болничната стая и отвори вратата на гардероба.

— Къде ми е проклетата риза?

— Не можеш да си тръгнеш. Загуби толкова много кръв.

— Ризата ми, Потър.

— В боклука. Не помниш ли, че цялата я оплеска с кръв?

Ник изруга, изхлузи горницето, което му бяха облекли и погледна превръзката на лявото рамо. Действието на обезболяващата инжекция, която му биха в спешното отделение, вече отминаваше. Започваше да му се струва, че някой го е блъскал с чук по гърдите. Но не можеше да остане тук, докато чака нещо да се случи. Прекалено много безценни часове вече бяха загубени.

— Виж — каза Потър, — защо не си легнеш. Аз ще оправя всичко.

Ник се извърна вбесен към него.

— Както оправяш всичко останало ли?

— И с какво, дяволите да го вземат, ще й помогнеш като излезеш навън? Я ми обясни.

Ник се извърна, гневът му внезапно заменен от ярост.

— Тя беше до мен, Рой! Държах я в ръцете си...

— Ще я намерим.

— Колкото намерихте Ив Фонтейн ли? — отвърна веднага Ник.

Лицето на Потър се сви.

— Не. Надявам се, не.

— И какво тогава правите по въпроса? — изкрещя Ник.

— Все още чакаме онзи, когото си праснал по главата да започне да говори. До този момент дрънка само глупости. Сега проследяваме другата нишка, компания „Беркман“.

— Претърсете сградата!

— Няма как. Чакаме разрешение от Ван Дам, но не можем да се свържем с него. Имаме нужда и от още доказателства...

— Майната им на доказателствата — изломоти Ник и се обърна към вратата.

— Къде тръгна?

— Ще пробвам малко влизане с взлом.

— О'Хара, не можеш да отидеш там без подкрепление! — Той последва Ник по коридора.

— Вече видях колко ти струват подкрепленията. Мисля, че предпочитам да имам пистолет.

— А знаеш ли как се стреля?

— Уча бързо.

— Слушай, нека взема разрешение от Ван Дам...

— Ван Дам? — изсумтя Ник. — Този няма да даде разрешение и до кенефа да отидеш! — Той натисна копчето на асансьора, а след това огледа дрехите на Потър. — Дай ми ризата си.

— Какво?

— Достатъчно лошо е, че ще влизам с взлом. Няма нужда да ми предявят обвинение за неприличен външен вид.

— Ти си луд бе! Няма да ти дам ризата си. Ще ми я върнеш надупчена от куршуми.

Ник отново натисна копчето на асансьора.

— Благодаря ти за този вот на доверие.

Внезапно вратата на асансьора се отвори. Потър погледна раздразнено появилия се агент Тарасов.

— Господине? — каза младият мъж. — Има ново развитие.

— Сега пък какво?

— Току-що чухме полицейското радио. Докладваха за стрелба. В сградата на „Беркман“.

Ник и Потър се спогледаха.

— Стрелба! — възкликна Ник. — О, боже. Сара...

— Къде е Ван Дам? — сопна се Потър.

— Не зная, господине. Все още не се обажда на телефона в хотела.

— Добре тогава. Да вървим, О'Хара! — Докато тримата се спускаха надолу, Потър не спираше да мърмори. — Изобщо не знам защо ми трябва да си рискувам кариерата заради теб. Дори не те

харесвам. Само че си прав. Трябва да действаме. Докато Ван Дам даде зелена улица, сигурно ще са ни пратили в старчески дом. — Той погледна остро Тарасов. — И всичко казано тук е напълно неофициално. Ясно ли ти е?

— Да, господине.

Потър огледа внимателно Тарасов.

— Ти кой размер носиш?

— Моля?

— Питам за размера на ризата ти.

— Ами... четирийсет и осем.

— Става. Дай си ризата на господин О'Хара. Писна ми да гледам косматите му гърди. Не се притеснявай, ще гледам да не е цялата в кръв.

Тарасов се подчини незабавно, но бе очевидно, че се чувства неудобно по потник и сако. Отправиха се към паркинга.

— Свържи се и поискай един екип да ни чака в сградата на „Беркман“.

— Да продължа ли да опитвам да се свържа с Ван Дам?

Потър се поколеба, но улови предупредителния поглед на Ник.

— Не — отвърна най-сетне той. — Засега нека това да си остане между нас.

Тарасов го погледна учудено, когато отвори вратата на колата.

— Да, господине.

Ник се отпусна на задната седалка.

— Знаеш ли, Потър — каза той, докато нахлузваше ризата на Тарасов. — Май не си чак толкова тъп, колкото си мислех.

Потър поклати мрачно глава.

— Да ти кажа правото, може и да съм.

Сара се стовари по гръб с глухо тупване.

Първото ѝ чувство беше безкрайно учудване. Беше жива. О, господи, беше жива! Стори ѝ се, че лежи от часове в тъмнината, останала без дъх, а небето над нея се въртеше. След това долови очертанията на прозореца над фронтоната и разбра, че е паднала от ниско. Лежеше на съседен покрив.

Виковете на Кронен я накараха да скочи. Той стоеше там горе на прозореца и крещеше команди. Някъде от тъмното под нея отговориха други гласове. Хората му търсеха тялото ѝ. Нямаше да го намерят. Скоро щяха да насочат вниманието си към покривите.

Залитайки, тя се изправи на крака. Очите ѝ вече бяха свикнали с тъмнината. Различи неясното очертание на някакъв покрив, стърчащ над другите. След това осъзна, че не просто е свикнала с тъмнината, а небето просветлява. Разликата бе едва доловима, но я изпълни със страх. Настъпваше утрото. Само след минути щеше да се окаже много лесна мишена, докато тича по покривите. Преди да изгрее слънцето, трябваше да избяга на безопасно място.

Долу проблеснаха светлини. Нечии стъпки обикаляха сградата, а след това отново се разнесоха виковете на мъжете. Не бяха открили тялото ѝ.

Сара вече се промъкваше към следващия покрив. Наклонът не беше голям и тя лесно достигна върха. Прехвърли се и се отправи към следващия. Мъглата я обгръщаше с плътно непрозрачно було. Роклята ѝ бе подгизнала от мокрите керемиди и сатенът лепнеше като леденостудена втора кожа. Босите ѝ крака бяха изранени, но студът ги правеше нечувствителни и тя не изпитваше никаква болка. Ужасът не ѝ позволяваше да се разсейва. Бягството от смъртта бе заличило всичко друго.

Плъзна се от керемидите върху равна чакълеста настилка и изтича през вече прозрачния мрак към вратата на един покрив. Ръчката бе леденостудена. Тя заудря с юмруци, докато усети болка и се отпусна безсилна и хлипаща. Вратата не се отвори. Извърна се и се огледа за друг изход, за друга врата, за стълба. Небето просветляваше с всяка секунда. Трябваше да се махне от този покрив! И тогава, един далечен мъжки вик ѝ разкри, че са я забелязали.

Някъде пред нея се виждаше следващият покрив, който приличаше на керемидена стена. С изключение на едно прозорче и някаква антена, повърхността беше гладка като лед. Никога нямаше да успее да се изкачи.

Отново дочу виковете, този път по-близо. Една хлабава керемидида изтрополи по покрива и се разби долу на улицата. Сара се извърна и видя как Кронен се навежда през счупения прозорец. Тръгваше след нея.

Също като заловена птица, тя обиколи клетката на покрива и отчаяно затърси някакъв изход. В самия край на сградата можеше да се спусне на уличката. Хукна към другия край и се загледа надолу. Там в ниското, през стелещата се мъгла, видя паважа. Нямаше балкони, нито пък стълби, които да задържат падането ѝ, ако скочеше. Виждаше се само мокрият тротоар, който очакваше да поеме тялото ѝ.

Чу трополене по керемидите. Кронен изруга. Пистолетът му се бе изплъзнал и падна на улицата. Той вече бе достигнал върха на втория покрив. Само след секунди щеше да я нападне.

Очите ѝ отново се стрелнаха към гладкия покрив, една непреодолима преграда между нея и безопасността. Загледа се нагоре и почувства студена капка пот, която се стичаше по лицето ѝ, за да се смеси със сълзите. „Ех, да можех да летя — помисли си тя. — Само ако можех да се понеса на крилете си!“ И тогава, през сълзи забеляза черна жица, която се спускаше от антената. Дали беше достатъчно здрава? Щеше ли да я издържи? Ако се скъсаше, тя щеше да се претърколи през ръба и да падне на улицата.

Чу стъпките на Кронен на покрития с чакъл покрив и този шум я накара да се отърси от последното си колебание. Посегна към жицата и се отпусна на нея. Пръстите ѝ се хлъзнаха надолу, после още малко, а след това привикнаха. Стъпките приближаваха, а тя се качваше все по-високо и по-високо, далече от ръцете на Кронен.

Ругатнята му проехтя над сградите. Тя не посмя да се обърне назад, за да провери дали я следва. Беше съсредоточила всички сили напред, за да се изтегли на сивия покрив. Пръстите я боляха. Краката ѝ бяха изранени и подути. Стори ѝ се, че покривът продължава безкрайно високо. Всеки момент очакваше хората на Кронен да започнат да стрелят и си представяше как някой куршум ще се забие в гърба ѝ. Чуваше само вятъра и гневните викове на Кронен. Дори и без пистолет, той щеше да я убие много лесно. Само да метнеше ножа си и тя щеше да се строполи на улицата. Знаеше, че Магус я иска жива. Поне засега.

Продължи да се движи, въпреки че не виждаше целта си и не можеше да прецени колко още ѝ остава да се качва. „Едва ли има още много!“, мислеше отчаяно тя. Не успяваше да се задържа вече.

Краката ѝ поддадоха. С вик усети, че краката ѝ са се отпуснали и висят. Гравитацията я дърпаше неумолимо надолу, една непобедима

сила. Ръцете ѝ бяха изтощени. Докато се опитваше отново да се захване с крака, десният ѝ прасец се схвана. Усети как жицата се изплъзва от пръстите ѝ. След това, изтласкана настрани от внезапен порив на вятъра, мъглата се разсея и тя видя, че покривът е съвсем близо.

Кой знае как намери сили, за да се изтегли нагоре. Пръстите ѝ най-сетне се свиха около антената. Металът ѝ се стори толкова здрав, толкова непоклатим! Изтегли се на покрива. Най-сетне се строполи върху керемидите, а ръцете ѝ се отпуснаха. Трябваше да си почине, поне за няколко секунди. Трябваше да даде време на прасеца си да се отпусне.

Когато вдигна глава и погледна от другата страна, забеляза, че няма къде другаде да избяга. Беше стигнала самия край на жицата. Под нея нямаше друг покрив, на който да се прехвърли. Оставаше ѝ единствено да скочи на улицата.

По лицето ѝ се стичаха сълзи на отчаяние. Тя наведе глава и се разплака също като ужасено дете, защото не можеше да избяга. Звукът на собствения ѝ плач заглуши всичко останало.

След малко долови друг звук, отначало слаб, но който се усилваше. Два писъка пронизваха утрото, без да спират. Сирена.

Кронен също чу. Погледна нагоре към нея като обладан от зли сили. Крачеше напред-назад и обмисляше как да се качи до нея. Нямаше как. Изруга, сграбчи жицата и погледна нагоре. Беше решил да я преследва докрай.

Сара не вярваше на очите си, докато го наблюдаваше как се мъчи. Той бе висок и слаб. Катереше се като маймуна. Тя отчаяно погледна жицата и непразно се опита да я откачи от антената. Нямаше да успее навреме. Вече не ѝ оставаше къде да отиде и се дръпна от ръба. Вече чуваше задъханото му дишане, докато приближава върха. Опита се да се изправи. Залитна на изранените си крака и го зачака. Сирената приближаваше. Само още няколко минутки! Нямаше нужда от нищо повече!

Пръстите на Кронен се захванаха за ръба. Замръзнала от страх тя наблюдаваше как главата му се подава над ръба. Очите им се срещнаха. Тя не забеляза нито гняв, нито омраза. В очите му се таеше нещо много по-страшно — очакване. Той с нетърпение очакваше смъртта ѝ.

— Не! — изкрещя тя и гласът и прониза мъглата. — *Не!*

Спусна се към него. Пръстите ѝ се стрелнаха към очите му и го принудиха да се отдръпне към ръба. Той сграбчи китката ѝ и я изви толкова силно, че тя изпищя. Дръпна се и успя да се освободи, но залитна и за малко не загуби равновесие. Той се покатери на покрива. Бавно пристъпи към нея.

За момент останаха загледани един в друг, а вятърът ги караше да се олюляват на мокрите керемиди. Значи бяха останали само двамата на този покрив. Единият нямаше да оцелее. Нямаше да му позволи да я отведе жива.

Ръката му се плъзна в джоба. Появи се нож. Дори и в сивкавата светлина на утрото, острието блестеше. Той го държеше с опитна ръка, почти небрежно, сякаш не бе нищо повече от една играчка.

Тя пристъпи още една крачка назад. Колко още ѝ оставаше да отстъпва? Кога ли отстъплението ще я доведе до самия край? Острието се приближи. Целта му вече не бе да я отведе жива. Смяташе да я убие. През някаква мъглива завеса, тя забеляза, че мъжът се готви да скочи. Видя острието, което се протягаше към него. Скръсти ръце пред гърдите си в автоматичен жест да се защити. Усети болка на лакътя, когато ножът я перна. Свлече се на колене. Обувките му скърцаха, докато се изправяше над нея. Токът му застъпи една плоха от роклята ѝ, за да не може тя да помръдне. Вече нямаше къде да бяга. Не можеше дори да се изправи. Смълчана от ужас тя проследи смъртоносния замах на ножа.

Всичките ѝ първични инстинкти се надигнаха в един последен отчаян опит за спасение. С вик се хвърли към коленете му. Той полетя назад, задържа се на един крак, докато се опитваше да остане прав. Тя не му позволи. Замахна към стъпалото му.

Ударът ѝ попадна на глезена му и той загуби равновесие. Изви се в опит да се задържи за нещо. Ножът се плъзна надолу по керемидите. Докато се плъзгаше надолу към улицата, той се улови за ръба на покрива, но успя да се задържи само за секунда. Очите му срещнаха погледа на Сара. В тях се четеше безмерно учудване. Плъзна се, очите му все още отправени нагоре, ръцете му протегнати към небето. Тя затвори очи. Дълго след като падна на улицата, писъкът му все още ехтеше в ушите ѝ.

Усети, че ще повърне. Целият свят се завъртя около нея. Отпусна глава и притисна буза към студените мокри керемиди в опит да победи гаденето. Остана сгушена и трепереща, а сирените и гласовете се носеха от улицата под нея. Беше ѝ прекалено студено, бе твърде изморена, за да помръдне дори. Едва когато чу викът на Ник, Сара се размърда.

„Не е възможно, мислеше си тя. Просто си въобразявам. Видях го как умира...“

Но той беше там, стоеше на улицата и ѝ махаше като подивял. В очите ѝ се надигнаха сълзи. Искаше да му извика, че го обича, че винаги ще го обича, но плачеше толкова силно, че от устата ѝ не излезе нито една смислена дума.

— Сара, не мърдай! — извика Ник. — Обадохме се на пожарната и те ще те свалят!

Тя избърса сълзите и кимна. „Всичко свърши“, помисли си тя, докато наблюдаваше нови три полицейски коли, които спряха, без да изключват сирените. *Всичко свърши.*

Само че тя бе забравила за Магус.

Едно силно плясване я накара да се обърне и да погледне надолу. Някаква врата се отвори и затвори. Магус се появи на покрития с чакъл покрив точно под нея. Носеше пушка. Само тя можеше да го види. От улицата, там, където бяха Ник и полицаите, Магус не се виждаше. Беше излязъл на покрива сам. Готвеше се да направи една последна стъпка в името на отмъщението си. За момент остана загледан в нея, също като човек, който копнее за единственото нещо, което не може да притежава. След това бавно вдигна пушката. Тя наблюдаваше как дулото се прицелва в нея и зачака фаталния изстрел.

Изстрелът прогърмя над покривите. „Къде е болката?“ — чудеше се тя. — „Защо не усещам болка?“

След това в пълно изумление видя Магус да полита назад, ризата му обагрена от кръв. Пушката падна върху чакълестата настилка на покрива. Той извика нещо, предсмъртен вик, който можеше да бъде единствено име. С широко отворени очи, мъжът падна по гръб. Повече не помръдна.

На друг покрив нещо проблесна. Вниманието на Сара се отклони от окървавеното тяло и тя се загледа към златистото петно. Слънцето най-сетне се промуши през булото на мъглата. Ясно освети главата и

раменете на мъж, застанал на висок покрив през две сгради. Мъжът свали пушката. Вятърът издуваше ризата му и разбъркваше косата му. Гледаше нея. Сара не успяваше да види лицето му, но в същия миг разбра кой е. Като насън се изправи. Той изчезна от погледа ѝ, а тя протегна ръка към него, за да го повика, за да му благодари, преди да е изчезнал завинаги.

— Джефри! — изкрещя тя. Вятърът понесе гласа ѝ и го отвя. — Недей! Върни се! Върни се! — викаше тя отново и отново.

Единствено успя да види златистата коса, а след това пред нея се ширнаха мокрите празни покриви, блестящи на утринното слънце.

Долу на улицата, пукотът на пушката проехтя като гръмотевица над покривите. Шестима от полицаите веднага залегнаха за прикритие. Ник застина на място.

— Какво става? — викна той.

Потър се извърна и погледна Тарасов.

— Кой, по дяволите, стреля там горе?

— Не е от нашите, господине. Може би ченгетата...

— Това беше пушка, мътните го взели!

— Не е от моите хора — обясни холандски полицаи, докато надничаше иззад една близка врата.

Ник вдигна поглед и веднага видя, че Сара все още е жива. После очите му пробягнаха по околните прозорци. Кой беше стрелял? Дали Сара не беше мишената? Долу на улицата той беше напълно безпомощен да ѝ помогне. Обзе го паника и той викна на Потър:

— *Направи нещо*, по дяволите!

— Тарасов! — кресна Потър. — Качвай хората горе! Разбери откъде се взе този изстрел! — Той се обърна към холандските полицаи. — След колко време ще пристигне стълбата?

— Пет до десет минути.

— Дотогава тя ще е мъртва! — каза Ник и тръгна към сградата. Дори не погледна тялото, обляно в кръв. Трябваше да се добере до Сара.

— О'Хара! — извика Потър. — Първо трябва да опразним сградата!

Ник вече бе пресякъл улицата и се протягаше към вратата. Сградата не бе заключена. Вътре прескачаше стъпалата. През всичкото време тръпнеше от ужас, че ще се чуе нов изстрел, не искаше и да си помисля, че ще се качи на покрива и ще намери Сара мъртва. Единственият звук бяха собствените му стъпки, които отекваха по стълбището.

Някъде долу се хлопна врата и той чу гласът на Потър.

— О'Хара?

Ник продължи нагоре.

Широките стълби преминаха в тесни, които се виеха към покрива. Той прескочи последните стъпала и изскочи на покрива.

Навън грееше слънце. Ник се поколеба, учуден от внезапния блясък, стреснат от това, което лежеше на чакъла в краката му. Безжизнените очи на някакъв безлик мъж го гледаха. Червен копринен шал се вееше на вятъра, ярък и стряскащ също като кръвта, която се процеждаше от гърдите на мъжа. До него лежеше пушка.

Вратата на покрива се отвори със замах. Потър изтича навън и едва не се сблъска с Ник.

— Господи! — възкликна Потър, загледан в тялото. — Това е Магус! Сам ли се е застрелял?

От покрива над тях се чу внезапен плач, един призрачен отчаян призив. Ник уплашено вдигна поглед.

Сара протягаше безпомощно ръка, сякаш се молеше на вятъра. Не беше забелязала нито Ник, нито Потър. Взираше се в далечината, гледаше нещо, което единствено тя можеше да види. Следващият ѝ вик накара Ник да замръзне. Нямаше смисъл. Това бе викът на ужасена жена, докарана до истерия. Обърна се по посока на погледа ѝ. Видя единствено покриви, мокри и блестящи на слънцето. От сградите се отгласкваше гласът ѝ и звучеше отново и отново, крясък към мъж, който не съществуваше.

Когато най-сетне я свалиха от покрива, тя бе притихнала и спокойна. Ник бе до нея, когато я сложиха на носилка. Изглеждаше толкова малка и слаба, и измръзнала. По ръцете ѝ имаше много кръв. Не си даваше сметка какво говори в този момент, единственото му желание бе да остане до нея.

Долу на улицата чакаше линейка.

— Пуснете ме при нея — помоли Ник и отблъсна ръката на Потър. — Тя има нужда от мен.

— Само не им се пречкай, О'Хара.

Ник се качи до носилката. Младата жена беше будна.

— Сара?

Тя извърна глава и го загледа в изумление.

— Мислех, че никога повече няма да те видя — прошепна тя.

— Сара, обичам те.

Потър надникна в линейката.

— За бога, О'Хара! Направи място на хората, за да си свършат работата!

Ник се обърна и забеляза двама намръщени мъже в бели престилки.

— Моля ви, недейте! — промълви тя. — Нека да остане. Искam той да остане.

Потър сви рамене и погледна безпомощно лекарите. Те започнаха да мърморят, но продължиха да си вършат работата. От погледите, които си размениха, стана ясно какво си мислят за неканения пътник. И двамата прецениха, че е най-добре да не закачат Ник. От опит знаеха, че притеснените съпрузи се превръщат в инатливи, нелогично мислещи същества. А този тук, очевидно бе много, много притеснен.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Рой Потър наблюдаваше как линейката се отдалечава с невероятно чувство на облекчение. Дори след като зави, той все още долавяше звука на сирената, който пронизваше тихата неделна утрин. Когато воят се стопи някъде в уличния лабиринт на Амстердам, Потър потисна прозявката си и се упъти към другата линейка, паркирала няколко метра встрани. За пръв път от двадесет и четири часа се остави на умората. По-точната дума бе изтощение. Изтощен, но доволен. Операцията бе приключила.

Премисли какво са постигнали. Магус и главният му сътрудник бяха мъртви. Четирима други мъже бяха задържани. И на последно място, но съвсем не без значение, Сара Фонтейн беше жива.

Тя, разбира се, щеше да се наложи да постои в болница. Краката и ръцете ѝ бяха лошо нарязани. Сигурно щеше да се наложи и хирургическа намеса. Най-важното бе, че ще се наложи намесата и на психиатър. Беше получила халюцинации и виждаше несъществуващи неща, докато бе на покрива. При тези обстоятелства, истерията ѝ бе напълно обяснима. Можеше да отнеме седмици, дори месеци, докато се възстанови от преживяното. Но тя щеше да се оправи. Той не се съмняваше. Сара Фонтейн, реши той, беше направена от много поздрав материал, отколкото бе предполагал.

Потър наблюдаваше как качват носилка в линейката. Този път сирената щеше да остане мълчалива. И двамата мъже бяха мъртви. Той потръпна, като си спомни в какъв вид бе тялото на Кронен, когато го откриха на паважа. Благодарни на Бога, че екипа на линейката реагира толкова бързо. След цяла една нощ, прекарана само на кафе, стомахът на Потър чакаше и най-малкото извинение, за да се надигне. Това, ако не друго, щеше да се окаже доста унизително, особено пред погледите на шестимата холандски полицаи.

Качваха втората носилка. В нея бе Магус. Потър се намръщи, щом се сети каква ирония бе самоубийството на стария. След като бе успял да избегне залавянето години наред, най-сетне бе отнел

собствения си живот. А така ли беше? Балистичната експертиза щеше да го потвърди. Самоубийството беше само едно обяснение. Нямаше втори стрелец. Никой, освен този, когото бе видяла Сара Фонтейн, а на нея ѝ се привиждаха призраци.

— Господин Потър?

Той се обърна. Един от холандските полицаи се приближаваше към него през групата любопитни.

— Какво има?

— Един човек иска да ви види. Струва ми се, че е американец.

— Кажете на Тарасов да му обърне внимание.

— Той каза, че ще разговаря само с вас.

Потър потисна ругатнята си. Единственото му желание в този момент бе да се строполи в леглото си. Последва недоволно полицаия, премина под ограждението и влезе в сградата на Ф. Беркман. Навсякъде бе пропито с мириса на кафе. Това отново му напомни, че от предишния ден не бе ял нищо. Колко вкусна щеше да му се стори една закуска. Бекон с яйца, а след това един горещ душ. Мътните го взели, заслужава нещо хубаво. Всички заслужаваха. Той си отбеляза наум да пусне похвала за Тарасов и останалите. Бяха се държали мъжки.

Офицерът кимна към предния офис.

— Тук е.

Потър надникна през вратата и се намръщи. Мъжът се бе обърнал към прозореца и се виждаше само гърбът му. Целият беше облечен в черно. Но в него имаше нещо обезпокояващо познато, нещо в златистата му коса, която блестеше на слънцето.

Мъжът от ЦРУ влезе и затвори вратата.

— Аз съм Рой Потър — каза той. — Искали сте да ме видите.

Непознатият се обърна и се усмихна.

— Здравейте, господин Потър.

Потър остана с увиснала уста. Не можеше да говори. Взираше се като обезумяло животно. „Какво, по дяволите, става тук?“ — помисли си той. — „Да не би и на мен да ми се привиждат призраци?“

Пред него беше Саймън Данс.

Час по-късно Саймън Данс, мъжът известен и като Джефри Фонтейн, най-сетне се обърна и отново се загледа през прозореца. За момент остана неподвижен, профилът му — очертан от светлината.

— И това, господин Потър, е всичко — каза тихо той. — Доста по-сложно, отколкото си мислите. Прецених, че ще поискате да разберете как стоят нещата. В замяна ви моля за една-единствена услуга.

— Само ако знаех... Защо, по дяволите, не ми казахте това преди?

— Първоначално беше инстинкт. След това в хотелската ми стая се появиха експлозивите. Тогава вече бях сигурен. Знаех, че не мога да ви се доверя. На никого от вас. През всичкото време изтичаше информация. И то на високо ниво.

Потър не отговори. Той вече бе разбрал за кого става въпрос.

— Ван Дам — поясни Данс.

— Защо сте толкова сигурен?

Данс сви рамене.

— Защо някой ще излезе от хотелската си стая посред нощ и ще търси телефонна кабина навън?

— Кога е станало това?

— Снощи, малко преди да се обадя на О'Хара.

— Вие ли се обадихте? — С тиха ругатня Потър поклати глава. — Значи аз съм виновен. Аз сам казах на Ван Дам за обаждането. Налагаше се.

Данс кимна.

— Просто не разбихах защо му трябва да отива до телефона навън. Поне отначало не разбихах. След това чух, че Кронен и хората му са се появили в „Каза Моро“ малко след това. Тогава вече разбрах на кого се е обаждал Ван Дам. На Магус.

— Вижте, имам нужда от повече доказателства. Нали не очаквате да действам единствено на базата на едно телефонно обаждане?

— Не, не. Вече съм се погрижил за този проблем.

— Как така?

— Ще разберете. Много скоро.

— Ами мотивът? Човек не върши подобни неща без стабилна причина!

Данс си запали цигара и загаси клечката с леко поклащане на ръка.

— Мотивите са доста разтегливо понятие. Всички си имаме по някой мотив. Имам си тайни, скрити помисли. Ван Дам беше богат човек, доколкото разбирам.

— Жена му му е оставила милиони.

— Стара ли е била, когато е починала?

— На около четирийсет. Тук имаше някакво престъпление. Кражба с взлом, струва ми се. Ван Дам е бил в чужбина по това време.

— Естествено.

Потър замълча. Ето го. Мотивът. Да, ако се вгледаш достатъчно задълбочено, ще го откриеш някъде в сенките на човешкия живот.

— Ще започна вътрешно разследване — каза той. — Незабавно.

Данс се усмихна.

— Не е нужно да бързате. Няма опасност скоро да изчезне.

— Ами вие? — попита Потър. — След като всичко свърши, ще се появите ли отново?

Данс бавно издуха облак дим.

— Още не съм решил какво ще правя — каза той с тъга. — Ева беше единственото, което имаше някакво значение за мен. А сега я загубих.

— Все още имате Сара.

Данс поклати глава.

— Вече й причиних достатъчно болка. — Той се обърна и отново погледна през прозореца. — Балистичната експертиза ще ви покаже, че Магус не е убит със собствената си пушка, а от куршум, изстрелян от разстояние. Обещайте ми, че Сара никога няма да научи този факт.

— Щом настоявате.

— Моля ви.

— И дори няма да се сбогувате с нея?

— Така ще бъде най-добре. — Данс присви очи към нещо на улицата. Последната полицейска кола тъкмо бе потеглила. Зяпачите се бяха разотишли. Ако ги нямаше кървавите петна по тротоара, тази неделна утрин щеше да е като всяка друга в Амстердам. — Господин О'Хара ми се струва добър човек — продължи тихо той. — Мисля, че двамата ще бъдат щастливи заедно.

Потър кимна. Да, трябваше да признае, че Ник О'Хара съвсем не беше лош.

— Кажете ми, Данс — попита той. — Обичахте ли Сара?

Данс поклати глава.

— В този бизнес любовта винаги се оказва грешка. Не, не я обичах. Но не бих искал да страда. — Погледна строго Потър. — Следващия път избягвайте да замесвате невинни хора в операциите си. Причиняваме достатъчно нещастия в света и без да караме невинните да страдат.

Потър изведнъж се почувства неловко. Цялата операция бе негова идея. Ако Сара бе убита, той щеше да е отговорен. Слава богу, че беше жива.

— Някой ден — каза Данс, — ще ви разкажа как трябваше да протече тази операция. Все още сте аматьори. Но ще се научите. Ще се научите. — Той изпусна дим за последен път и загаси цигарата. — Мисля, че вече е време да потеглям. Имам много работа.

— Ще се върнете ли в Щатите? Ако решите, ще направя всичко възможно, за да ви осигуря нова самоличност...

— Няма нужда. И сам мога да се справя много добре.

Потър не можеше да оспори това твърдение. Краткото сътрудничество на Данс с Управлението едва не му бе струвало живота.

— Една промяна на климата ще ми се отрази добре — каза той и се отправи към вратата. — Никога не съм обичал влагата. Нито пък студа.

— Ами ако искам да се свържа с вас?

— Страхувам се, че няма да успеете, господин Потър.

— Но... но как да ви намеря?

Данс спря на прага. Замисли се за момент. След това се усмихна.

— Няма да можете.

Сара се събуди късно следобед. Първото, което видя, бяха белите пердета, издути леко до отворения прозорец. Съвсем бавно мътният ѝ поглед се спря на вазите с червени и жълти лалета, поставени в редица върху масата. И тогава, на един стол до леглото, видя Ник, стиснал друга ваза в ръцете си. Беше дълбоко заспал. Ризата му бе цялата

смачкана, в петна и пот. Косата му бе по-прошарена, отколкото си спомняше. Но той се усмихваше.

Тя се протегна и докосна ръката му. Той трепна, събуди се и я погледна със зачервени очи.

— Сара — прошепна той.

— Горкият ми Ник. Май ти имаш по-голяма нужда да си на легло от мен.

— Как се чувстваш?

— Необичайно. В безопасност.

— Ти си в безопасност, Сара. — Той остави вазата с лалетата и пое ръцете ѝ. — Наистина си в безопасност.

Тя погледна към масата.

— Погледни само всички тези цветя!

— Май се престарах. Нямах представа, че шест вази ще се окажат толкова много.

И двамата се разсмяха, колеблив смях, който бързо замря. Никой от двамата не беше готов. Все още не. Твърде много неща се бяха случили. Той я наблюдаваше мълчаливо и чакаше.

— Аз го видях, Ник — каза тихо тя. — Сигурна съм.

— Няма значение, Сара...

— Напротив, *има*. За мен има. Независимо дали беше истински или въображаем, аз го видях... — Тя се отпусна на възглавниците и се загледа в тавана. — И винаги ще се чудя.

— Може пък когато сме уплашени, умът ни върши странни неща.

— Може би.

— Аз не вярвам в призраци.

— Нито пък аз. Не и до днес.

Той взе ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Ако е бил призрак, значи съм му задължен. Защото ми позволи да те задържа. — Ник изглеждаше толкова изпомачкан, толкова уморен, когато наведе глава към дланта ѝ. Внезапна вълна от нежност се надигна в гърдите ѝ. Той вдигна чело и тя видя в уморените му сиви очи любовта, която никога не бе виждала у Джефри.

— Обичам те, Ник — каза тя. — И ти си прав. Може би за момент ми се е привидяло. Бях толкова уплашена. А нямаше кой да ми помогне. Никой, освен един призрак.

— Той е мъртъв, Сара. Като си го видяла тогава, в онзи момент, било е просто твоят начин да се сбогуваш с него.

Някой почука на вратата. И двамата вдигнаха очи, когато Рой Потър надникна.

— Виждам, че и двамата сте будни — каза весело той. — Може ли да вляза?

Сара се усмихна.

— Разбира се, господин Потър.

Той огледа вазите с лалета и подсвирна.

— Олеле. Какво си направил, О'Хара? Да не си решил да влизаш в цветарския бизнес?

— Просто съм си романтичен.

— Романтичен? Дърво като тебе? — Потър намигна на Сара. — Най-добре му кажете да се обръсне. Преди да са го арестували за скитничество.

Тя поглади наболата брада на Ник.

— Мисля, че изглежда чудесно.

Потър поклати глава в почуда.

— Това доказва, че любовта е сляпа. — Той погледна замислено Сара. — Докторът каза, че сутринта ще ви изпишат. Става ли?

— Мисля, че да. — Тя кимна към бинтованата си ръка. — Още боли. Трябваше да направят над десет шева. — Ръката на Ник се плъзна около раменете ѝ и тя го погледна. — Ще се оправи.

Няколко секунди Потър ги гледа смълчан.

— Да — каза най-сетне той. — Мисля, че ще се оправи.

— Операцията ти завършена ли е? — попита Ник.

— Почти. Все още има някои малки подробности... за доизясняване. Няколко неочаквани неща. Нали знаеш как е в този бизнес. На всяка победа ти се падат и няколко загуби. Убитите агенти в Маргейт. Ив Фонтейн.

— И Джефри — прошепна Сара.

Потър отново замълча.

— Както и да е — каза най-сетне гой. — Вие двамата какво ще правите сега?

— Отиваме си вкъщи — каза Ник и пое ръката на Сара. — Полетът ни за Вашингтон, окръг Колумбия, е вдругиден.

— А после какво?

Ник извърна очи към Сара.

— Ще ти кажа допълнително — отвърна тихо той.

В стаята стана тихо. Потър разбра ясно, че е време да остави влюбените сами. Стана и потупа Ник по гърба.

— Е, пожелавам и на двама ви късмет. Ще кажа някоя и друга добра дума на шефа ти, Ник. Стига да искаш да се върнеш на работа.

Ник не отговори. Очите му все още не изпусаха Сара.

— Добре — измърмори Потър и се измъкна незабелязан от никого. — Тогава ще кажа на Амброуз, че Ник О'Хара го е пратил по дяволите. — На самия праг той се обърна и отново погледна назад, тъкмо когато Ник привличаше Сара в прегръдките си. Те не си казаха и дума, но начинът, по който се гледаха, разкриваше всичко. Потър поклати глава и се ухили. Да, Саймън Данс се оказа прав. Ник и Сара щяха да са щастливи заедно.

Изведнъж следобедното слънце пробди облаците и обля с лъчи стаята, а Рой Потър примижа. В същия момент Ник пое лицето на Сара в длани и я целуна. Докато Рой Потър наблюдаваше как устните им се докосват, му се стори, че сенките изчезват и отнасят със себе си завинаги призракът на Джефри Фонтейн.

Издание:

Тес Геритсън. В полунощ

Американска. Първо издание

ИК „Колумбина прес“, София, 2002

Редактор: Теодора Давидова

Художествено оформление: Кръстьо Кръстев

ISBN: 954-706-104-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.